

Translation of Poetic Language
in *Ruenglaonailokluangta* by Phichetsak Phophayak

By

Ms. Pimonpun Phetpadriew

A Special Research Submitted in Partial Fulfillment of the
Requirements for the Degree of Master of Arts in Translation

Chalermprakait Center of Translation and Interpretation

Faculty of Arts, Chulalongkorn University

Academic Year 2013

บทคัดย่อและแฟ้มข้อมูลฉบับเต็มของวิทยานิพนธ์ตั้งแต่ปีการศึกษา 2554 ที่ให้บริการในคลังปัญญาจุฬาฯ (CUIR)

เป็นแฟ้มข้อมูลของนิสิตเจ้าของวิทยานิพนธ์ที่ส่งผ่านทางบัณฑิตวิทยาลัย

The abstract and full text of theses from the academic year 2011 in Chulalongkorn University Intellectual Repository (CUIR)

are the thesis authors' files submitted through the Graduate School.

Abstract

This special research aims at analyzing textual elements of *Ruenglaonailokluangta*, a novel by Phichetsak Phophayak and finding suitable approaches to translation of this work of fiction because it is written in poetic language which combines unique, symbolic, aesthetic, and aural visual features. The novel presents tremendous challenges that require the translator to find appropriate translation strategies to achieve equivalences in terms of both style and meaning.

After considering the potential problems and other factors, the researcher has decided to adopt Jean Delisle's interpretive approach, Christiane Nord's textual analysis, Fortunato Israel's approach to literary translation, and other related concepts and strategies.

These theories and strategies were implemented at different stages of the research project, namely analysis, comprehension, and translation. Textual analysis was an analytical tool that was applied along with other related concepts to help promote a deeper understanding of the text. The interpretive approach to literary translation and other translation strategies allowed the researcher to work systematically and effectively to obtain appropriate translation as a result.

With the application of these approaches and concepts, it has been possible to find satisfactory solutions to many of the translation problems, retaining much of the poetic language of the source text, and the meaning of the text in to the translated version.

Acknowledgement

This Thai to English literary translation project is a challenging task and would not have been accomplished without the kind help from Ajarn Michael Crabtree, my adviser. I am deeply grateful for all your time, useful advice, corrections, and comments.

I would like to express my deep gratitude to Ajarn Tongtip Poonlarp for being so supportive and encouraging. Thank you Ajarn Sarapee Gaston and other teachers who taught me all the useful lessons and Ajarn Suradech for the knowledge of magical realism.

I would like to thank Miss Nuttakarn Jindaborirak and other staff of the Translation and Interpretation Center of the Faculty of Arts for having been kind and helpful since the very first semester.

Lastly, I would like to thank all my classmates, especially Anochao Phetcharat and Benjawan Tipprachaban, and my family for encouraging me and never letting me give up.

Table of Contents

1) Introduction:	1
1.1 Rationale	1
1.2 Research Objectives	2
1.3 Hypothesis	2
1.4 Research Scope	2
1.5 Research Plan	2
1.6 Expected Outcomes	2
2) Theoretical Framework and Literary Review:	3
2.1 Textual Analysis	3
2.2 Interpretive Approach	9
2.3 Magical Realism	12
2.4 Concept of Poetic Language	13
2.5 Literary Translation	14
2.6 Strategies of Translating Figurative Senses, Metaphors, and Similes	15
3) Source Text Analysis:	17
3.1 Text Type	17
3.2 Extratextual Factors:	18
3.2.1 Sender	18
3.2.2 Sender's Intention	19
3.2.3 Audience	19
3.2.4 Time and Place of Communication	19
3.2.5 Motive	19
3.3 Intratextual Factors:	19
3.3.1 Subject Matter	19
3.3.2 Presupposition	19
3.3.3 Text Composition	20
3.3.4 Non-Verbal Elements	20
3.3.5 Lexis	20
3.3.6 Sentence Structure	21

3.3.7 Suprasegmental Feature	22
3.4 Literary Factors:	22
3.4.1 Plot and Structure	22
3.4.2 Characterization	24
3.4.3 Theme	25
3.4.4 Point of View	25
4) Translation Plan, Problem Solving, and Explanation	27
4.1 Selection of Translating Approach	27
4.1.1 Text Type	27
4.1.2 Writing Style	27
4.1.3 Target Text Readers	28
4.2 Selected Translation Approach	28
4.3 Translation Problems	28
4.3.1 Problems in Translating Poetic Language	28
4.3.2 Problems in Translating Cultural Terms	33
4.4 Problem Solving and Explanation	34
4.4.1 Translating Poetic Language	35
4.4.2 Translating Cultural Terms	42
5) Translation of Source Text and Explanation	45
6) Translation Review	87
Bibliography	90

1. INTRODUCTION

1.1 Rationale:

Ruenglaonailokluangta (เรื่องเล่าในโลกดวงตา) is one of the works of Phichetsak Phophayak, who has reached the semifinals round of the Southeast Asian Writers Award (S.E.A. Write Award) in the novels category in 2012 along with *War Raomeephrajaokhola-aong* (War เรามีพระเจ้าคนละองค์) in poetry, and *Ruengkongrueng* (เรื่องของเธอ) in short stories in 2004 and 2011 respectively. *Ruenglaonailokluangta* is also included in the Living and Learning from Each Region in the Present Time (2012) series (ชุดวรรณกรรมจากการสัมผัสเรียนรู้ของท้องถิ่น พ.ศ. ปัจจุบัน) published by the Thai Health Promotion Foundation.

The novel is about a man born in the northeast of Thailand who vows to kill every single snake in the world after his lover is killed by a king cobra. The story begins when his darling goes into the woods to fetch some water, is bitten by the snake, and dies at the age of 17, not long before they are to be married. The protagonist is furious and decides to travel through the woods to Chanam swamp where he plans to kill every single snake out of revenge.

This novel beautifully combines folklore, knowledge of medical herbs, Buddhism, romance, and revenge, but what makes it outstanding is its use of language. Even though the main character and his lover are not well educated, they use fancy language with assonance and alliteration to create a beauty and rhythm more commonly found in poetry. This so-called *poetic language* conveys abstract rather than concrete meaning. This is so because the poet has a third eye, an eye of the heart, or an inward eye which sees things that ordinary people do not see. Poetic language is therefore an abstract language that expresses emotions and sensations very profoundly. In addition, the language is often ambiguous and does not have a definite meaning. It is pleasant and beautiful. It is unlike scientific language which places emphasis on facts and features few or any similes or metaphors.

Moreover, the incongruity of the characters' knowledge and their language, the surreal events that happen in the woods, and the realistic depiction of the forest and life there mentioned at the beginning and the end of the story make readers wonder if everything in the woods really happens or if it is all an illusion in the mind of the protagonist. This is a major characteristic of magical realism, which combines realism and fantasy. Works of this genre have both realistic and magical elements, folklore, and superstition. (Lois Parkinson Zamora and Wendy B. Faris, 2000: 167;174)

In light of all the interesting elements mentioned above, the translator considers *Ruenglaonailokluangta* to be a challenging book for translation, one which requires the translator to find proper strategies to produce translation equivalence in terms of

both form and meaning. Furthermore, because well-known English novels translated into Thai outnumber Thai novels translated into English, the translator would like to study this novel and find solutions to the problem of transferring the beauty of the language in hope that this work will encourage other translators to translate more Thai writing into English.

1.2 Research Objective:

- 1.2.1 To study and analyze problems of translating poetic language
- 1.2.2 To propose appropriate solutions for the translation of the novel

1.3 Hypothesis:

In translating the poetic language in *Ruenglaonailokluangta*, translation theories pertinent to literary translation are necessary to recreate equivalent poetic language in the target language.

1.4 Research Scope:

Ruenglaonailokluangta was printed by the Thai Health Promotion Foundation in 2012. It has 10 chapters. The parts that the translator will use as a case study are the introduction, and the first, and fourth chapters. These chapters are not only representative of the unique language of the novel but also show the characteristics of magical realism.

1.5 Research Plan:

- 1.5.1 Study the source text thoroughly
- 1.5.2 Study and review translation theories and other related theories
- 1.5.3 Analyze the source text using the textual analysis method
- 1.5.4 Analyze problems found during the translation
- 1.5.5 Plan how to translate
- 1.5.6 Translate the chosen section into English and record solutions to each problems
- 1.5.7 Correct and edit the translation
- 1.5.8 Summarize the results of the translation, review the hypothesis, and make suggestions

1.6 Expected Outcome:

- 1.6.1 Obtain a deeper understanding of translation and related theories and how to apply them. Learn to think and analyze systematically.
- 1.6.2 Obtain proper methods for the translation of text with poetic language.
- 1.6.3 Able to apply the methods to other literature will have similar problems.

2. THEORETICAL FRAMEWORK AND LITERARY REVIEW

2.1 Textual Analysis

It is widely accepted that before starting any translation project, the translator should analyze the text thoroughly because this seems to be the only way to ensure that the ST is completely and correctly understood. In this case study, in order to gain insights into the text, there are three major factors to analyze: text type, extratextual and intratextual factors, and literary factors. Some extratextual and intratextual factors are omitted and replaced by literary factors because even though Nord claims that his textual analysis can be applied to every text type, it suits pragmatic texts more than literature.

2.1.1 Text Type

Katharina Reiss (Reiss and Vermeer 1984: 156 cited by Nord 1997: 37-38) classifies text into three different types:

2.1.1.1 Informative Text

In an informative text, giving readers information about objects and phenomena in the real world is the main function while linguistic and stylistic choice is subordinate. In the translation of informative texts, translators should pay most attention to the ST's content and let the target language and culture guide the stylistic choices.

2.1.1.2 Expressive Text

In an expressive text, stylistic choices are more important than the function of conveying information as they play an important role in both the meaning of the text and the reader's emotion. Therefore, when translating expressive texts, the translator should take stylistic choices of the ST into account and attempt to produce an equivalent stylistic effect.

2.1.1.3 Operative Text

In an operative text, the extralinguistic effect overrules both content and form. In translating this type of text, the translator should try to produce a translation that creates the same reaction in the ST audience, even though the content and form of the ST might be changed.

Each text type covers various text genres but it is not necessary that one text genre fits into just one type.

2.1.2 Extratextual factors

2.1.2.1 Sender

The sender is a person who uses the text to convey a particular meaning to readers, meaning the sender of the text does not always have to be the author. Sometimes the sender is confused with the producer of the text because in some cases they are the same person. However, there is a slight difference between these two factors. While the sender is the one giving directions and instructions, the producer is the one following them. Analyzing the sender allows a translator to know about his/ her style, choice of language, etc, and this also throws some light on the sender's intention.

2.1.2.2 Sender's Intention

According to Christiane Nord (1991), the sender's intention is quite important to the translator since it influences the content and form of the text. Analyzing the sender's intention give translators some ideas about, for example, how they should translate the text, what the sender wants to express, and what the translators must pay close attention to.

2.1.2.3 Audience

Audience is another important factor that has a major influence on the information in the text as the text producer chooses to add or cut certain details based on the audience's knowledge. In translation, the translator should pay attention to both the SL and TL audiences as each group belongs to different cultural and linguistic communities so their presupposed knowledge generally differs. Bearing in mind these differences, translators must decide where they should omit or give extra explanations.

2.1.2.4 Place of Communication

Place of Communication is not only the place of production but also the place of reception. The place of communication indicates the culture that the sender and audience share and is important for the translator to comprehend and interpret the text.

2.1.2.5 Time of Communication

Time of communication is another important element as it explains certain details in the language that may seem unfamiliar for the translator as language changes constantly.

2.1.3 Intratextual Factors

2.1.3.1 Subject Matter

Subject matter is considered a ‘central theme’ (Wilss, 1977 cited by Nord, 1991: 93), and analyzing it is important for several reasons:

- a) If a text focuses on only one subject, it means that the text is coherent but if a text discusses a number of different subjects, then it is a ‘text combination’
- b) It can indicate possible presuppositions and imply certain cultural contexts and whether the text is fictitious or realistic.
- c) It helps translators to decide whether they should do more research on a topic mentioned in a text or if they already have adequate knowledge.
- d) It can yield some information about whether the translation task can be finished.
- e) Analyzing the subject matter sheds some light on the title of a text.
- f) Sometimes subject matter can give information about some extratextual factors.

2.1.3.2 Presupposition

Presupposition is the information omitted by the speaker which can cause problems in communication if the listener does not belong to the speaker’s cultural context.

2.1.3.3 Text Composition

Text composition is important to analyze because a text has a macrostructure which consists of many microstructures. If these microstructures are different, the translator may need to use different strategies to tackle each small section. In addition, analyzing text composition may cast some light on text types as some types of text have a conventional structure.

2.1.3.4 Non-verbal Elements

Non-verbal elements are supplemental signs from other non-linguistic elements or codes that are used to clarify or intensify the text. For face-to-face communication, non-verbal elements are facial expression, gestures, tone, etc. while in a written text, these elements often appear as photos, logos, etc. Analyzing non-verbal elements usually gives some information about text composition, presuppositions, lexis, and suprasegmental features.

2.1.3.5 Lexis

As the choice of lexis is determined by extratextual and intratextual factors, analyzing lexis often yields some information on these factors. In addition, analyzing different lexical terms can help the translator to discover the stylistic feature of the text.

2.1.3.6 Sentence Structure

Analyzing sentence structure is crucial for almost every approach to textual analysis-oriented translation and lends some information about subject matter, content, text composition, and suprasegmental features. The translator has to pay attention to the length of each sentence, the way sentences are connected, types of sentences, etc.

2.1.3.7 Suprasegmental Feature

Suprasegmental features are special features of a text. These features are, in-written text, signaled by spaced or italic type, punctuation marks, intonation, stress, etc.

2.1.4 Literary Factors

2.1.4.1 Plot and Structure

Plot is the series of events which an author uses to create a story. However, it is not the same as the content of the work because ‘the plot is not the action itself, but the way the author *arranges* the action toward a specific end.’ There are a number of plot analysis approaches including examining the development of rising action, climax, and falling action. However, Arp and Johnson (2006: 103-110) believe that it is more profitable to consider the function of plot and try to understand the relationship of each incident.

Here are some elements of the plot that should be considered.

- a) **Conflict** is ‘a clash of actions, ideas, desires, or will. In Arp and Johnson’s book (2006), they mention three kinds of conflicts: conflict of person against person, conflict of person against environment, and conflict of person against himself or herself. The main character in a conflict is called the protagonist while any person or thing against the protagonist is the antagonist.
- b) **Suspense** is an element that raises the reader’s curiosity. It makes the reader wonder about the next thing that is going to happen or how things will turn out. There are two devices that are used to create suspense: **mystery**, unusual events which make the reader doubt and ask for

explanation, and **dilemma**, a point where the protagonist must choose between two undesirable choices.

- c) **Surprise** is an element closely connected to suspense. It becomes noticeable when the story goes in an unexpected way. In short stories, the unexpected twist is often found in a surprise ending.
- d) **Ending** is the last part of each story. The ending can be divided into three different kinds.
 1. **Happy ending** where the protagonist finally succeeds in what he/she has been trying to do, for example solving his/her problems
 2. **Unhappy ending** is often found in literary fiction. There are two explanations for this. First, similar to real life, sometimes unwanted and unpleasant outcomes occur. Second, the unhappy ending forces us to rethink about the complexities of life.
 3. **Indeterminate ending** where no final conclusion is reached. However, the story does not simply stop; the conclusion just comes in other forms but not a resolution of conflict.
- e) **Artistic Unity** is one of the qualities that good fiction needs as everything in the story must be relevant and contribute to the meaning.

2.1.4.2 Characterization

Characterization is a challenging element in analyzing fiction because human character is complex and ambiguous. This is why literary writers are concerned more about characters than plot. Characters can be presented either directly or indirectly. In **direct presentation**, characters are clearly explained or analyzed by the author. Sometimes they are described by another character in the story. In **indirect presentation**, characters are portrayed through their actions and the reader is the one who has to discover what those characters are like by what they say or do. Arp and Johnson (2006) mention that there are three principles of characterization. First, the characters' behavior is consistent. Second, what the characters do or say comes from understandable or believable motivations. Finally, the characters must be close to human beings in reality.

E.M. Forster (Forster, 1927 cited by Arp and Johnson, 2006: 163-164), the British novelist, introduced the terms 'flat' and 'round' character in his book, *Aspect of the Novel*. **Flat characters** commonly have one or two particular behaviors while **round characters** are complex and have the three-dimensional quality of real people. There is also **the stock character** which is

a special kind of flat character. These characters are stereotyped ones that are normally found in fiction such as the outstanding detective with strange habits.

2.1.4.3 Theme

Theme is a central idea of a story which explains every element in the story and also unites it. Sometimes theme is stated explicitly in the story but more often it is implied. When it comes to deriving the theme of a story, one should ask what the story reveals. However, this is easier said than done. Deriving theme is not an easy task since some careless readers might be confused between theme and moral. Here are some principles that one should keep in mind when trying to figure out the theme.

- a) *Theme should not be expressed by only a subject or a verb but must describe the story in the form of a statement. If theme is in the form of a phrase, it must be able to be converted into sentence form.*
- b) *Theme should be a general statement about life and there should be no specific names referred to.*
- c) *Theme should not be more generalized than is explained in the story. In this case, terms like some, sometimes are often more suitable and accurate than every, all and always.*
- d) *Theme is the central and unifying concept of the story so it explains every major detail in the story, and is not contradicted by those details. Theme cannot rely on facts that are not stated or implied in the story either because it should exist inside the story, not outside.*
- e) *Theme should be stated in more than one way. As the story is a view of life not an acrostic, the view should be expressible in different ways.*
- f) *Theme should not be stated in a cliché.*

2.1.4.4 Point of View

Point of view is how the story is told to either some or such an extent by either one of the characters or none of them. In the fifth chapter of *Perrine's Literature: Structure, Sound, and Sense*, Arp and Johnson (2006: 227-232) explain four types of point of view.

1. Omniscient	}	(a) Major character
2. Third-person limited		(b) Minor character
3. First person	}	(a) Major character
4. Objective		(b) Minor character

- a) In the **omniscient point of view**, the story is told by a third person with unlimited knowledge. The narrators in this case have all freedom to go anywhere they want and get into the mind of the characters. They know everything and can tell us as much or as little as they want.
- b) In the **third-person limited point of view**, the story is also told by a third person, but this person is one of the characters, either major or minor. The narrator tells the reader what he sees and hears, and sometimes interprets the characters' mind. However, he cannot tell what the others are actually thinking or feeling.
- c) In the **first-person point of view**, the story is told by one of the characters, again either major or minor, in the first person. This kind of point of view has common advantages and disadvantages of the third-person limited one. The story may be narrated emotionally or blandly depending on the characteristics of the narrator.
- d) In the **objective point of view** or sometimes called the **dramatic point of view**, the narrator appears to be 'a roving sound camera,' or someone outside the story. This narrator can be anywhere they like but can portray only what they see or hear. They neither give the reader any interpretation of other characters nor enter their minds. In this case, the reader is in the position of a spectator of a film and has to analyze what the characters think or feel herself.

As for *Ruenglaonailokluangta*, the researcher decides to choose only some extratextual and intratextual factors from textual analysis theory and uses them with literary factors. Textual analysis will allow the researcher to obtain a deeper comprehension of the source text and help with making decisions on which translation approach best suits the text.

2.2 Interpretive Approach

In *Translation: An Interpretive Approach*, Jean Delisle (1988: 52) defines translation as:

“the operation by which the relevant signification of linguistic signs is determined through reference to a meaning as formulated in a message, which is then fully reconstructed in the signs of another language equivalence established on a word-for-word or sentence-for-sentence basis is the product of a strictly linguistic analysis (a transcoding operation); those that arise from the dynamics of a discourse

are the product of interpretation (a translating operation)... Interpretive analysis is a basic step in the translation process; without it, there can be no translation”

In this process, there are three stages: comprehension, reformulation, and verification.

2.2.1 Comprehension

Before translating a text the translator needs to analyze the relationships that lie beneath a message to extract the meaning that the author wants to convey because the author does not always express what he/ she wants to say directly. There are two levels of comprehension: **decoding signs**, understanding signification and figuring out the relationships of words in sentences, and **understanding meaning**, using the context in which an utterance occurs to define the concepts of the utterance.

2.2.2 Reformulation

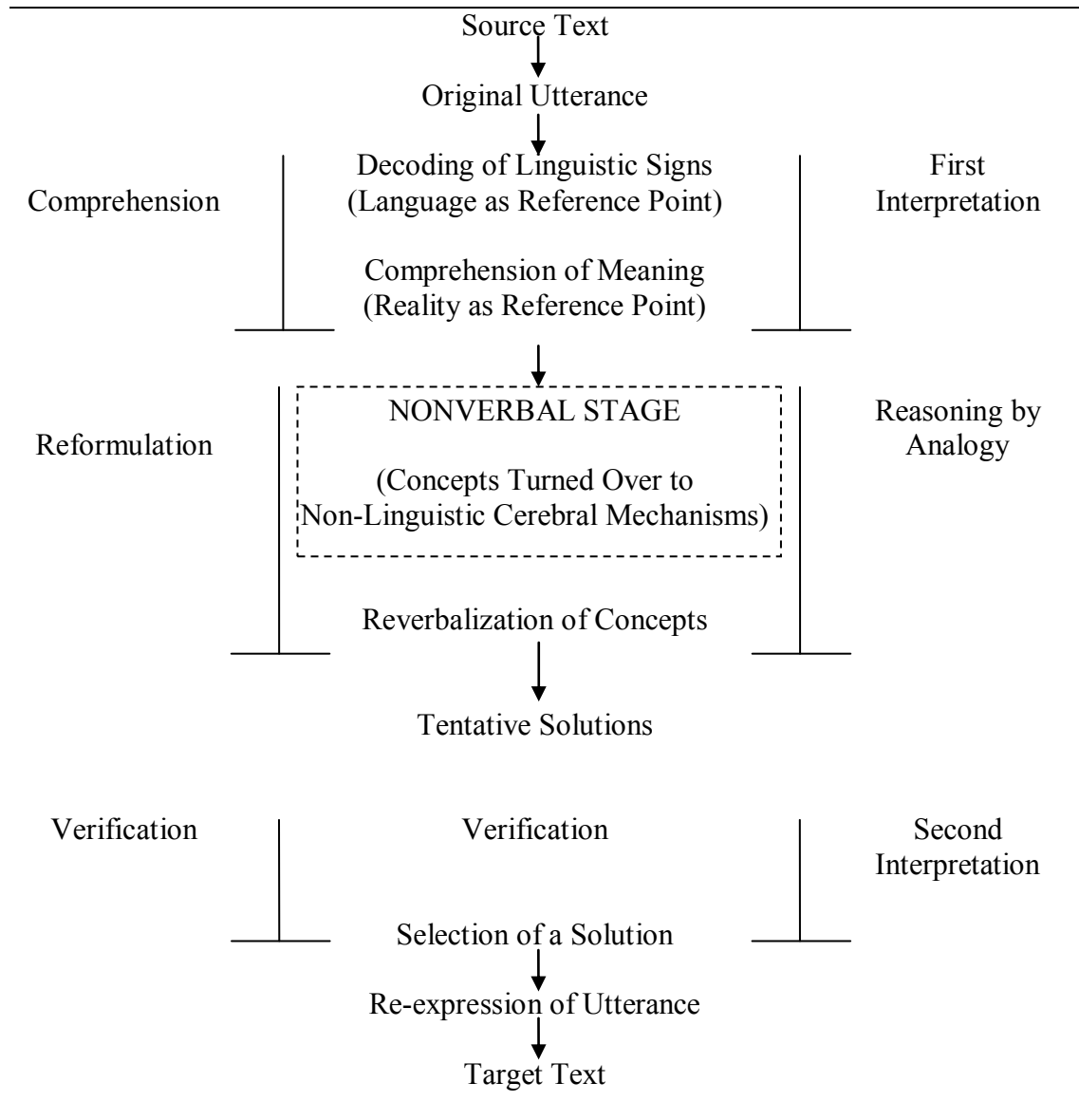
This is a mental process of “re-verbalizing concepts using signifiers of another language” without strictly holding onto a form of an utterance or linguistic laws. This step is divided into **analogical reasoning** where translators use their imagination to find signifiers in the target language that share both concepts and meaning with the original ones, and **re-verbalization**, reformulating the concepts grasped from the previous step.

2.2.3 Verification

This is a process of checking whether the style and meaning of the reformulation match those of the original text. In fact, Delisle states that verification is the second interpretation while the first one occurs when the translator is in the process of comprehending concepts and meaning of the text.

As for *Ruenglaonailokluangta*, Delisle’s interpretive approach is applied to both the comprehending and translating processes since it is useful to obtain a deeper understanding of the author’s intent, find the most appropriate solution, and produce a piece of translation that has an equivalent effect.

Theoretical Foundations of the Method
Heuristics of Translation

2.3 Magical Realism

In the Postexpressionist period, which began around 1925, Frana Roh used the term ‘magical realism’ for the first time to describe a painting while in Latin America, Arturo Uslar Pietri seems to be the first person to use this term in his book, *Letras y hombres de Venezuela*. He stated, “What became prominent in the short story and left an indelible mark there is the consideration of man as a mystery surrounded by realistic facts. A poetic prediction or a poetic denial of reality. What for lack of another name can be called a magical realism.” (Pietri, 1949 cited by Zamora and Faris, 2000: 120) Alejo Carpentier, another magical realist writer, mentioned in his novel, *The Kingdom of This World*, that “the marvelous begins to be unmistakably marvelous when it arises from an unexpected alteration of reality (the miracle), from a privileged revelation of reality, an unusual insight that particularly favors the unexpected richness of reality or an amplification of the scale and categories of reality, a reality thus perceived with special intensity by virtue of an exaltation of the spirit that leads it to a kind of extreme state” (Carpentier, 1949 cited by Zamora and Faris, 2000: 120-121) Therefore, it is obvious that magical realism is neither fantasy, psychological, surrealist, nor hermetic literature. Magical realism does not use surreal patterns like superrealism, or twist reality or create worlds in the imagination like fantasy novels or science fiction. It rather confronts reality and unlocks mysteries in things, in life, and in human behavior.

Zamora and Faris suggest five primary characteristics of magical realist fiction:

- 2.3.1 The text has magical elements that cannot be changed or explained by the laws of the universe. These elements interrupt and sometimes reverse the ordinary pattern of cause and effect. For example, a character may feel pain before an actual accident occurs.
- 2.3.2 The text contains realistic and elaborate descriptions of a magical world which give it resemblance to the real world that we live in. and in many cases, history, including magic and folk wisdom, are referred to or recreated in unusual ways.
- 2.3.3 The reader may doubt or hesitate between two opposite events such as the one that can be explained by the laws of our universe and the one which is not explainable by them. Mostly, the reader struggles to comprehend whether an event is a character’s hallucination or a miracle.
- 2.3.4 Two realms, two worlds, or two boundaries are close or almost merge. These can be the worlds of ordinary people and of witches, the worlds of the living and the dead, and the blurry border between fact and fiction.
- 2.3.5 Ideas about time, space, and identity in the text are questionable and indefinite. For instance, a period of time such as Monday may be vaguely

mentioned but the reader will never know in which month or year the day takes place.

In the translation of *Ruenglaonailokluangta*, the information on magical realism clarifies questions regarding some elements in the story such as the contrast between characters' background knowledge and their language, and certain unclear situations that take place while the protagonist is in the woods. It also helps with analyzing the source text as it explains the nature of the text's genre.

2.4 Concept of Poetic Language

As stated, *Ruenglaonailokluangta* has a distinct writing style. It is full of figure of speeches, assonance, and alliteration and is very redundant. There are also applications of punctuation marks, which are not commonly used in Thai language, such as commas and dashes. These characteristics match those of poetic language suggested by Prasit Kapklon, a professor of the faculty of Thai language, Ramkhamhaeng University.

Prasit Kapklon (ประสิทธิ์ กาพกลอน, 2523) explains the term 'poetic language' as a language that is vastly different from the normal language used by ordinary people. Unlike ordinary language which tends to explain things or objects unemotionally and directly according to a concrete image that a speaker has, poetic language is more like a language of imagination that gives us abstract descriptions which generate strong emotions and sensations. This is because poets have 'inward eyes' that allow them to see what normal people do not see. He adds that poetic language, the language of art, is ambiguous and can be interpreted in various ways unlike scientific language, the language of fact, which provides facts and has relatively clear meanings. He points out that as poetic language is a tool to convey the thoughts of poets, poets need to make sure they choose words not only for their beauty but also for their ability to communicate with the reader because if poets decide to use words that can perfectly portray their ideas but are extremely hard to understand, the communication between poets and readers will not be established.

In his book, Prasit suggests some characteristics of poetic language:

- 2.4.1 Poetic language is symbolic. Every language has limited words but what gives poetic language a much larger number of words is the poet's emotions and ideas. Images of her imagination and metaphorical pictures that she creates in her mind are portrayed through words. They symbolize and mirror the pictures, and provide a reflection of them for the reader. This explains why words in poetic language have broader and more profound meanings than words restricted to linguistic laws.

- 2.4.2 Poetic language is aesthetic language. Poetry is considered writing with a beautiful language and ideas. Some even define poetry as ‘the best thought in the best form of writing’, ‘writing whose value lies in beauty of form or emotional effect.’
- 2.4.3 Poetic language has its own style. ‘Style is thinking out into language.’ (Connolly cited by ประสิทธิ์ ภาพยนตร์กลอน: หน้า 24) It reflects the poet’s mind in the same way that personality does a person. It is unique, belongs to each individual author, and is impossible to imitate. Elements that can designate the style of each author can be roughly divided into three (Snell-Hornby, 1995: 121):
- a) Syntax: sentence structure, arrangement of information, and structure and frequency of noun phrases and verb phrases
 - b) Semantics and lexis: semantic properties of lexical items, word-formation, and the usage of multiple dimension
 - c) Elements within words: alliteration, and assonance
- 2.4.4 Poetic language has levels. In each society, there are different kinds or levels of people from children and adults, men and women, to the rich and the poor, and the level of language they use certainly varies. Language is a factor that determines levels of difficulty in poetry which are low, intermediate and high.

In this project, poetic language is the main challenge to producing a translation with equivalence and equivalent effect. Learning poetic language sheds some light on the characteristics of the language used in the ST which is important for decision making on translation approach. The concept will be deployed with the translation theory in order to achieve equivalence and equivalent effect in the target text and on the target reader.

2.5 Literary Translation

Fortunato Israel (อิสราเอล, 2540 cited in วัลยา, 2547:109-102) states literary translation is different from other translations because it is a text that the writer or the sender is not present in front of the reader or the receiver but the text can still communicate just like other art works that are time defying and still present until these days. This is because literary texts contain timeless life experience, vision, ethical truth, and aesthetic value which leave permanent marks in a reader’s memory. They give the reader emotional effects rather than intellectual ones. In literary texts, form and meaning are almost inseparable since the writer uses the language “resource” including puns, rhythm, and word order to impart his/ her intention and, as a result, generates a form which plays an important role in presenting meaning. Therefore, the form of the text should not be taken for granted. Fortunato also proposes three steps for translating a literary text:

- a) Extract the outstanding characteristics of the writing style from the rules of the SL.
- b) Examine the characteristics for an impact they have on the overall structure of the text.
- c) Select materials from the TL and the target culture and utilize them to produce a translation which is equivalent in terms of both form and meaning and also has the same emotional impact on the target readers.

For the *Ruenglaonailokluangta* translation project, the concept of literary translation is necessary for determining the translation approach as it gives general ideas of what translators should pay attention to when it comes to literary translation. According to Fortunato, translators need to retain the original communication between the text and the reader, that is, they have to render both the form and the meaning because these two elements together act as a courier of the writer's message. Besides, translators have to translate the culture and try to produce a translation that has the same effect on the target readers' emotions. This supports the interpretive approach where the main goal is to render the meaning of the SL and also keep the writing style intact.

2.6 Strategies of Translating Figurative Senses, Metaphors, and Similes

Larson (1984: 111-119) proposes that there are two types of meaning: primary and secondary. Primary sense is the sense that comes to the speakers' minds when the word is in isolation while the secondary senses are those which depend on the context they are embedded in. However, some words may have figurative senses which are based on relations with the primary sense and also collocation. These senses include metonymy, synecdoche, euphemism, and hyperbole. She introduces three ways to translate figurative senses:

1. The intended meaning may be made plain so that there is no longer a figurative sense.
2. Retain the word in the original but add the sense of the word. This method is suitable when there seems to be an element of emotion or impact in ST that might be lost.
3. Substitute a figurative expression of the receptor language for the figurative expression of the SL. Note that the meaning needs to be retained.

There are possibilities that a nonfigurative expression in the SL is best translated into a figurative expression in the TL. The main goal of translation is not to get rid of all secondary and figurative senses but to use them to eliminate unusual collocations or wrong meanings that are caused by a literal translation of SL of these senses.

In addition to figurative senses, there are also metaphors and similes which Larson (1984: 246-254) defines as grammatical forms representing the resemblance between two phenomena. Similes always have the word 'like' or 'as' while metaphors do not have those words, but they both are comparisons that can be rewritten as similes.

There are two types of metaphors and similes mentioned in her text: live and dead. '**Dead**' metaphors are those which are part of the idiomatic construction of the lexicon of the language while '**live**' metaphors are those constructed by the author or speaker. '**Dead**' metaphors, including idioms, are perceived directly by their idiomatic sense not primary sense. On the other hand, '**live**' metaphors can only be understood after the readers or listeners pay close attention to the comparisons being made.

Larson proposes five ways to translate metaphors:

1. The metaphor may be kept if it sounds natural and is understood correctly by the TT readers.
2. A metaphor may be translated as a simile.
3. A metaphor may be replaced by a metaphor in the TL that has the same meaning.
4. The metaphor may be kept and the meaning explained.
5. The meaning of the metaphor may be translated without keeping the metaphorical imagery.

Although the interpretive approach is applicable to the whole text, it is better to apply some strategies that, when applied to the interpretive approach, can help the researcher to find better and more satisfying solutions to certain kinds of problems. The compensation strategy will be effective in translating assonance and alliteration which, according to Lefevere (1992), are considered impossible to render. The strategies of translating figurative senses, metaphors, and similes can be adopted with figures of speech in the text and allow the researcher to produce equivalent expressions in the TL.

3. SOURCE TEXT ANALYSIS

In translation, text analysis plays an important part in creating a deeper comprehension of the source text. As Wanlaya (วิทยาลัยวิวัฒน์ศรี, ๒๕๔๕: ๑๓๕-๑๓๖) suggests, translators should take time studying both the extratextual and intratextual factors of the ST as it is important to know the author, her background knowledge, her other works, etc. in order to see her idea development and to interpret what she tries to convey through her text. In this project, Nord's extratextual and internal factors and Perrine's literary factors are applied.

3.1 Text Type

Ruenglaonailokhuangta is an expressive text because the writer's style of writing is dominant. He uses alliteration and assonance to create rhyme and rhythm and applies figurative language to explain objects and events and intensify feelings to create impacts on the reader's mind.

“เสียงสวบสวบคล้ายลมพรมพัดตามหมู่ไม้เตี้ยที่ขึ้นคลุมดิน รวบทเพลงซบซบกล่อมจากผืนโลก”

Rustle sounded like a breeze brushing against the bushes that blanketed the ground like a lullaby sung by Mother Earth.

“ข้าตื่นตระหนกสุดขีดลิ้มตานั้นมอง ทนไฉนนั้นสายฟ้าก็พาดเข้ากลางหน้าผาก รุนแรงจนลึ้มทั้งยืน เหมือนกะโหลกศีรษะแตกออกเป็นเสียง ปวดไปทั้งเรือนร่าง รวมมีดเล่มเล็กกรีดเฉือนทั่วอณูเนื้อ...”

I was so horribly shaken that I had to open my eyes to see what was happening. Then lightning suddenly struck me right in the middle of my forehead. The pain was so severe that I collapsed. It felt like my skull had been broken into pieces. It pierced my whole body like small knives cutting every inch of my skin.

“โอ ความหลังหอมหวานระอุคุกรุ่นดังเกิดขึ้นมาวานนี้ เสียงหัวเราะเจ้าระริกดังระฆังน้ำค้าง เหมือนเสียงหัวเราะเจ้าสั่นลงเสือกหายใจที่ผ่านมา เหมือนดวงหน้าน้อยยังผุดพร่างกระจ่างใจอยู่ตรงนี้ เหมือนร่างละมุนดั่งแพรฝ้ายเพิ่งจรพันอ้อมอกเข้าไปไม่นาน...”

Oh, the sweetness of the past still gave me warmth as though it was just yesterday. Your laughter was no different to the clear sound of dew drops. It was as if your laughter had just faded away a second ago, your pretty face still looked bright and full of life in my mind, and your soft-as-silk body had wandered out of my arms a minute ago.

(เรื่องเล่าในโลกลวงตา, 18, 21,25)

3.2 Extratextual Factors

3.2.1 Sender

The sender of the text is the Thai Health Promotion Foundation, an independent agency founded under the Health Promotion Act 2001 and funded by a 2% surcharge tax on tobacco and alcohol. The agency promotes four dimensions of well-being: physical, mental, spiritual, and social. Their mission is “to *promote initiative, enthusiasm, coordination and mobilization among individuals as well as various organizations in all sectors so that they have capability to form a society conducive to good health.*” (<http://en.thaihealth.or.th/>)

The producer of the text is Phichetsak Phophayak, the author. He was born on June 1st, 1974, in Buriram province, but his family was from a community near the Mun/ Moon river bank in Nakorn Ratchasima. Growing up, he listened to many stories, folklore, and Thai literature which inspired him to become a ventriloquist, a movie director, and even an outdoor movie provider in the countryside. He then went to university in Bangkok for his bachelor’s degree where he became one of the second generation members of the ‘Naram Poets Community’ (กวีกลุ่มหน้าราม). However, he did not work on his writing then because at the time Black May was raging, so he spent those couple of years engaged in political movements both inside and outside Bangkok. Nonetheless, he eventually came back to the writer’s road, kept sharpening his skills, and sent some of his work to magazines hoping it would be published. Some of his submissions appeared in magazines while others were rejected. He has been through success and failure but has never given up. After years of travelling and learning more about life and human beings, he decided to settle in Phayakkabhumisai subdistrict, Mahasarakham province.

(soclaimon.wordpress.com/2011/08/15/เรื่องของเรา-เรื่อง-พิเศษ)

Since 1994 when he decided to be a writer, he has written poems, short stories, and a novel including *Moon River Karnpatiwatyungmijobsin* (การปฏิวัติยังมีจบลัน, 2002), *Phaitaiduangtakhongpeeknok* (ภายใต้ดวงตาของปีกนก, 2003), *WAR Raomeephrajaokhola-aong* (War เรามีพระเจ้าคนละองค์, 2004), *Phrajannueathungkhao* (พระจันทร์เหนือทุ่งข้าว, 2010), *Ruengkongrueng* (เรื่องของเรา, 2011), and the novel which is the subject of this translation project, *Ruenglaonailokluangta*. Most of his poems center around Buddhism, good deeds, grace, and reality, and his work is all well-known for its rich language. (<http://pichate2000.wordpress.com/2013/01/12/พิเศษสุดกวี-โพธิ์พยับฝน/>)

3.2.2 Sender's Intention

According to the introduction of the book, the editors of the Living and Learning from Each Region in the Present Time (2012) series (ชุดวรรณกรรมจากการสัมภาษณ์ผู้ของท้องถิ่น พ.ศ. ปัจจุบัน) wanted to share stories about each region of Thailand with the readers to evoke memories of their hometown in hope that the readers will pass on these stories to their children.

3.2.3 Audience

The ST target is definitely Thai people and those who are familiar with Thai language and culture as the content in the novel is cultural-oriented while the TT target is foreigners who know English and are interested in Thai culture.

3.2.4 Time and Place of Communication

The ST was published and became available in Thailand in 2012. This dimension does not have the same significance as other elements.

3.2.5 Motive

Over the past few years, it seems like Thai society has been faced with a series of problems and failures, and social destruction appears to be looming. Despite those breakdowns, there has been successful development in certain small communities, and this has continued to grow. The Thai Health Promotion Foundation is aware of this and takes action to support development through stories, as the art of telling stories is considered the best way to reflect the reality of society in each era. Therefore, the nine books published in this series act as a record of each local region in 2012.

3.3 Intratextual Factors

3.3.1 Subject Matter

This story is about a man sworn to take revenge on snakes for taking away his lover's life, who goes into the woods hoping to wipe out all the snakes on earth.

3.3.2 Presupposition

As the novel is in a series promoting local knowledge, it is not unusual that some words appear to be bound to Thai culture and beliefs such as มีดอีเหล็บ, เสือสมิง, พญานาค, พญาไฟ, etc. These words are not explained as the writer and the ST readers are in the same cultural community and share some knowledge. However, for TT readers who are not familiar with Thai culture, such words will surely cause difficulty if no extra explanation is provided. Therefore, the researcher will need to bear this in mind and provide a translation with some extra information in order to give TT readers ideas about these culture-oriented words.

3.3.3 Text Composition

The whole story in *Ruenglaonailokluangta* has the same function; that is, to tell the adventures of a man who goes into the wild. The book has 143 pages including a foreword by the editors, a preface by the author, an introduction to the story (ก่อนกลายเป็นเรื่องเล่า), and 9 subsequent chapters. Each chapter portrays a story that connects to the chapter title while the end of each chapter hints at the beginning of the next one. The content in the chapters is both in short and long paragraphs.

3.3.4 Non-verbal Elements

The researcher finds that the most distinct non-verbal element is the wide spacing between certain paragraphs whose function is to lead the readers out of characters' minds and back to 'reality.' As the two main characters in the story often talk to themselves and let their minds wander, the spacing works as a boundary between thought and reality. During the translation process, the element needs to be taken into account and transferred to the TT.

3.3.5 Lexis

As mentioned previously, extratextual and intratextual factors can determine the choice of lexis. In this case, the determinants of lexis are the subject matter, the place where the story takes place, and the title of the book. Since the novel is about a man who goes mad because of the death of his wife-to-be and decides to travel in the woods in the northeast of Thailand, and the title of the book, *Rueanglaonailokluangta*, means a story from the world of illusion, it is no surprise that many words found in the story are culturally oriented: เสาบ้าน, พวงมาลัย, ไข่แดง, ชัดห่าง; vivid, and redundant: พลั่วไหว พรากพราย, รื่นเร็จสำราญ, ละเอียตลอบ, เมล็ดองมั่ง, and have metaphorical images: ทันใดนั้นสายฟ้าก็พาดเข้า กลางหน้าผาก, มารร้ายที่พรา่ผลาญความดีงามให้สิ้น. Some words even create assonance and

alliteration making the text read like poetry: เสียงสวบสวบตั้งสายลมพัดพรมตามพื่นหญ้า, ละอองทองของแสงแดดแสนงดงาม, เร็งรีนราวโลกกำลังเร็งระบำ.

3.3.6 Sentence Structure

There are simple, compound, and complex sentences that vary in length. A number of sentences are elongated by adverbs, adjectives, or relative clauses because there are trains of thought running through the characters' minds most of the time, and the subjects of some sentences are omitted, creating confusion over who or what is the actual subject of the sentence.

“เทพธิดาผู้จุติลงมาเกิดในหมู่บ้านเรา เรือนคนยากไร้หาเช่ากินค่า ผากชีวิตกับเป็นผาหน้าไม้ลูกดอกธนูการคราดไถหวานดำ มองดูปวงพฤษชานานาพรรณ เต็บใหญ่ผลิบาน ออกรวงสล้างเป็นอัญมณีทอประกายงามจด ประดับแต่มีบนผืนดินของเรา รากแห่งามุนมั่งที่พ่อแม่สร้างทำเสาะหา มอบเป็นมรดก” (p. 23)

Some sentences are not complicated but there are a series of verbs in them making them difficult to replicate in the translation as the researcher has to either find the main verb and render the sentence into the same type of sentence or maintain all the verbs and change the type of sentence.

“ข้าจะเก็บทุกผืนหนังมัดรวมแบกกลับบ้าน นำไปขายแลกเปลี่ยนเป็นข้าวของ...นอกจากเจ้าพวกตัวเล็ก ที่มาหยอกเย้าเล่นเหมือนพรานเป็นเพื่อนสัตว์ตัวหนึ่ง” (p. 54)

While long sentences are used to portray trains of thought of each character, short sentences are deployed to intensify or emphasize characters' feelings. These sentences are also repeated when the characters are reminded of the terrible truth and what they have to do, and when the characters come back to reality after wandering in their daydream.

“เสียงสวบสวบคล้ายลมพรมพัดตามหมู่ไม้เตี้ยที่ขึ้นคลุมดิน รวบทเพลงขับกล่อมจากผืนโลก

ลำธารนั้นอยู่ไม่ไกล ข้าต้องตักน้ำจันเต็มตุ่มดินเผาทั้งสองเรือน...

วันเวลาที่ข้าไม่เข้าใจความคิดอ่านของตัวเอง ทั้งเงินอายุยิ่งหากต้องทำตัวเหมือนเก่าก่อน อย่างที่เราเคยร่วมเล่นหัวกัน มาแต่ครั้งเยาว์วัย

เสียงสวบสวบตั้งสายลมพัดพรมตามพื่นหญ้าเปลี่ยนเป็นเสียงซู่ซ่าคล้ายฝนซัดตกกระทบหลังคาหญ้าแฝก...

เสียงซัดซู่ราวสายฝนไหวเคลื่อนตามผิวดินในเรือนไม้เบื้องล่างดังเพิ่มขึ้นอีก แต่ข้าไม่ตระหนักหวาดหวั่นแต่อย่างใด
ลำธารใสไหลรินนั้นอยู่ไม่ไกล นี่คือการหาน้ำที่เยวสุดท้ายแล้ว เรือนของพี่ชายเองน้ำจะได้เต็มเปี่ยม...

กลิ่นดอกไม้ส่งลอยมาตามลม ลำธารใสไหลรินอยู่ไม่ไกล ก่อนกลับต้องเก็บปวงดอกไม้ไปร้อยเป็นมาลัยบูชาพระ และมอบให้พี่ชาย...” (เรื่องเล่าในโลกดวงตา, 18-19)

“นางนอนอยู่นั้น นั่นละคนรักข้า นางนอนอยู่นั้นร่างเขียวคล้ำจ้ำจุกด้วยพิษเขี้ยวงูร้าย นั่นละน้องข้า ร่างที่ข้าถนอมกล่อมเลี้ยงมาแต่ตื่นเท่าฝ่าหอย...

นางนอนอยู่นั้น นั่นละคนรักของข้า ร่วงเขียวคล้ำจ้ำเมือกพิษงู มาร่ำยที่พร้าวผลาญความดีงามให้สิ้นไปจากโลก...

นางนอนอยู่นั้น จะให้ข้าเชื่อได้อย่างไรกันว่ามันคือคนรักข้า..." (เรื่องเล่าในโลกดวงตา, 23-24)

3.3.7 Suprasegmental Feature

There are two punctuation marks used in the text, which are comma and dash. Commas are used a number of times at the ends of paragraphs where there is wide spacing. It is noticeable that the writer uses a comma and wide spacing together to indicate a cut between thought and reality.

“เรือนร่างข้าตั้งหลอมหล่อขึ้นจากเหล็ก ใครเลยอาจฟาดฟันให้ลี้มร่วงลงโดยง่าย

ข้าเหิมหาญดูจทหารเอกพระชัยวรมันปานนี้ แต่น้องข้ากลับถูกจ้ององกัศตายอย่างง่ายดายที่ชายป่า,

หลับเสียดน่อง บุญสร้างมาเพียงนี้ จงไปเกิดใหม่ในห้วงสรวงสวรรค์..." (p. 27-28)

A dash is found only a few times in the chosen chapters and it seems to have two functions: to indicate a period of time and a distance between two points, and to connect two sentences which have related sense but are not grammatically connected.

“ทุกก้าวย่างมีหนามแหลมคมคอยทิ่มแทง-แม้บางห้วงในขณะคลุมจิวร ภายใจช่างประสงค้อยากลิ้มรสดาวหวานให้เต็ม
พิกัดลิ้น”

“เสียงลมพัดซู่มาจากฟากฟ้า-เนินทิวเขา ผสานเสียงซู่ซัดที่ตั้งมาจากพีชคลุมดิน รวาท่าฝนค้อยไล้เรื่อยมาจากพื้นโลก”

(p. 20, 32)

3.3 Literary Factors

3.4.1 Plot and Structure

3.4.1.1 Conflict: In this novel, there are two kinds of conflict which are the conflict of person against the environment or nature, and the conflict of person against himself. The first conflict occurs right in the first chapter of the novel where the protagonist hears about the death of his lover. He has an outburst of anger, blames everything on the snake that bites her, and vows to kill every snake in the world. Here is an example of the conflict of the protagonist against the environment:

“เลือดต้องล้างด้วยเลือด เขี้ยวต้องล้างด้วยเขี้ยว ข้าจะล้างงูให้สิ้นไปจากแผ่นดิน มีข้าต้องไม่มีงู มีงูต้องไม่มีข้า เมื่อตบะ
บารมีแก่กล้าขึ้น ข้าจะบุกบั่นลงไปถึงแดนบาดาลกันโคตรนาคราชให้สิ้นซากไม่หลงเหลืออยู่อีกต่อไป (เรื่องเล่าในโลก
ดวงตา, 28)

Here is another example showing his intense avenging fury through the way he kills a snake on his way to Chanam swamp:

“วันแรกกลางป่า ข้าสังหารงูใหญ่ได้ตัวหนึ่ง ร่างมันเท่าเสาเรือน ยาวเกือบสามวา อยู่ในตระกูลเห็ลือมหลาม ลูกดอกปักตรึงกลางหัว...ข้าผูกเชือกรอบลำคอ แขนงกับคาคบไม้ ปล่อยหางดึงลงพื้น มีดเข็ญรอบลำคอ แล้วกรีดเป็นแนวยาวลงมาสุดโคนหาง เลาะเนื้อติดหนัง ตรงรอบคอเว้นพื้นที่สำหรับดึง ออกแรงพรวดเดียว หวังให้เนื้อขาล่อน ติดตรงไหนใช้มีดเลาะสุดโคนหาง เนื้อขาวเด่นระริก ปลดเชือกทิ้งร่างไว้เป็นเหยื่อสัตว์ชนิดอื่น เอาหนังตอกหมุดตรึงติดต้นไม้ ให้ฝูงมดกัดกินเศษเนื้อ ส่วนติดกับผืนหนัง ให้กาลเวลาลอบร่ำจมนหนังนี้แห้ง”

(เรื่องเล่าในโลกดวงตา, 53-54)

The internal conflict or the conflict of person against himself takes place when the protagonist starts to question if what he is doing and thinking is right. He is not sure about his own decision and struggles with his own thoughts.

“ทันใดนั้นก็เหมือนฟ้าผ่าเปรี้ยงลงกลางดวงใจ แล้วข้าโง่หรือไม่ ที่ใช้ชีวิตอยู่กับคมดาบกระสุนปืน ทั้งหยาดเลือดที่รวมกันแล้ว อาจจะเทียมเท่าแม่น้ำทั้งสาย” (เรื่องเล่าในโลกดวงตา, 29)

“...กูบนั้นข้าหวังตระหนก แล้วข้าเล่า กับความคลั่งแค้นเหล่าอสรพิษ หากข้าตายไปด้วยเขี้ยวของมัน หรือมันตายไปด้วยน้ำมือของข้า เราต้องสู้รบกันไปอีกกี่ชาติ... เมื่อไรเรื่องนี้จะจบสิ้นลง หรือข้าจะเลิกปล่อยวางสิ่งทุกอย่างเพื่อความเลวร้ายเหล่านี้จะได้สิ้นสุดลงเสียที ทันทีที่ข้าคิดเช่นนั้น ภาพเบื้องน้อยถูกจางลงจางจางปล่อยเชื้อพิษร้ายก็ปรากฏขึ้นข้าแล้วข้าเล่าเวียนวนกลับไปมา ร่างเธอขมขื่นเยือกแล้วฉายขึ้นข้าแล้วข้าเล่า” (เรื่องเล่าในโลกดวงตา, 56-57)

3.4.1.2 Suspense: Suspense is found at the end of the fifth chapter where the protagonist is surrounded by a sea of snakes, gets bitten and loses consciousness. This scene makes the reader want to know what is going to happen next – is he going to die, or will he be saved by someone?

3.4.1.3 Surprise: There is a twist of situation in the sixth chapter where the protagonist sees his lover on a lotus boat floating along the tide and seems to forget all about revenge. It seems like everything is starting to unwind but when he looks up in the sky, instead of seeing white clouds and the sun, he sees countless snakes.

3.4.1.4 Ending: This story has a happy ending where the protagonist is enlightened by the experience he gains while he is out in the woods. He is ready to let go of everything which is an important concept in Buddhism as it is believed that before a person experiences epiphany, he has to let go of everything he is holding onto.

3.4.1.5 Artistic Unity: The story does have artistic unity since each chapter relates to the one before or after, and the content is neatly bound together. In addition, there are always motives behind the characters' actions. For example, the protagonist wants to get rid of all snakes because his beloved died from a poisonous snake. From time to time, he hesitates and doubts his own decision because deep down he is not an aggressive person and was once in the priesthood so his decent part and evil part fight and give him confusion.

3.4.2 Characterization

There are only two main characters in this novel and they are both presented indirectly through their actions and thoughts.

3.4.2.1 The protagonist: He is the narrator and can be described as a round character because he has a complex dimension of emotion and thought like real people. His name and physical appearance are unknown to the reader as there is no description of him from either him or other characters. According to the story, he is the son of a skilled hunter in the village, very familiar with the woods, and has extensive knowledge of wild herbs and animals. Growing up, he has been in the woods, hunting with his father numerous times. He is the only child of the family and this is the reason why he has hesitated to stay in the priesthood and leave everything behind. He is also very close to his lover's family as they all moved away from their hometown and have been through tough times together. He has profound love for his lover since they not only grew up together, but he also took care of her when she was young, and they were getting married.

Actually, he is a decent and considerate person who always follows his moral conscience but news of his lover's death pushes him over the edge. From a very good person, he turns into a man of revenge and kills so many snakes that he almost loses his mind. However, he then realizes that vengeance is not going to bring back his lover's life and turns around.

3.3.2.2 The protagonist's lover: Similar to the protagonist, her name is not mentioned in the book. He calls her 'little one' and describes her as an angel who was born in the human world. From the very first chapter, in which hers is the narrative voice, it appears that she is a typical Thai woman in those days, a woman who would take care of household chores and her husband. She has to go in the woods every day to fetch some water for both her family and his family. Even though she grew up near the woods and has been there several times, she never ceases to adore natural beauty

she finds. Even when she is dying, she still looks at her killer with admiration instead of anger and bitterness.

3.3.2.3 A mysterious dignified man: He first appears in the sixth chapter right after the protagonist wakes up. According to the protagonist, he wears a crown that looks like a sculpture found at an ancient castle and an exquisite gown decorated with beautiful shiny jewels. He reminds the protagonist of Rama because he has the most glowing skin, which makes it seem like he has a bright aura around him. He also has a calm and soothing yet powerful voice reminding the protagonist of his father. He enlightens the protagonist, helping him clear up his mind and let go of all desire for revenge.

3.4.3 Theme

The theme of *Ruenglaonailokluangta* is sometimes love brings about hatred and revenge, but at the end of the day, it is you who choose whether you want to live bitterly or learn to let go and forgive in order to live a fulfilled life.

Here, love is the beginning of it all. The profound love the protagonist has for his lover pushes him into an abyss of hatred and revenge after her death. Love is interpreted by the protagonist as physically staying together forever and this explains why he keeps thinking he needs to take revenge on snakes. However, after he has let himself swim in a pool of bitterness for a while, he begins to realize that hate and vengeance cannot unravel any knot he has in his mind. They eat him alive and turn him into a different person he does not even know. When he learns that all these bitter feelings he is holding onto are unable to make him fulfilled or content with life, he starts to let go. He clears his mind, comes to his senses, and decides to forgive. Forgiveness does not only spare a number of snakes but also sets him free.

3.4.4 Point of View

The narrative technique used in this novel is first person point of view. In the first chapter the story is narrated by the protagonist's lover while the rest is told by the protagonist himself. Both of them explain everything they see, feel, and think deliberately. There are times that the narrators seem to repeat things that they have to do or that have quite strong effect on them. For example, the protagonist's lover keeps talking about the brook where she is going to fetch some water:

“ลำธารนั้นอยู่ไม่ไกล ข้าต้องตักน้ำจนเต็มตุ่มดินเผาทั้งสองเรือน”

“...ลำธารใสไหลรินนั้นอยู่ไม่ไกล นี่คือการหาบน้ำที่ย่ำสุดท้ายแล้ว เรือนของพี่ชายเองน้ำจะได้เปี่ยมเต็ม”

“...ลำธารใสไหลรินอยู่ไม่ไกล ก่อนกลับต้องเก็บปวงดวงดอกไม้ป่าไปร้อยเป็นมาลัยบูชาพระ...”

(เรื่องเล่าในโลกดวงตา, 18-19)

while the protagonist repeats the picture of her bloated body lying before his eyes several times:

“นางนอนอยู่นั้น นั่นละคนรักข้า นางนอนอยู่นั้น ร่างเขียวคล้ำฉ่ำด้วยพิษเขี้ยวรูปร่าง นั่นละน้องข้า ร่างที่ข้า
ถนอมกลม่อมเลี้ยงมาแต่ตื่นเท่าฝ่าหอย”

“นางนอนอยู่นั้น นั่นละคนรักของข้า ร่างเขียวคล้ำฉ่ำเมื่อพิษ...”

“นางนอนอยู่นั้น จะให้ข้าเชื่อได้อย่างไรกันว่ามันคือคนรักข้า...” (เรื่องเล่าในโลกดวงตา, 23-24)

In conclusion, textual analysis as defined by Christiane Nord, which covers both intratextual and extratextual factors of the text, and literary factors by Perrine promote a deep understanding of the ST, cast light on some points such as non-verbal elements and suprasegmental features which need to be taken into account during the translation process, and give the researcher ideas to choose an appropriate approach to the text.

4. TRANSLATION PLAN, PROBLEM SOLVING, AND EXPLANATION

In translation planning, firstly both extratextual and intratextual factors of the text need to be thoroughly analyzed so that the translator can grasp the essentials of the text and understand elements that can bring about problems in translation. In addition to that, it is also very important for the researcher to consider text type, writing style, and TT readers in order to find the most suitable approach to cope with problems in the text and produce a translation that is equivalent and creates an equivalent effect.

4.1 Selection of Translation Approach

As mentioned above, there are three aspects that need to be considered in the process of determining translation approach: text type, the writing style, and the TT readers.

4.1.1 Text Type

According to by Katharina Reiss (Reiss and Vermeer 1984: 156 cited by Nord 1997: 37-38), *Ruenglaonailokluangta* can be categorized as an expressive text where stylistic choices are more important than information as they determine both the meaning of the text and the impact on readers' emotions. The text falls into the magical realism genre, meaning that there are a number of magical events or supernatural situations coinciding with reality, contradictory facts found in the story such as the uneducated protagonist who uses sophisticated and elaborate words, and blurred boundaries between illusion and reality which makes the readers unsure if certain events actually occur or not. These are among the points that the researcher needs to pay close attention to when determining translation approach because the researcher has to try to keep the uncertainty between reality and dreams and between contrasting facts in the TT.

4.1.2 Writing Style

The writer is known to have a unique style of writing to narrate his story, that is, redundant and beautiful poetic language. He uses a combination of short and long sentences to express different emotions, words that create assonance and alliteration resulting in rhythm as in poetry, and figures of speech, including metaphors and similes, to explain each scene more vividly. He also repeats certain phrases and sentences to emphasize the characters' feelings and to bring the readers back to reality, and deploys non-verbal elements and suprasegmental features to help accentuate the characteristics of the text. In translation, the researcher is duty bound to

find the most proper strategies to transfer the writing style, render the meaning of the text, and produce a translation that has the same impacts as the ST.

4.1.3 Target Text Readers

The TT readers are foreigners who understand English and are interested in Thai culture. As the ST is in a Thai cultural context, there are definitely numerous elements that do not exist in the target culture. Therefore, in order to accommodate the target readers, the researcher may need to give extra explanation and carefully pick words to maintain the writer's style and the meaning.

4.2 Selected Translation Approach

After considering the text type, the writing style, and the TT readers, the researcher finds that the interpretive approach first introduced by Danica Seleskovitch and Marianne Lederer and then developed by Jean Delisle and Fortunato Israel is the most suitable method for understanding the text and coping with overall problems since the theory does not focus only on transferring the meaning of the text but also recreating the style of the writer which is one of the most important aspects of translating a literary text.

However, in some areas, it seems impossible to retain both the meaning and the writing style; therefore, a strategy such as compensation becomes essential. The strategy will be used with the interpretive approach to deal with areas where a loss of style is unavoidable. Apart from these areas, there are some issues where a more precise solution is needed such as figurative senses. The figurative senses, metaphors, and similes can be translated with the use of the interpretive approach, but in order to make sure that both the style and the meaning are kept intact, Mildred Larson's strategies of translating figurative senses, metaphors, and similes are adopted.

4.3 Translation Problems

Although the main focus of the *Ruenglaonailokluanta* translation project is the poetic language, there are also other problems found in the text. These problems are categorized into problems in translating poetic language, problems in translating monologue, and problems in translating cultural terms.

4.3.1 Problems in Translating Poetic Language.

As stated previously, poetic language is characteristically metaphorical and aesthetic. It has unique style and levels of difficulty. In this case study, problems are caused by the metaphorical features and the style. These problems can be divided into

assonance and alliteration, metaphors and similes, repetition of phrases and sentences, and the use of wide spacing and commas.

4.3.1.1 Assonance and Alliteration

Alliteration is the repetition of the same sound at the beginning of words while assonance is the repetition of vowel sounds that create rhyming within phrases or sentences. Though these features are used in verse, they can be found in prose sometimes. In *Ruenglaonailokluangta*, the features are found mostly in the introduction where the lover of the protagonist admires and describes the scenery around her.

- (a) นันดอกจววยเจียงสีม่วงสดดงามแต่มีสีสันสดใสให้ราวป่า ข้าเก็บมันไปร้อยมาลัยให้พี่ชาย (p. 17)
- (b) เสียงสวบสาบคล้ายลมพรมพัดตามหมู่ไม้เตี้ยที่ขึ้นคลุมดิน ราวบทเพลงขับกล่อมจากผืนโลก (p. 18)
- (c) วันเคลื่อนเดือนดับ อาทิตย์ผันจันทร์คล้อย เราเกิดมาสุดหอมลมหายใจของความสุขก่อนลาลับในวิถีทางธรรมดา หาได้มีสิ่งใดผิดแปลกมากเกินไปกว่านี้
- (d) ตะวันทอแสงลงบนผืนหญ้าออกเวลาเย็นย่ำ เสี้ยวแสงสุดท้ายจะอำลาลับโลก แผ่นดินเรืองรองด้วยละอองทองของแสงแดด ทุกสิ่งงดงามสมบูรณ์
- (e) โอ โลกยามนี้อาบละอองทองของแสงแดดแสนงดงาม กระทั่งดอกหญ้าก็ราวจะเปล่งสีสันอันวิเศษสุดออกมา ทุกสิ่งตกอยู่ในมนตราของความเป็นทิพย์
- (f) เสียงซู่ซัดทวีความดังขึ้นทำให้ข้าเคลิบเคลิ้มจนราวหลงลืมเลือน เวลานั้นได้หยุดลงตรงหน้า แต่จู่ ๆ เสียงพลิวไหวพราวพรายนั่นเลื่อนไหลราวการสิ้นสุดของทุกสิ่ง ปีเดือนอันเลื่อนไหลได้หยุดชะงัก ดับมิดเจีบบทุกสรรพเสียง

4.3.1.2 Metaphors and Similes

Metaphors and similes are usually connected to culture and this is one of the reasons why these figures of speech often bring about problems in translation. In addition, as mentioned in the second chapter, ‘**dead metaphors**’ are those which are part of the idiomatic construction of the lexicon of the language while ‘**live metaphors**’ are those constructed by the author or speaker. In the chosen chapters, there are a number of live similes and metaphors but only two dead metaphors.

Dead metaphors:

- (a) ร่างที่ข้าถนอมกลม่อมเลี้ยงมาแต่**ดินเท่าฝาคอย** (p. 23)
- (b) ดั่งนั้นข้าจึงต้องสึกออกมาสะสางการงาน เป็น**เสาหลักของครอบครัว** (p. 31)

Live metaphors:

- (a) ท้นได้นั้น**สายฟ้าก็ฟาดเข้ากลางหน้าผาก** (p. 21)
- (b) ร่างเขี้ยวคล้ายฉ่าเมือกพิษงู **มารร้าย**ที่พำมลาญความดีงามให้สิ้นไปจากโลก **มาร**ที่ผุดขึ้นจากขุมโลกันตร์ นรกนั้นส่งเจ้าขึ้นมาพรากนองเข้าไป (p. 23-24)

Live similes:

- (a) เสียงซัดซู่ราวสายฝนไหวเคลื่อนตามผิวดินในเรือนไม้เบื้องล่างดังเพิ่มขึ้นอีก (p. 18)
- (b) เมื่อยืนอยู่ตรงหน้าพรานใหญ่ **เหมือนยืนอยู่หน้าขุนเขามหิมาลูกหนึ่ง ภูเขาดีลับน่าพรึงพรั่น** (p. 53)
- (c) เสือนั้นยืนทาบทะมึน**ตั้งขุนเขา**เมื่อแสงเข้าอ่อนละมุนสาดส่องเกิดลอดมวลไปไม่ลงมา แววดาเสือดั่ง**น้ำพุใสบริสุทธิ์**จนออกเขี้ยวลึกล้ำราวหยกโบราณ (p. 62)

4.3.1.3 Repetition of Phrases and Sentences

Repetition appears when the character brings the readers back to what seems to be reality after he lets his mind wander or intensifies his feelings towards certain things.

- (a) “นางนอนอยู่นั้น นั่นล่ะคนรักข้า นางนอนอยู่นั้น ร่วงเชียวคล้ำดำด้วยพิษเขี้ยว
ร้าย นั่นล่ะน้องข้า ร่วงที่ข้าถนอมกลม่อมเลี้ยงมาแต่ตื่นเท่าฝ่าหอย...
นางนอนอยู่นั้น นั่นล่ะคนรักของข้า ร่วงเชียวคล้ำดำเมือกพิษงู มาร้ายที่พำผาผาญ
ความดีงามให้สิ้นไปจากโลก มาร้ายที่ผุดขึ้นจากขุมโลกกันตร์ นรคนั้นส่งเจ้ามาพรวกน้อง
ข้าไป...
นางนอนอยู่นั้น จะให้ข้าเชื่อได้อย่างไรว่านั่นคือคนรักข้า...” (p. 23-24)
- (b) “เสือนั้นยืนที่บะหมินตั้งขุนเขาเมื่อแสงเช้าอ่อนละมุนสาดส่องแล็ดลอดมวลไปไม่ถึง
มา...
เสือนั้นยืนที่บะหมินหนึ่งสงบไม่ดิ้งไหว ดุจตั้งเป็นรูปสลัก มากกว่าจะมีเลือดเนื้ออยู่จริง
ไม่แน่ ป่าแถบนี้มีปราสาทโบราณหลายแห่ง นี่เสือน่าจะเป็นหิน ที่คนยุคก่อนฝากฝีมือ
เอาไว้ก็ได้...
เสือนั้นยืนที่บะหมิน ราวไม่หายใจ ไหญ่โตราวขุนเขา ย่อมไม่ใช่เสื่อธรรมดา ถ้าไม่ใช่
เสื่ออาคมมวลงมู่มึง ย่อมเป็นข้าชวงใช้จ้าวป่าเขา แต่จะมาตีมาร้าย ย่อมเห็นใจความ
คาดเดา มีแต่ต้องเฝ้าพิจารณาดูท่าทีก่อน...” (p. 62, 63, 66)

4.3.1.4 Wide Spacing, Commas, and Dashes

Wide spacing and commas are used together in this text to indicate a line between illusion or thoughts and reality. The combination of these two elements are found throughout the text since there are a number of flashbacks to the time when the protagonist's lover was still alive and the characters' minds wander almost all the time.

- (a) นางนอนอยู่那儿 นั่นละคนรักของข้า ร่างเขียวคล้ำดำเมื่อถูก มารร้ายที่พำผาญความดีงามให้สิ้นไปจากโลก มารที่ผุดขึ้นจากขุมโลกันตร์ นรกนั้นส่งเจ้าขึ้นมาพรากน้องข้าไป มือน้อยนี้ไซ้ใหม่ นะ ที่หัดร้อยสร้อยมาลัยเป็นพวงระย้าดังงาม เจ้านำมาลัยหอมนั้นมาคล้องที่คอพี่ มาลัยหอมลึก จนมองเห็นสรวงสวรรค์ผลิบานขึ้นตรงหน้า,

นางนอนอยู่那儿 จะให้ข้าเชื่อได้อย่างไรกันว่านั่นคือคนรักข้า ร่างที่ได้ถนอมกลม่อเลี้ยงมา ไม่แพ้พ่อแม่เรอนับแต่นางเกิด – และข้าอายุได้ห้าปี (p. 23-24)

- (b) แต่ที่ล้าธารนั้น คืบเดือนหงายหลายคนเคยเห็นเสือตัวหนึ่ง เสือใหญ่อย่างยิ่ง ใหญ่ราวไม่ใช่เสือ แต่เป็นสัตว์ประหลาดที่มีรูปลักษณ์เหมือนเสือ เดินลงมากินน้ำแล้วตระเวนไปรอบหมู่บ้าน คล้ายรักษาอาณาเขตตนไม่ให้ศัตรูรุกล้ำล้ำกาย วัตรปฏิบัติหนึ่งของพรานใหญ่ ผู้เคยตีมน้ำจากห้วยเสือคือจะไม่รังแกรบกวนสัตว์ตระกูลเสือเป็นอันขาดซึ่งก็รวมไปถึงแมวด้วย หากเขาไม่มุ่งหมายมาทำร้ายเราก่อน ซึ่งนั่นก็ไม่เคยเกิดขึ้นเลยสักครั้ง,

ห้วงวันหลังจากนั้น ข้าก็มีชีวิตข้าซาก ตั้งวันแรกที่ก้าวเท้าสู่น้ำป่า เพียงแต่ยั้งเดิน ป่ายิ่งรกมากขึ้นทุกขณะ มีต้นไม้แปลก ๆ ที่ข้าไม่เคยพบมาก่อน หยัดต้นแทงยอดสูงสูฟ้า (p. 60)

- (c) นำประหลาดที่ข้ามิได้หวาดกลัวเสือตัวนี้เลย รัศมีแสงที่ฉายออกมาจากร่างเสือ ทำให้ข้ารู้สึกอบอุ่น อย่างที่เคยได้รับจากพ่อเมื่อครั้งยังเด็ก จิตใจหวนประหวัดถึงภาพพ่ออุ้มข้าขึ้นขี่คอ ท่องไปตามทางเดินสายเล็กๆ แห่งหมู่บ้านป่า พ่อผู้สอนให้ข้าก้าวสายธนูเล็งศูนย์หน้าไม้ จับดาบกุมมีดเหน็บให้เข็มแข็งว่องไว สอนให้ลงมือไถหวาน แกะรอยสัตว์เพื่อยังชีพ แม่เติบโตเต็มวัยกลายเป็นหนุ่มฉกรรจ์ ข้ากับพ่อไม่ได้พูดคุยบ่อยครั้งนัก แต่เรายังเข้าใจสื่อสารกันได้อย่างลึกซึ้งตลอดเวลา,

เสือนั้นยืนทาบทะมึนนิ่งสงบไม่ดิ้นไหว ดูจัดเป็นรูปสลัก มากกว่าจะมีเลือดเนื้ออยู่จริง ไม่แน่ ป่าแถบนี้มีปราสาทโบราณหลายแห่ง นี่เสืออาจเป็นหิน ที่คนยุคก่อนฝากฝีมือเอาไว้ก็ได้ (p. 62-63)

Normally, in the Thai language, a dash is used to connect two nouns which can be time, date, and distance. In English, a dash can be used to connect nouns, phrases, and sentences. wikiHow (2014) explains that there are two kinds of commonly used dashes which are *en dash* and *em dash*.

An *en dash* is normally used to indicate a range of numbers such as page 1-6 while an *em dash* is often used to indicate a break in thought or to highlight an appositive from the rest of the sentence. The *em dash* can be used with dates when the time frame has not yet ended also.

Here are ways to use an *em dash*:

- Use dash to connect an independent clause with another, with a separate or interrupting thought with a conjunction after a second dash
- Use dash as parentheses or commas in an area that a stronger punctuation is needed.
- Use dash to indicate interrupted speech
- Use dash to emphasize a sentence

In *Ruenglaonailokluangta*, a dash is used only a few times to show a period of time and a distance between two points:

(a) เสียงลมพัดซู่มาจากฟากฟ้า-เนินทิวเขา ผสานเสียงซู่ซัดที่ดังมาจากพีชคลุมดิน รวบรวม
ฝนค่อยไต่เรื่อยมาจากพื้นโลก (p. 32)

(b) นางนอนอยู่那儿 จะให้ข้าเชื่อได้อย่างไรกันว่านั่นคือคนรักข้า ร่างที่ได้ถนอมกลม่อมเลี้ยงมา
ไม่แพ้พ่อแม่เธอนับแต่นางเกิด – และข้าอายุได้ห้าปี (p. 24)

It is also used to connect two clauses:

ทุกก้าวย่างมีหนามแหลมคมคอยทิ่มแทง-แม้บางห้วงในขณะคลุมจีวร ภายใจช่าง
ประสงค้อยากลิ้มรสควาหวานให้เต็มพิักัดลิ้น (p. 20)

4.3.2 Problems in Translating Cultural Terms

As the protagonist is a hunter and the story takes place in the northeast region of Thailand where superstition and belief still have great influence on people's lives, it is usual to find a number of cultural terms relating to beliefs and terms used by hunters.

- (a) “คืนแรกข้าขัดห้างนอนบนคาคบไม้ให้ปลอดภัยจากเลื้อยหมีสัตว์ร้ายทั้งหลาย ร่ายคาถา
เสกทรายปัดรังควานภูตผี ข้าไม่กัณอย่างเดี๋ยวจี๋อู (p. 55)
- (b) ปีหนึ่งพราวนใหญ่จะมีพิธีเลี้ยงครุพราวนร่วมกันครั้งหนึ่งในเขตป่าเขาลี้ลับจนคนนอกไม่รู้
ว่าคือที่ใด พวกพราวนใหญ่เก็บเป็นความลับ พิธีกรรมเป็นอย่างไร ก็หาไม่มีใครล่วงรู้ไม่ (p.
52)
- (c) อีเห็บโบเท่าฝ่ามือ สอดเสียบอยู่ในฝักไม้ไผ่เสียมวงขอบด้วยเส้นเงินแท้ (p. 26)
- (d) เสนียดเพลิงหนึ่งส่วน หมากสุกหนึ่งส่วน ดิบลิเปิ้ล้าหนึ่งส่วน เขม่าจันทร์หนึ่งส่วน
(p. 68)
- (e) เมื่อเราเก็บเกี่ยวข้าวเมล็ดสุดท้ายขึ้นยั้งฉาง ปีสกลโมลจะตั้งขึ้นที่เจิงบันได เมื่อนั้นข้า
จะไปอยู่เรือนพี่ชาย (p. 17)

4.4 Problem Solving and Explanation

After studying the translation problems, it is clear that different characteristics of the SL and TL limit the probability of rendering all of the stylistic choices and keeping them in the same place as the original. For example, sometimes assonance and alliteration can be translated into the same features but it is impossible that the sound and the position are maintained. Some metaphors cannot be translated into metaphors in the TL either because they may not exist in the target culture. Therefore, the researcher decides to keep the meaning and reproduce assonance or alliteration in a different sound and place. In case of metaphors, only the meaning is retained but the metaphorical image is removed.

One of the translators' concerns is the preservation of ST content without losses but if the loss of either meaning or tone is unavoidable, it should be compensated. Harvey and Higgins (Harvey and Higgins, 1992 cited in Suwimon 2006: 68-69) introduce compensation strategy which they describe as “techniques of making up for the loss of important ST features through replicating ST effects approximately in the TT by means other than those used in the ST.” Compensation can be classified into four categories:

1. ‘Compensation in kind’ is used in compensating linguistic differences such as tense.
2. ‘Compensation in place’ is used in changing the structure of sentence such as word order.

3. ‘Compensation by merging’ is used in merging the features of a word in the TT.
4. ‘Compensation by splitting’ is used in clarifying the meaning of a word in the TT.

4.4.1 Translating Poetic Language

4.4.1.1 Assonance and Alliteration

Assonance and alliteration are considered impossible to retain, and Lefevere (1992, 20) states that ‘it may be possible to match the sound in other languages, but not the meaning, or, alternatively, the meaning, but not the sound.’

In this project, the overall meaning of the original text is kept and as the exact sounds of assonance and alliteration are impossible to reproduce, these two features are compensated for in place and kind. In some areas, the recreated assonance and alliteration are in the same place as the original but in most areas, the features in the TT are in different places. There is also an application of other figures of speech where it is impossible to recreate the assonance and alliteration.

- (a) นันดอกจวายเจียงสีม่วงสดดงามแต่มีสีสันสดใสให้ราวป่า ข้าเก็บมันไปร้อยมาลัยให้พี่ชาย (p. 17)

Those are **pretty, pure purple** Jawaijiang flowers that **color the corner** of the woods so brightly. I use them to make a hem.

- (b) เสียงสวบสาบคล้ายลมพรมพัดตามหมู่ไม้เตี้ยที่ขึ้นคลุมดิน ราวบทเพลงซบกล่อมจากฝันโลก (p. 18)

Rustle sounds like a **breeze brushing** against the **bushes** that **blanket** the ground like a lullaby sung by Mother Earth.

- (c) วันเคลื่อนเดือนดับ อาทิตย์ผันจันทร์คล้อย เราเกิดมาสูดหอมลมหายใจของความสุขก่อนลาลับในวิถีทางธรรมดา หาได้มีสิ่งใดผิดแปลกมากเกินไปกว่านี้

Days **march** past, months **walk** by, the sun **moves**, and the moon **comes**. We all were born to savor the sweet breath of happiness before saying the last farewell to the world. We are just like other people, nothing **different**, or **divergent**.

- (d) ตะวันทอแสงลงบนผืนหล้าบอกเวลาเย็นย่ำ **เสี้ยวแสง**สุดท้ายจะอำลาลับโลก แผ่นดิน
เรื่องรองด้วย**ละอองทอง**ของแสงแดด ทุกสิ่งงดงามสมบูรณ์ ไม่ขาดตกบกพร่องอันใด

The sun shine on the **ground** telling everyone **around** night is falling. The last ray of **sunshine** is saying goodbye to the earth. The land is **gilded** by the **golden glow** of sunbeam. Everything is absolutely exquisite and perfect, no **flaw or fault**.

- (e) โอ โลกยามนี้**อบ**ละอองทองของแสงแดด**แสน**งดงาม กระทั่งดอกหญ้าก็ราวจะเปล่ง
สีอันอันวิเศษสุดออกมา ทุกสิ่งตกอยู่ในมนตราของความเป็นทิพย์

Oh, the earth under a shower of **golden glow** from **surreal sunshine** is **greatly gorgeous**. Even grass flowers seem to send out their incredible colors. Everything is under the magic of divinity.

- (f) เสียง**ซู่ซัด**ที่ความดังขึ้นทำให้ข้า**เคลิบเคลิ้ม**จนราวหลง**ลืม**เลือน เวลานั้นได้หยุดลง
ตรงหน้า แต่จู่ ๆ เสียง**พลิ้วไหว**พรายพรายนั้น**เลื่อนไหล**ราวการสิ้นสุดของทุกสิ่ง ปี
เดือนอัน**เลื่อนไหล**ได้หยุดชะงัก ดับมีดเจ็บบทุกสรรพเสียง

The drumming **sound** is so **loud** that I find myself carried away. I forgot everything, and feel like time has stopped before me, but the **fancy fluttering** sound suddenly moves like everything has come to an end. The years and months that usually just go on come to a halt. Every single sound completely dies and leaves everything in silence.

4.4.1.2 Metaphors and Similes

Since metaphors and similes always bind with cultural context, there are possibilities that they are translated into standard expressions in another language. In order to produce an appropriate translation of these figures of speech, Larson's method of translating metaphors and similes is utilized.

- (a) ร่างที่ข้าถนอมกลม่อเลี้ยงมาแต่**ตีนเท้า**ฝายหอย (p. 23)

That was the body I had nurtured since her feet were still **as tiny as clam's shell**.

- (b) ดั่งนั้นข้าจึงต้องสีกออกมาสะสางการงาน เป็น**เสาหลัก**ของ**ครอบครัว** (p. 31)

That was why I had to disrobe and came back to clear all the work and **be the leader of the family**.

The dead metaphor (a) is maintained and explained in the ST since the metaphorical word, ฝาทอย, is universal and when an adjective, ‘tiny,’ helps clarify that the size of the clam’s shell is the focus here, not other features. The metaphor (b) is translated without keeping the metaphorical imagery.

Live metaphors:

- (a) ทันใดนั้นสายฟ้าก็ฟาดเข้ากลางหน้าผาก (p. 21)

Then lightning immediately **strikes right in the middle of my forehead.**

- (b) ร่างเขี้ยวคล้ายฉ่าเมือกพิษงู มารร้ายที่พร่าผลาญความดีงามให้สิ้นไปจากโลก มารที่ผุดขึ้นจากขุมโลกกันตร์ นรกนั้นส่งเจ้าขึ้นมาพรากน้องข้าไป (p. 23-24)

a **devil** that wiped all virtue off the face of the earth, a **demon** that rose from the abyss of hell. The underworld sent you here to take my heart from me.

The metaphor (a) and simile are retained as they can be understood correctly by TT readers.

Live similes:

- (d) เสียงซัดซู่ราวสายฝนไหวเคลื่อนตามผิวดินในเรือนไม้เบื้องล่างดังเพิ่มขึ้นอีก (p. 18)

The drumming sound like rain flowing through the ground under the shrub gets louder

- (e) เมื่อยืนอยู่ตรงหน้าพรานใหญ่ เหมือนยืนอยู่หน้าขุนเขามหึมาลูกหนึ่ง ภูเขาลึกลับน่าพิริงพรัน (p. 53)

When you stood before a master hunter, you would **feel as if you were standing in front of a massive mysterious mountain.**

- (f) เสือนั้นยืนที่ใบมะมีนตั้งขุ่นเขาเมื่อแสงเช้าอ่อนละมุนสาดส่องเด็ดลอดมวไลใบไม้ลงมา
 แหวตาลีอตั้งน้ำฟูใสบริสุทธิ์จนออกเขียวลึกล้ำราวหยกโบราณ (p. 62)

The weretiger stood tall and still **like a mountain** when soft daylight shone through spaces between leaves. His eyes **were like crystal clear waterfall** and **as green as ancient jade**.

In all these examples, the similes are maintained because objects that are compared to such as mountain, waterfall, and jade, are universal. Therefore, target readers are able to understand the similes easily without any further explanation.

4.4.1.3 Repetition of Phrases and Sentences

This characteristic is found in all three chapters.

- (a) “นางนอนอยู่นั้น นั้นละคนรักข้า นางนอนอยู่นั้น ร่างเขียวคล้ำดำดำด้วยพิษเขียว
 ร้าย นั้นละน้องข้า ร่างที่ข้าถนอมกลม่อมเลี้ยงมาแต่ตื่นเท่าฝ่าหอย...
 นางนอนอยู่นั้น นั้นละคนรักของข้า ร่างเขียวคล้ำดำเมื่อพิษงู มาร้ายที่พำพลาญ
 ความดีงามให้สิ้นไปจากโลก มาร้ายที่ผุดขึ้นจากขุมโลกกันตร์ นรกนั้นส่งเจ้ามาพรากน้อง
 ข้าไป...
 นางนอนอยู่นั้น จะให้ข้าเชื่อได้อย่างไรว่านั่นคือคนรักข้า...” (p. 23-24)

“**She was laying there, my love. She was there** with her skin so blue and bloated from a serpent’s deadly venom. That was my sweetheart. That was the body I had nurtured since her feet were still as tiny as a grain of sand...

She was there, my love. Her body was dark and damp with the slime of the serpent, a devil that wiped all virtue off the face of the earth, a demon that rose from abyss of hell. The underworld sent you here to take my heart from me...

She lay there. How could I believe that was my darling...”

(b) “เสือนั้นยืนทึบทะมึนตั้งขุนเขาเมื่อแสงเข้าอ่อนละมุนสาดส่องเล็ดลอดมวลิไปไม่ถึง
มา...

เสือนั้นยืนทึบทะมึนนิ่งสงบไม่ดิ้งไหว ดุจตั้งเป็นรูปสลัก มากกว่าจะมีเลือดเนื้ออยู่จริง
ไม่แน่ ป่าแถบนี้มีปราสาทโบราณหลายแห่ง นี่เสื่ออาจเป็นหิน ที่คนยุคก่อนฝากฝีมือ
เอาไว้ก็ได้...

เสือนั้นยืนทึบทะมึน ราวไม่หายใจ ใหญ่โตราวขุนเขา ย่อมไม่ใช่เสือธรรมดา ถ้าไม่ใช่
เสื่ออาจมมวลหมู่สมิง ย่อมเป็นข้าชวงใช้จ้าวป่าเขา แต่จะมาดีมาร้าย ย่อมเห็นข้อความ
คาดเดา มีแต่ต้องเฝ้าพิจารณาดูท่าทีก่อน...” (p. 62, 63, 66)

“**The weretiger stood tall and still** like a mountain when soft daylight shone through spaces between leaves...

The tiger stood perfectly still as if it were a sculpture not a real tiger. Who knew? In the woods here, there were a number of ancient castles. This tiger might be a stone tiger that people in those days had carved...

The tiger stood unnaturally still as if it wasn't breathing. As enormous as a hill, it shouldn't be just an ordinary tiger. If it's not one of the magical tigers or weretigers, it must be a servant of the king of the forest, but whether it was friend or foe, no one knew. I had to wait and see...”

In the example (a) the repetition is maintained and there is only a change of tense while, in the example (b), adverbs in each phrase vary since metaphors that come after them are different. The researcher chooses adverbs that complement the metaphors. For example, the weretiger stood **tall** and still like a **mountain** and the tiger stood **unnaturally still** as if **it wasn't breathing**.

4.4.1.4 Wide Spacing, Comma, and Dash

As stated above, because wide spacing and commas work together, the researcher decided to keep only the spacing because in English, a punctuation mark at the end of a sentence, normally, is fullstop (.), not a comma. If the comma is found at the end of a paragraph, it can be interpreted that the sentence is not yet complete. Therefore, the comma is eliminated and replaced by de-capitalized letters at the beginning of the first sentence in the next paragraph. This will give an impression of an unusual pattern which is similar in the ST where the use of comma is uncommon.

- (a) นางนอนอยู่นั้น นั่นละคนรักของข้า ร่างเขียวคล้ำดำเมื่อกฐ มารร้ายที่พร่าผลาญความดีงามให้สิ้นไปจากโลก มารที่ผุดขึ้นจากขุมโลกันตร์ นรกนั้นส่งเจ้าขึ้นมาพรากน้องข้าไป มือน้อยนี้ไซ้ให้মনะ ที่หัดร้อยสร้อยมาลัยเป็นพวงระย้าดังงาม เจ้านำมาลัยหอมนั้นมาคล้องที่คอพี่ มาลัยหอมลึ้ก จนมองเห็นสรวงสวรรค์ผลิบานขึ้นตรงหน้า,

นางนอนอยู่นั้น จะให้ข้าเชื่อได้อย่างไรกันว่ามันคือคนรักข้า ร่างที่ได้นอนมกล่อมเลี้ยงมา ไม่แพ้พ่อแม่เรอนับแต่นางเกิด – และข้าอายุได้ห้าปี (p. 23-24)

She was there, my love. Her body was dark and damp with the slime of the serpent, a devil that wiped all virtues off the face of the earth, a demon that rose from abyss of hell. The underworld sent you here to take my heart from me.

Was not it these two little hands fondly making fine fluttering flower wreath? You put the scented wreath around my neck. The deep sweet scent brought paradise here before me,

she lay there. How could I believe that was my darling, the girl I had cherished like her parents since she was born and I was five?

- (b) แต่ที่ลำธารนั้น คินเดือนหงายหลายคนเคยเห็นเสือตัวหนึ่ง เสือใหญ่อย่างยิ่ง ใหญ่ราวไม่ใช่เสือ แต่เป็นสัตว์ประหลาดที่มีรูปลักษณ์เหมือนเสือ เดินลงมากินน้ำแล้วตระเวนไปรอบหมู่บ้าน คล้ายรักษาอาณาเขตตนไม่ให้ศัตรูรุกล้ำล้ำกราย วัตรปฏิบัติหนึ่งของพรานใหญ่ ผู้เคยดื่มน้ำจากห้วยเสือคือจะไม่รังแกรบกวนสัตว์ตระกูลเสือเป็นอันขาดซึ่งก็รวมไปถึงแมวด้วย หากเขาไม่มุ่งหมายมาทำร้ายเราก่อน ซึ่งนั่นก็ไม่เคยเกิดขึ้นเลยสักครั้ง,

ห้วงวันหลังจากนั้น ข้าก็มีชีวิตซ้ำซาก ตั้งวันแรกที่ก้าวเท้าสู่น้ำป่า เพียงแต่ยิงเดิน ป่ายิ่งรกมากขึ้นทุกขณะ มีต้นไม้แปลก ๆ ที่ข้าไม่เคยพบมาก่อน หยัดต้นแทงยอดสูงสูฟ้า (p. 60)

Around the brook on moonlit night, people claimed they saw a tiger. He was so unnaturally massive that he looked more like a monster in a tiger form. The tiger went to drink water from the brook and then patrolled around the village as if guarding his territory against enemies.

One of the rules of master hunters who once drank water from tiger brook was do not harm or harass animals in tiger family, including

cats, by any means unless they meant to hurt us which had never happened,

after the day, I had such a humdrum life, same as the first day I had stepped in the woods. The only difference was the deeper I walked in, the denser the woods got. There were unfamiliar trees, which I had never seen, with branches reaching high to the sky.

- (c) น่าประหลาดที่ข้ามิได้หวาดกลัวเสือตัวนี้เลย รัศมีแสงที่ฉายออกมาจากร่างเสือ ทำให้ข้ารู้สึกอบอุ่น อย่างที่เคยได้รับจากพ่อเมื่อครั้งยังเด็ก จิตใจหวอนประหวัดถึงภาพพ่ออุ้มข้าขึ้นขี่คอ พองไปตามทางเดินสายเล็กๆ แห่งหมู่บ้านป่า พ่อผู้สอนให้ข้าล่าสัตว์จนรู้ถึงศูนย์หน้าไม้ จับดาบกุมมิดเหน็บให้เข็มแข็งว่องไว สอนให้ลงมือไถหวาน แกะรอยสัตว์เพื่อยิงชีพ แม้เติบโตเต็มวัยกลายเป็นหนุ่มฉกรรจ์ ข้ากับพ่อไม่ได้พูดคุยบ่อยครั้งนัก แต่เรายังเข้าใจสื่อสารกันได้อย่างลึกซึ้งตลอดเวลา,

เสือนั้นยืนทึบทะมึนนิ่งสงบไม่ดิ้นไหว ดูดั่งเป็นรูปสลัก มากกว่าจะมีเลือดเนื้ออยู่จริง ไม่แน่ ป่าแถบนี้มีปราสาทโบราณหลายแห่ง นี่เสืออาจเป็นหิน ที่คนยุคก่อนฝากฝีมือเอาไว้ก็ได้ (p. 62-63)

It was strange that I wasn't afraid of him at all. An aura emitted from him gave me warmth like the warmth I had got from my father when I was a boy. My mind wandered to the time my father carried me up to sit on his shoulders and strolled along a small stream in the village. Father, who taught me how to draw the bow's string, aim a crossbow, hold e-neb knife tightly and use it fluidly, **The** one who taught me to plough, sow, and track animals' trail so that I could make a living. Although when I became a sturdy young man, my father and I didn't talk that often, we still felt deeply connected.

the tiger stood perfectly still as if it were a sculpture not a real tiger. Who knew? In the woods here, there were a number of ancient castles. This tiger might be a stone tiger that people in those days had carved.

In the example (a), a dash is translated into ‘to’ which complements with ‘from’ and the meaning is retained. While in examples (b) and (c) the mark is maintained because it seems common and understandable in the TT.

- (a) เสียงลมพัดซู่มาจากฟากฟ้า-เนินทิวเขา ผสานเสียงซู่ซัดที่ตั้งมาจากพืชคลุมดิน รวบรวมฝนค่อยไล่เรื่อยมาจากพื้นโลก (p. 32)

A sound of wild wind from the sky above to mountains below mixes with the drumming sound from the shrub. It sounds like heavy rain flowing along the ground.

- (b) นางนอนอยู่นั้น จะให้ข้าเชื่อได้อย่างไรกันว่านั่นคือคนรักข้า ร่างที่ได้ถนอมกลม่อมเลี้ยงมาไม่แพ้พ่อแม่เธอนับแต่นางเกิด - และข้าอายุได้ห้าปี (p. 24)

she laid there. How could I believe that was my darling, the girl I had cherished like her parents since she was born - and I was five?

- (c) ทุกก้าวย่างมีหนามแหลมคมคอยทิ่มแทง-แม้บางห้วงในขณะคลุมจีวร ภายใจช่างประสงค้อยากลิ้มรสคาวหวานให้เต็มพิภักดิ์ลิน (p. 20)

In each step I took, there was this freezing wind piercing through my feet - although, there were times when I was still a monk, my body and soul craved to have a savory and sweet treat and fulfilled my taste buds,

4.4.2 Translating Cultural Terms

Cultural terms have always been a translation problem. It is almost impossible to find words that match the original terms in the ST, therefore, some of them are not translated into only one word in the ST but a word with explanation.

In example (a) the term “หิ้ง” is replaced by ‘litter’ because they have some similar features. Both of them are used to refer to a bed made of natural materials. One is made of pieces of wood and the other is made of stems and dried grass.

“ร้ายคาถาเสกทรายบัดรังควานภูตผี” and “พิธีเลี้ยงครู” are translated into generic terms with explanations because there is no word that has similar meaning in the TL, while in (c) and (d) the cultural terms are transliterated since they are proper names and they are found only in the Thai cultural context. The only difference is the term in (c) has an explanation. This is because the term in (d) comes with a generic term, ‘pipe,’ which can be understood by the target reader. In the last example, the terms are replaced by terms in TL.

- (a) “คืนแรกข้า**ขัดห้าง**นอนบนคาคบไม้ให้ปลอดภัยจาก**เสือหมีสัตว์ร้าย**ทั้งหลาย **รำยคาถา**
เสกทรายบัตรั**งความภูติ** ข้าไม่กั้นอย่างเดี๋ยวกี้องู (p. 55)

On the first night, I made **a litter** and slept in a tree to protect myself from wild beasts. I **chanted a spell to expel all evil spirits**. The only thing I didn't want to expel was snakes

- (b) ปีหนึ่งพรานใหญ่จะมี**พิธีเลี้ยงครู**พรานร่วมกันครั้งหนึ่งในเขตป่าเขาลึกลับจนคนนอกไม่รู้
ว่าคือที่ใด พวกพรานใหญ่เก็บเป็นความลับ พิธีกรรมเป็นอย่างไร ก็หา**มีใครล่วงรู้**ไม่ (p.
52)

Once a year, master hunters would hold **a ceremony to express gratitude to their teacher hunters** in such an enigmatic forest area that no outsider knew where it was. Master hunters kept this in secret. What kind of ritual it was, no one ever knew.

- (c) **อีเหน็บ**ใบเท่าฝ่ามือ สอดเสียบอยู่ในฝักไม้ไผ่เลี่ยมวงขอบด้วยเส้นเงินแท้ (p. 26)

A hand-size **E-neb**, **a knife in the bowie knife family**, was in a bamboo sheath rimmed with authentic silver.

- (d) เมื่อเราเก็บเกี่ยวข้าวเมล็ดสุดท้ายขึ้นยั้งฉาง **ปีสเกลโมล**จะดังขึ้นที่เชิงบันได เมื่อนั้นข้า
จะไปอยู่เรือนพี่ชาย (p. 17)

When we harvest the last grains of rice and put them in the barn, the **Scalemole horn** would sound and then I would go to live under his roof.

- (e) **เสนียด**เพลิงหนึ่งส่วน **หมากสุก**หนึ่งส่วน **ตีปลีเปลา**หนึ่งส่วน **เขม่าจันท์**หนึ่งส่วน
(p. 68)

Justicia adhatola, ripe areca-nut, long pepper, and some soot of Diospyros decandra.

After analyzing the text, the researcher finds that the features that bring about problems in translation are poetic language and cultural terms. The problems in translating poetic language can be divided into assonance and alliteration, metaphors and similes, repetition of phrases and sentences, and wide spacing, commas, and dashes. These problems are thoroughly analyzed before translating in order that the researcher can grasp and understand all the meanings. In the translation process, not

only the interpretive approach but also compensation strategy and methods of translating figurative senses, metaphors, and similes are deployed so that the researcher can produce an equivalent translation. According to the interpretive approach, after translating the text, the translator needs to verify the tentative solution and the final solution will be presented in the fifth chapter.

5. TRANSLATION OF SOURCE TEXT AND EXPLANATION

ต้นฉบับ	บทแปล	คำอธิบาย
<p>ก่อนกลายเป็นเรื่องเล่า</p> <p> นั้นดอกจวายเจียงสีม่วงสดดงามเต็มสี่ส้นสดใสให้ราวป่า ข้าเก็บมันไปร้อยมาลัยให้พี่ชาย ฤดูหนาวย่างเท้ามาถึงแล้ว เมื่อเราเก็บเกี่ยวข้าวเมล็ดสุดท้ายขึ้นยั้งฉาง ปีสเกลโมลจะตั้งขึ้นที่เชิงบันได เมื่อนั้นข้าจะไปอยู่เรือนพี่ชาย เราสนิทแนบแน่นแฟ้นเป็นครอบครัวเดียวกัน นับแต่อพยพรอนแรมมาจากบ้านเก่า แสงหาแผ่นดินผืนดีกว่า แสงหาป่าอุดมดิบนานาที่มากกว่า เพื่อลงหลักปักรากหยั่งลึกลมหายใจลงไปในเนื้อดินเป็นหนึ่งเดียว</p>	<p>A Story That Lies Behind</p> <p>Those are pretty, pure purple Jawaijiang flowers that color the corner of the woods so brightly. I use them to make a hem for him. Winter has come. When we harvest the last grains of rice and put them in the barn, the Scalemole horn will sound and then I will go to live under his roof. We have been as close and connected as family since emigrating from the old land to a better land, more plentiful and denser woodland to settle, nestle, and live on for the rest of our lives till the day we become one with Mother Earth.</p>	<p>- Translate “ราวป่า” into ‘corner of the wood’ to create alliteration with the word ‘color’</p> <p>- Compensate assonance and alliteration in “สนิทแนบแน่นแฟ้น” with ‘close and connected’</p> <p>- Present tense is used almost throughout the first chapter since most of what she mentions has not yet occurred and she talks to herself so many times and normally this type of monologue is in present tense. In addition, using past</p>

		tense would make it sound like she is a ghost talking.
โชคชะตาที่กำหนดไว้แล้ว ไม่มีทางเป็นอื่นไปได้เลย เราเกิดมาเพื่อเคียงคู่กัน ร้อยเรียงลมหายใจให้เป็นหนึ่ง	Our fate has been decided, it cannot be any other way. We were born to be together, to weave our two worlds into one.	- Translate “ลมหายใจ” into ‘two worlds’ because “ลมหายใจ” is a symbol of ‘life’ and the word ‘world’ signifies the similar meaning and also has the same consonant as ‘weave’.
หากพี่ไม่ใช่ลูกคนเดียว และข้าไม่มีพี่น้องคนอื่น พี่ก็ต้องมาสูเรือนเรา ทุกสิ่งฟ้าดินกำหนดไว้แล้ว รอเพียงวันจะได้ร่วมหอยอยู่ห้องกันเท่านั้น	If he was not an only child and I did not have any siblings, he would have to move to our place. Heaven and earth has determined everything and all we have to do was wait for the day when we can be together to come.	
ราวดวงใจข้าหล่นหายเข้าไปในโพรงอกชั้นลึกที่สุด มันมีรสชาติอ่อนหวานน่าเสนาหาเพียงใดหนอ การได้อยู่ร่วมเรือน ช่างลึกลับเกินกว่าข้าจะรู้ทัน,	It is as if my heart falls into the deepest chamber of my chest. To live together, how sweet and passionate will it feel? It is ever so mysterious beyond my imagination.	
เสียงสวบสาบคล้ายลมพรมพัดตามหมู่ไม้เตี้ยที่ขึ้นคลุมดิน ราวบทเพลงซบกล่อมจากฝันโลก	Rustle sounds like a breeze brushing against the bushes that blanket the ground like a lullaby sung by Mother Earth.	- Translate “ลมพรมพัด” into ‘breeze brushing against the bushes’ to create alliteration

		- Translate “ผืนโลก” into ‘Mother Earth’ to make the meaning more profound and the word ‘mother’ complements ‘lullaby’
ลำธารนั้นอยู่ไม่ไกล ข้าต้องตักน้ำจนเต็มตุ่มดินเผาทั้งสองเรือน	The canal is not very far away. I will have to fill up earthen jars at both houses.	
ดวงใจยิ่งเหมือนดำดิ่งลงไปสู่หุบเหวที่อยู่กลางทรวงอก สิ้นไร้หนทางปีนป่ายกลับขึ้นมาได้ ข้ากับพี่ชายจะเป็นหนึ่งเดียว เราต้องอยู่ร่วมห้อง แม้จะใช้ชีวิต่วมกันมาแต่น้อย มาแยกเอาเมื่อข้าแตกเนื้อสาว	My heart seems to sink even deeper into the chasm in the center of my chest, no way to climb back up. He and I will become one. We will sleep in the same room. Even though we have grown up together, I moved to another room when I blossomed into a woman.	
วันเวลาที่ข้าไม่เข้าใจความคิดอ่านของตัวเอง ทั้งเขินอายยิ่งหากต้องทำตัวเหมือนเก๋าก่อน อย่างที่เราเคยร่วมเล่นหัวกันมาแต่ครั้งเยาว์วัย	That was the moment I didn’t understand my own heart. I felt both shy and embarrassed when I had to act the way I had done, the way we had romped around together since we were at the tender age.	- Translate the first noun phrase into a sentence to make it easier to understand and translate ‘วันเวลา’ to ‘that was the moment’ to connect the idea that is stated in the previous paragraph. The researcher interpret

		that ‘วันเวลา’ in question is the period that the narrator blossomed. - Past tense is applied to this paragraph since the narrator looks back to when she was turning into a woman.
เสียงสวบสาบดังสายลมพัดพรมตามพื้นหญ้าเปลี่ยนเป็นเสียงซู่ซ่า คล้ายฝนซัดตกระทบบหลังคาหญ้าแฝก	Rustle that sounds like breeze rippling the bushes turns into the sound of a drum like when the rain pounds on the thatched roof.	Use the word ‘ripple’ to create the picture of the moving bushes
เมื่อยังน้อยข้าและพี่น้องซุกร่างใต้ผ้าห่มหนา ฟังเสียงเม็ดฝนสาด กระทบหลังคาหญ้าแฝกดังฝีเท้าเทวดาตัวน้อยซวนกันวิ่งเล่นเริงสราญ ผ้าห่มหนานุ่มทอจากใยฝ้ายขาวสกาวสะอาด โลกช่างอุดมสมบูรณ์ไร้พิษภัยใดมากรายกล้า นอกจากความทุกข์เข็ญธรรมดาที่เราต้องประสบพบพาน	When we were little, he and I would nestle under a thick blanket and listen to the sound of the rain pounding on the thatched roof. It was like the sound of little angels’ footsteps, gaily running here and there. The thick and soft blanket was made of clear, clean cotton fibers. The world felt completely safe as if there is nothing dangerous except for the usual trials and tribulations that we all had to face.	- Translate ‘ฝ้ายขาวสกาวสะอาด’ into ‘clear, clean cotton fiber to create alliteration. - Translate ‘ความทุกข์เข็ญ’ to alliteration, ‘trials and tribulations’ to compensate a rhyming compound

		word, ‘ประสบพบพาน.’
วันเคลื่อนเดือนดับ อาทิตย์ผันจันทร์คล้อย เราเกิดมาสูดหอมลม หายใจของความสุข ก่อนลาลับในวิถีทางธรรมดา หาได้มีสิ่งใดผิดแปลกมาก เกินไปกว่านี้	Days march past, months walk by, the sun move, and the moon comes. We all were born to savor the sweet breath of happiness before saying the last farewell to the world. We are just like other people, nothing different, or divergent.	- Translate “วันเคลื่อน เดือนดับ อาทิตย์ผันจันทร์ คล้อย” into “Days marched past, months walked by, the sun moved” because all the verbs have parallel meaning.
เสียงซัดซู่ราวสายฝนไหลเคลื่อนตามผิวดินในเรือนไม้เบื้องล่างดัง เพิ่มขึ้นอีก แต่ข้าไม่ได้ตระหนกหวาดหวั่นแต่อย่างใด ถ้าธารใสไหลรินนั้นอยู่ ไม่ไกล นี่คือการหาน้ำเที่ยวสุดท้ายแล้ว เรือนของพี่ชายแ่งน้ำจะได้เปี่ยม เต็ม	The drumming sound like rain flowing through the ground under the grass gets louder but I am not worried or wary at all. The clear canal is just around the corner. This will be the last bucket of water I would carry and then the jars at his house will be full of water.	Translate ‘แ่งน้ำ’ to ‘jars’ because the researcher interpret that these are the same jars that the narrator mentioned in previous paragraph.
ตะวันทองแสงลงบนผืนหญ้าออกเวลาเย็นย่ำ เสี้ยวแสงสุดท้ายจะ อำลาลับโลก แผ่นดินเรืองรองด้วยละอองทองของแสงแดด ทุกสิ่งงดงาม สมบูรณ์ ไม่ขาดตกบกพร่องอันใด เป็นห้วงเวลาที่ข้าคิดว่า คนเราควรมีอายุ ยืนยาวไปสักหมื่นปี อยู่เพื่อมีชีวิตชื่นชมความงามของโลกที่อยู่ตรงหน้า	The sun shines on the ground telling everyone around that night is falling. The last ray of sunshine is bidding farewell to the earth. The land is gilded by the golden glow of sunbeam. Everything is absolutely exquisite and perfect, without flaw or fault. It is a moment that makes me think we, human beings, should live to ten thousand years so that	- Translate “แผ่นดิน เรืองรองด้วยละอองทองของ แสงแดด” into “The land is gilded by the golden glow of

	we will cherish the beauty of the world before our eyes.	sunbeam.” to compensate the alliteration in the ST
กลิ่นดอกไม้ป่าล่องลอยมาตามลม ลำธารใสไหลรินอยู่ไม่ไกล ก่อนกลับต้องเก็บปวงดวงดอกไม้ป่าไปร้อยเป็นมาลัยบูชาพระและมอบให้พี่ชาย แม้ไม่ได้หมั้นหมายไว้เป็นหลักฐาน แต่ใครก็รู้กันถ้วนทั่วว่า เมื่อข้าวเมล็ดสุดท้ายในปีนี้เก็บขึ้นสู่ยุ้งฉาง ปีสเกลโมลจะตั้งขึ้นที่ชานบันได เราจะได้อยู่ร่วมเรือน แล้วชีวิตก็ดำเนินต่อไปตามวิถีที่เคยมีมานับแต่โลกได้ก่อกำเนิด นั่นคือการเปิดฉากชีวิตขึ้นในยามเช้าวันรุ่งสำหรับเราในลมหายใจไปจนจบยามเย็น ชีวิตย่อมเป็นฉากเช่นนี้ จะมีที่ใดแปลกแตกต่างออกไปอีก กระทั่งการเผชิญเภทภัยในชีวิต ยังเป็นเรื่องธรรมดาของคนป่าเขา ที่หากหนักหนาจนเกินไป เราย่อมปลิดปลิวไปราวใบไม้ร่วง	A whiff of wild flowers is in the air. The clear canal is close now. Before going home, I have to pick a bunch of beautiful blooms to make a wreath for the Buddha statue and for him. Although we have not been officially engaged, everyone knows that when we harvest the last grain of rice and put it in the barn and the Scalemole horn at the foot of the stairs is sounded, we will move to the same house, and lives would go on in a way that has existed even before the world was formed. We will draw the curtains of life open at each dawn and enjoy every breath till dusk heads in. This is what life is like. It cannot be any other way. Even facing calamity and catastrophe in life is nothing out of the ordinary for people living near the woods and the mountains, and if things get out of control, we will be swept away like leaves falling down from a tree.	
โอ โลกยามนี้อาบละอองทองของแสงแดดแสงงดงาม กระทั่งดอกไม้หญ้าก็ราวจะเปล่งสีอันวิเศษสุดออกมา ทุกสิ่งตกอยู่ในมนตราของความ เป็นทิพย์	Oh, the earth bathed in a shower of golden glow from surreal sunshine is greatly gorgeous. Even the grass flowers seem to send out their incredible colors. Everything is caught in a spell of heavenly magic.	
เสียงลมพัดซู่มาจากฟากฟ้า – เนินทิวเขา ผสานเสียงซู่ซัดที่ดังมาจากพืชคลุมดิน ราวท่าฝนค่อยไล่เรื่อยมาจากพื้นโลก	The sound of wild wind from the sky above to the mountains below mixes with the drumming sound from the grass. It sounds like a tormenting rain is creeping in.	

<p>ทว่าป่าก็เป็นเช่นนี้ สรรพเสียงนานาจะดังเรียงราวโลกกำลังเรียง ระบำ แม้จะเป็นเพียงชายป่าก็ตาม</p>	<p>This is how the woods are: various voices and noises blissfully sound as if the world were dancing even here at the edge of the woods.</p>	
<p>เมื่อกลิ่นดอกไม้ป่าพัดวูบมาตามสายลมอีกครั้ง ข้าก็ตกลงไปสู่มน ตรา ห้วงกว้างคั่นลิ้นปิดเปลือกตาปล่อยทุกสัญญาณแห่งโลกล่องไหลผ่าน เข้าไปในกาย ดำดิ่งสู่ห้วงดวงใจ แผ่ซ่านไปทั้งห้วงแห่งวิญญาณ</p>	<p>When the smell of wild flowers comes with the air again, I fall under a spell, lost in a mysterious reverie. I close my eyes, and let any energy from the earth travel into my body, dive down to the bottom of my heart, and spread through my soul.</p>	
<p>เสียงซู่ซัดราวพรายน้ำไหลล่องไปตามเรือนไม้คลุมผืนดินยิ่งดัง ชัดเจนยามหลับตาเหมือนได้ดำดิ่งลงไปสู่สายน้ำอันลึกลับ สายชลนั้นโอบ กอดข้าดำดิ่งลึกลงไปเรื่อย ราวกับห้วงสะคือสมุทร</p>	<p>The sound of a mass of water smoothly sifting through the bush that covers the earth is even clearer when I close my eyes. It is like I dive deeper into a mysterious stream. The tide opens its arms, hugs me, and pulls me further down as if it is a vortex.</p>	
<p>มีข้าอยู่เพียงลำพังในอ้อมกอดของสายน้ำ วิญญาณเต็มอิมกับ สัมผัสล้าลึกจากจินตนาการ เสียงซู่ซัดทวีความดังขึ้นทำให้ข้าเคลิบเคลิ้มจน ราวหลงลืมเลือน เวลานั้นได้หยุดลงตรงหน้า แต่จู่ ๆ เสียงพลิวไหวพรายพราย นั้นเลื่อนไหลราวการสิ้นสุดของทุกสิ่ง ปีเดือนอันเลื่อนไหลได้หยุดชะงัก ดับ มีดเจียบทุกสรรพเสียง</p>	<p>There is only me in the arms of the tide. My soul is overwhelmed by a profound sense of imagination. The drumming is so loud that I find myself carried away, oblivious of everything, I feel like time has stopped before me, but the fancy fluttering sound suddenly moves like everything has come to an end. The years and months that usually just go on come to a halt. Every single sound completely dies and leaves everything in silence.</p>	<p>The alliteration in 'พลิวไหวพรายพราย' is compensated for 'fancy fluttering sound'</p>
<p>ข้าตื่นตระหนกสุดขีดลืมตาขึ้นมอง ทันใดนั้นสายฟ้าก็ฟาดเข้ากลาง หน้าผาก รุนแรงจนลึ้มทั้งยืน เหมือนกะโหลกศีรษะแตกออกเป็นเสียง ปวดไป ทั้งเรือนร่าง ราวมีดเล่มเล็กกรีดเฉือนทั่วอณูเนื้อ ก่อนทุกสิ่งดับสิ้นลงไปในัน ข้า ยังทันได้เห็นร่างพญาจางองใหญ่ ยาวกว่าธรรมชาติสามสี่เท่า ในเรือนกายสี่</p>	<p>I am so horribly shaken that I have to open my eyes to see what is happening. Then lightning suddenly strikes me right in the middle of my forehead. The pain is so severe that I collapse. It feels like my skull has been broken into</p>	<p>Translate “ก่อนทุกสิ่งดับ สิ้นลง” into “Before everything in my body shuts down”</p>

<p>ทองรองเรือนั้น แผงประกายรุ้งเจือจางประดับอยู่ ร่างอันยิ่งใหญ่จึงดูสง่างาม เกรงขาม แต่ก็แสนสยดสยองยิ่งเมื่อยามเขาอ้าปากเห็นเขี้ยวเงิงใหญ่คม น้ำลายพิษเต็มพุ่มปาก</p>	<p>pieces. It pierces my whole body like small knives cutting every inch of my skin. Before everything in my body shuts down, I manage to see a giant king cobra. His body is three or four times longer than normal snakes of the same kind, and on the glowing golden body lies a faint iridescence that make the huge body look so graceful and majestic but also as terribly terrifying when he opens his mouth, showing his huge arched, sharp fangs and the poisonous saliva that foams over them.</p>	<p>because the researcher interprets “ทุกสิ่งดับสิ้นลง” as the character’s body parts stop functioning.</p>
<p>หากเขาไม่ใช่ผู้ฉกกัดปล่อยพิษรุนแรงเข้ากลางกระหม่อม ข้าคงได้ พินิจความเมื่อดวงมัจจุของเรือนร่างเขาละเอียดลออยิ่งกว่านี้</p>	<p>If he had not been the one who struck me and injected his deadly venom into my forehead, I could have examined his glowing, glistening body more thoroughly.</p>	
<p>ก่อนทุกสิ่งดับลงไม่มีทางหวนกลับ ข้าจึงลึกลงไปในหน่วยตาของ เรือนร่างที่แผ่พังพานราวสยบทุกสิ่งสิ้น เบื้องล่างลำตัวที่ทอดยาวราวจะรัดรีง โลกไว้ได้ในชั่วพริบตา เพราะนี่คือสิ่งเดียวที่ข้าทำได้ ขณะร่างเริ่มค้างแข็ง กระดิกไม่ได้แม้เพียงนิด ดวงตาคู่นั้นสงบลึกล้ำนิ่งสนิทราวสะดือสมุทรในห้วง จินตนาการที่วิญญาณข้านั้นเพิ่งท่องผ่านมา</p>	<p>Before everything goes dark forever, I look deep into the eyes of the serpent that stretches out his hood as if to claim victory over all things below and whose long body lies on the ground as if it could clasp the whole world in the blink of an eye. I do so because it is the only thing I can do. When my body starts to stiffen and nothing is able to move, that pair of eyes look just as calm and as deep as the center of the vortex in the stream of my imagination in which my soul has just wandered.</p>	
<p>หนึ่ง พายุเพลิงแห่งความคลั่งแค้น นางนอนอยู่นั้น นั้นละคนรักข้า นางนอนอยู่นั้นร่างเขียวคล้ำจ้ำจู้ ด้วยพิษเขี้ยวรูปร่าง นั้นละน้องข้า ร่างที่ข้าถนอมกลม่อเลี้ยงมาแต่ตีนเท่าฝา</p>	<p>One Raging flames of revenge She was lying there, my love. She was there with her skin turned blue and bloated by a serpent’s deadly venom. That was my sweetheart. That was the body I had nurtured since</p>	<p>Maintain and explain “ตีนเท่าฝาหอย” in the ST since the metaphorical word,</p>

<p>หอย</p>	<p>her feet were still as tiny as clam's shells.</p>	<p>ฝาหอย, is universal and when an adjective, 'tiny,' helps clarify that the size of the clam's shell is the focus here, not other features.</p>
<p>เทพธิดาผู้จุติลงมาเกิดในหมู่บ้านข้า เรือนคนยากไร้หาเช่ากินค้ำ ฝากชีวิตกับปืนผาน้ำไม้ลูกดอกธนูการคราดไถหว่านดำ มองดูปวงพฤษชา นานาพรรณเติบโตอยู่ผลิบาน ออกรวงสรวงเป็นอัญมณีทองประกายงามด ประดับแต่มีบนผืนดินของเรา รากเหง้ามนมั่งที่พ่อแม่สร้างทำเสาะหา มอบ เป็นมรดก</p>	<p>She was an angel born in my village and to our poor family who lived from hand to mouth. She relied on guns, bows, and arrows, raked and farmed the land while watching plants and flowers grow, blossom, and yield long grain clusters, the sparkling ornaments of our land, a treasure that our parents managed to find and will pass on to us.</p>	<p>The original sentence is simplified and broken into two sentences so they are understandable.</p>
<p>นางนอนอยู่นั้น นันละคนรักของข้า ร่างเขียวคล้ำดำเมือกงู มารร้าย ที่พราวดลายุความดั่งงามให้สิ้นไปจากโลก มารที่ผุดขึ้นจากขุมโลกันตร์ รก นั้นส่งเจ้าขึ้นมาพรากน้องข้าไป</p>	<p>She was there, my love. Her body was dark and damp with the slime of the serpent, a devil that had wiped all virtue off the face of the earth, a demon that had risen from the abyss of hell. The underworld sent you here to take my heart from me.</p>	<p>Translate 'เขียวคล้ำดำเมือกงู' to 'dark and damp with the slime of the serpent' to compensate the assonance 'คล้ำดำ'</p>
<p>มือน้อยนี้ไซ้ไหมนะ ที่หัดร้อยสร้อยมาลัยเป็นพวงระย้างดงาม เจ้า นำมาลัยหอมนั้นมาคล้องที่คอพี่ มาลัยหอมเล็ก จนมองเห็นสรวงสวรรค์ผลิ</p>	<p>Was not it these two little hands that had fondly made fine fragrant flower wreath that you draped around</p>	

<p>บานขึ้นตรงหน้า,</p>	<p>my neck? The deep sweet scent brought paradise here before me.</p>	
<p>นางนอนอยู่นั้น จะให้ข้าเชื่อได้อย่างไรกันนั่นคือคนรักข้า ร่างที่ได้ ถนอมกลม่อมเลี้ยงมาไม่แพ้พ่อแม่เรอนับแต่นางเกิด - และข้าอายุได้ห้าปี</p>	<p>she lay there. How could I believe that was my darling, the girl I had cherished the same way her parents did since she was born - and I was five?</p>	<p>As the ST has a comma at the end of the paragraph which isn't usual in the SL, the researcher leaves the subject in the first sentence uncapitalized to give the impression of an unusual pattern.</p>
<p>เราเติบโตมาด้วยกัน หากินแบ่งปันเจือจัน หลายฤดูแล้งอดข้าวสุก แต่ยังมีเผือกมันกลอยใบไม้ป่าลูกไม้ไพรพอได้กินอิมหวานไปตามประสาจน ยากอันสุดแสนหรรษา ราวโลกคือสรวงสวรรค์</p>	<p>We had grown up together and given each other a hand along the way. There were times during the dry season that we did not have rice to eat but we could get by on taro, sweet potatoes, wild yams, herbs, and wild fruit from the forest just like other poor people. Despite our poverty, we were so joyful, and the world felt like heaven.</p>	
<p>โลกเรานั้นก็ละม้ายเหมือนสรวงสวรรค์ไปเสียจริง ๆ ลาดชายเขา หนาแน่นด้วยหมู่สายหมอกเคลือบตัวเป็นสาย ห่อหุ้มโลกเราไว้ ราววิมาน เทวดา ฤดูหนาวหนึ่งไซ้ใหม่ นะ เมื่อเจ้าร้องไห้จนสุดที่พี่จะปลอบ ไม่รู้ทำสิ่งใด ได้ นอกจากอุ้มหยอกเข้าชี้ชวนให้ดูสายหมอก แล้วบอกอย่าร้องไห้ไปเลยน้อง รัก มองเห็นสายหมอกขาวนั้นไหม เห็น เจ้าตอบ เจ้าจดจำจันทร์เพ็ญดวงยาม ค่ำคืนได้หรือไม่ จำ เจ้าตอบอีก</p>	<p>Our world really felt like paradise when streaks of fog hugged the foot of the mountain, making our world as beautiful as an angel's castle. It was winter, wasn't it when you kept crying for so long? I didn't know how to comfort you or what to do except holding you, cheering you up, and urging you to look at the fog. Then I told you 'Don't cry, my dear. Do you see that white streak of fog?' 'Yes, I see it' you answered. 'Do you remember the moon in the night</p>	<p>The subject and adverb, "yes" are added in the girl's answers to make them complete sentences instead of using only verbs as in the original</p>

	sky, my love?’ ‘Yes, I do,’ you said.	because this sounds more natural.
เออล่ะน้อง ข้าพูด หากเจ้าเข้มแข็งเป็นเด็กดี ไม่ร้องไห้โยเย พี่จะพา พี่สายหมอกขานี้ขึ้นไปสู่จันทร์เพ็ญ	‘Listen, my darling,’ I uttered. ‘If you stay strong, be a good girl, and stop crying, I will take you to the moon on this little train of fog.’	Translate ‘สายหมอกขาว’ to ‘this little train of fog’ because in the original, it sounds like the narrator refers to the fog as a vehicle to the moon and the word ‘train’ has two meanings that are suitable for the context, a vehicle and a line of things moving along together.
แต่น้องจำดาวได้ไหม ดวงดาวทอแสงสุกสกาวอย่างไร จำ เจ้าตอบ อีก และเจ้าจำพวงมาลาที่แม่ทั้งสองของเราร้อยถวายพระได้ไหม จำ น้องเจ้า ตอบ นั่นแหละ พี่ว่า หากเราเอาดวงดาวเหล่านั้นมาร้อยเป็นสายสร้อย ร้อยเป็นพวงมาลา ตั้งแม่ทั้งสองของเราร้อยดวงดอกไม้ เจ้าจะมีสายสร้อยทำ จากปวงดวงดาวส่องประกายทอแสงยามค่ำคืน ไร้สีสิ้นในยามกลางวัน เพราะมันสร้างทำ มาจากปวงดวงดาวนี้	‘Do you remember the stars and how they shine and sparkle?’ I asked. ‘I do,’ again you answered. ‘And do you remember the flower wreaths that both our mothers made for the Buddha statue?’ ‘I do,’ you said. ‘Well, I think if we took those stars and strung them into a necklace or a wreath like the ones our mothers made with flowers, you would have a necklace made of sparkling stars that gave off a golden glow in the night but were invisible in the day. That’s because it was made of stars.’	

<p>เจ้าต้องรอถึงยามค่ำคืนแล้วจึงนำมาสวมใส่ ให้สร้อยแสงดาวของเจ้านี้ลือเล่นเปล่งประกายกับดาวจริงที่สาดแสงลงมาจากฟากฟ้า</p>	<p>‘You would have to wait till it’s dark to wear it. Let your starry necklace send out beautiful light to those stars that twinkle back to say hello from the sky.’</p>	
<p>น้องน้อยนิ่งเสียบมองข้าวดังเห็นแสงดาวสกาที่กลายมาเป็นสร้อยสวมใส่คอเจ้าในไม่ช้านี้</p>	<p>She stopped crying and looked at me as if she saw those blinking stars which would become her necklace in no time.</p>	
<p>หยาดน้ำตารินไหลเป็นสายค่อยเหือดแห้งลง ดวงหน้าขาวกระจ่างดังดอกไม้เป็นนคราปดินดำค่อยมีรอยยิ้ม บัดนี้เธอจำไม่ได้เสียแล้วว่า ตนร้องไห้เพราะอยากได้ในสิ่งใด ความฝันใฝ่ของเจ้าสุกสกาวดุจดวงดาวที่หมายมั่นจะนำมาร้อยเป็นสร้อยสวมใส่</p>	<p>The tides of tear gradually ran dry. Her dirt-clad lily white face brightened with a smile. She had already forgotten what she was crying about. Your dream shone like the stars that you were determined to use for your necklace.</p>	
<p>โอ ความหลังหอมหวานระอุคุกรุ่นดังเกิดขึ้นมาวานนี้ เสียงหัวเราะเจ้าระริกดังระฆังน้ำค้าง เหมือนเสียงหัวเราะเจ้าสิ้นลงเสียอกหายใจที่ผ่านมา เหมือนดวงหน้าน้อยยังผุดพร่างกระจ่างใจอยู่ตรงนี้ เหมือนร่างละมุนตั้งแพร่ฝ้ายเพ็งจระพันอ้อมอกข้าไปไม่นาน</p>	<p>Oh, the sweetness of the past still gives me warmth as though it was just yesterday. Your laughter was no different to the clear sound of dew drops. It was as if your laughter had just faded away a second ago, your pretty face still looks bright and full of life in my mind, and your soft-as-silk body had wandered out of my arms a minute ago.</p>	
<p>แต่ความจริงอันอดสูก็ปรากฏอย่างเหี้ยมโหดไร้ความปรานีอยู่ตรงหน้านี้แล้ว ร่างน้องน้อยนอนสงบนิ่งไม่ดิ้นไหว สูญสิ้นลมหายใจ.</p>	<p>However, the shameful and fiendish reality lay right before my eyes. She was still, stiff, and lifeless.</p>	
<p>ตาย คำนี้ช่างห่างไกลจากห้วงจินตนาการเสียจริง ตาย คำนี้ดังพิษร้ายราดรดลงบนโลก เจ้าได้ตายจากไปด้วยพิษงู</p>	<p>Dead, this word had never entered my mind. Dead, the word was no different than deadly poison poured to the earth. You were gone because of a snake’s venom.</p>	
<p>จงอาจร้ายคือมารที่ถูกลงโทษมาว่าผลาญชีวิตน้องข้า</p>	<p>An evil king cobra was the devil sent here to take her life.</p>	
<p>ก่อนหน้านั้นเจ้าคือดวงดาวของหมู่บ้าน หมู่บ้านของเราที่ซุกซุ่มด้วย</p>	<p>You used to be a star in our village, the village</p>	

<p>เชื้อมาลาเรีย ผังตัวแทรกลึกอยู่ในมวลลำธารรินไหลผ่านขุนเขา</p>	<p>swamped with malaria that lay hidden deep along brooks running through the mountains,</p>	
<p>ชุกชุมด้วยโขลงช้าง กังวานก้องเสียงคำรามเลื่องลวงอาถรรพ์คดลี้ คลุม ซึ่มลึกทุกอณูเนื้อดินจนถึงยอดหญ้าขึ้นชุ่มหยาดน้ำค้าง</p>	<p>abounding in herds of elephants, reverberating with the echoing roars of tiger, and filled with mysteries that encased every inch of the earth to the tips of the dewdrop-clad grass .</p>	<p>The first word in the sentence isn't capitalized because the last sentence in the previous paragraph hasn't completed yet.</p>
<p>เจ้าอายุเพียงสิบเจ็ดปี ให้นำรอกินบาลลิ มันเป็นเรื่องโหดร้ายเหลือ จะทานทน ทำไม่ไม่เป็นข้าแทนละ หากมัจจุราชต้องการพรากชีวิต ทำไม่ เป็นข้าแทนละ หากทหารนาคราชต้องการวัดฝีมือการรบกับมนุษย์สักคน ควรเป็นข้า มีดตะขอขวาววับ วางพิงอยู่ข้างฝา อีเหน็บใบเท่าฝ่ามือ สอด เสียบอยู่ในฝักไม้ไผ่เลี่ยมงวงขอบด้วยเส้นเงินแท้ ร้อยรัดแน่นหนา กกกอดให้ ใบมีดขอบพร้อมซักออกมาเชือดเฉือนฟาดฟันทุกสิ่งทีหมายมาทำร้ายแม้ เพียงน้อย ด้ามมันนั้นเล่ามันปลาบดำขลับขึ้นเงาเครื่องขริบทำจากแก่นไม้ มะค่าชรา ผู้อาจหาญเท่านั้นจึงสมควรเหน็บมีดเหล็กแสนดั่งงามเพียงนี้ ใบมีด หลอมรวมดาบโบราณที่เสาะหาได้ตามหมู่ปราสาทหิน ผ่านการปลุกเสก ประจุกุศุณได้ยเวทจากพระอาจารย์ครูพ่อเผ่าหมอมณี คืบแล้วคืบเล่า วัน แล้ววันเล่า จนมีอาคมกล้าแข็ง เอาชนะได้แม้แต่สมิงมวลงหมู่โงงพราดที่เหล่า พ่อมดอวิชาชั่วช้าเลี้ยงไว้รังแกยำผู้คน</p>	<p>You were only 17 years old, damn. This was much too cruel to bear. Why hadn't it been me instead? If Satan wanted a life, why hadn't he chosen me? If a soldier of the king naga had wanted to test his fighting skills with a human, then it should have been me. A shiny crook lay against the wall. A hand-size e-neb, a knife in bowie knife family, was in the bamboo sheath rimmed with authentic silver. The sheath tightened and hugged the blade keeping it warm and ready to slash and slice anyone who came to harm you. Its gleaming, glossy black handle that lent a solemn look was made from a core of an old Ormosia tree. Only courageous men deserved to have such a fine silver knife. The blade was molded out of ancient swords that could be found around stone castles and was consecrated with magical spell/ holy power by abbots, elders, and shamans night after night and day after day until it became unbeatable and could be used to defeat voodoo tigers or</p>	<p>- 'อีเหน็บ' is a traditional Thai multipurpose knife which is commonly carried along by people who are going to the woods. - 'A knife in bowie knife family' is added because e-neb doesn't exist in the target culture. - Translate 'เชือดเฉือน ฟาดฟัน' to 'slash and slice' to compensate the alliteration in the</p>

	<p>evil spirits which malevolent sorcerers harnessed to harm people.</p>	<p>ST. - Generic terms are used to translate “ประจุ พุทธคุณไสยเวท” because the word in question binds with Buddhism and Thai superstition and doesn’t exist in the target culture. Simplifying the word helps the reader to understand it easier.</p>
<p>ลิ่มเหล็กตะปูตอกเรื่อน ที่พวกมันเสกส่งเข้าท้อง ใบมีดยอดคาถาจะ สะบัดปัดเป่ากระเด็นกระดอนออกไปจากชีวิต ประสาอะไรกับทหารชั้น กระจอกของนาคราชนี้</p>	<p>Either magical iron wedges or nails that the sorcerers cast inside a victim’s stomach would be flung out. Neither those nor these petty soldiers of naga could do me any harm.</p>	<p>Translate ‘ประสาอะไรกับทหารชั้นกระจอกของนาคราชนี้’ to ‘these petty soldiers of naga could do me any harm’ and in order to keep the meaning smooth and connect the idea of the previous sentence, the researcher adds ‘neither those nor’ to</p>

		the sentence.
และปืนประจุกโดดกระบอกกลมกลิ้งดังลำเทียน ทว่าเหนียวแข็ง ไม่แพ้มีดเหน็บประจำกายนั้นอีกเล่า สูงยางยอดไม้ไม่เคยพลาดเป้า พานทำย ทำจากไม้แดงแข็งแน่นก่อนการประกอบเป็นลำเพลิงทรงพลาณภาพนั้น ข้า เอาไปแช่ว่านยาเสียสามเดือน ตอนนี้แม้คมเลื่อยก็ไม่อาจจะคายผิวพานทำย ทั้งตัวปืนนั้นได้	There was also a shotgun with a round and glassy barrel. It was loaded with buckshot and was as powerful as my e-neb knife. With this gun I had never missed a single target, even it was as high as the tip of a tree. The gunstock was made of hard redwood and assembled with that fierce firing barrel. I soaked it in herbal water for 3 months and now even a sharp saw could cause no harm to the gunstock and the whole barrel.	
ลำกล้องเหล็กพ่อว่ามันตกทอดมาแต่ปางบรรพ์ ข้าเอามาชุบใหม่ให้แกร่งเหนียวยัดดินปืนเกือบเต็มลำ อ่าหวังเลยจะแตกอ้าหักกระเด็นเสียบ หน้าผากคนยิงเหมือนปืนกระจอกของพรานไร่ฝีมื้อ	Father said the steel barrel was passed down from generation to generation. I put it in the herbal water to enhance its strength and filled it with gunpowder to the top of the barrel. This way it would never break and fly back against the shooter's forehead like those shoddy guns of inexperienced huntsmen.	
เรือนร่างข้าดังหลอมหล่อขึ้นจากเหล็ก ใครเลยอาจฟาดฟันให้ล้ม ร่างลงโดยง่าย	It was like my body was made of metal. No one could easily defeat me.	
ข้าเหิมหาญดุจทหารเอกพระชัยวรมันปานนี้ แต่น้องข้ากลับถูก จงอาจกัดตายอย่างง่ายตายที่ชายป่า,	I was as valiant as Jayavarman's sergeant major but my love was simply killed by a king cobra at the edge of the woods.	Jayavarman was the king of Cambodia during 802-850 A.D., widely recognized as the founder of Khmer Empire.
หลับตาเสียเถิดน้อง บุญสร้างมาเพียงนี้ จงไปเกิดใหม่ในวังสรวง	May you rest in peace, my dear. This was where	

<p>สวรรค์ เฟ่งสายตามองมายังโลก มองดูผู้ผู้บัดนี้ หมายถึงเอาชีวาเป็นเดิมพัน</p>	<p>your destiny led you. May you be born in heaven high above and lay your eyes on the earth and on me who was determined to dedicate my life to you.</p>	
<p>เลือดต้องล้างด้วยเลือด เขียวต้องล้างด้วยเขียว ข้าจะล้างงูให้สิ้นไป จากแผ่นดิน มีข้าต้องไม่มีงู มีงูต้องไม่มีข้า เมื่อตบะบารมีแก่กล้าขึ้น ข้าจะบุก บั่นลงไปถึงแดนบาดาลกันโคตรนาคราชให้สิ้นซากไม่หลงเหลืออยู่อีกต่อไป</p>	<p>Blood for blood. A tooth for a tooth. I will wipe snakes off the face of the earth. If I'm still alive, there won't be any snake. If there are snakes, there won't be me. As soon as my virtue becomes stronger, I will dive down to the nether world to eliminate the serpent king and all his descent.</p>	
<p>หากมีวาสนาพอ ข้าจะบุกบั่นจนถึงวิมานนิมพิถวายเป็นข้า พญาครุฑ เรือนวิชาปราบนาคร ทำงานรับใช้แทนคุณ ทลายกำแพงแกร่งแห่ง ความแค้น ที่ก่อตัวหนาที่บอบอยู่ภายใน</p>	<p>If I had a chance, I would persevere to reach paradise, dedicate myself to Garuda, learn how to defeat the naga, serve him in return, and then destroy an invincible wall of vengeance that encased my heart.</p>	
<p>ข้ากับน้องและครอบครัวสองเราบุกป่าฝ่าดงมาจากบ้านเก่าเมือง เดิม ผจญอันตรายสารพัด เผชิญความหิวจนกระเพาะห่อตัวลิบเคี้ยวกลืน ตัวเอง เพื่อให้มีพลังกำลังไปเลี้ยงร่างกายส่วนอื่น</p>	<p>From our mother land, our family, she, and I had gone through the woods, and encountered all kinds of danger. Our stomachs shrank and started to swallow themselves so that there was enough energy to nourish the other parts of the body.</p>	
<p>ก็โคลงช้างที่เราบุกบั่นฝ่ามาได้ ใช้ดง*โขมดขมูกมีอาจกลักรายใกล้ เรา แต่สุดท้ายเจ้าต้องสิ้นใจลงอย่างง่ายดายด้วยพิษร้ายเมื่องู ข้าแค้นเสีย จนขนทุกเส้นเปล่งประกายแดงวามดุจสะเก็ดไฟ สองตาดุกโชนราวเพลิงจาก ขุมโลกันตร์,</p>	<p>How many herds of elephants did we survive? Even jungle fever could do us no harm but then you died so easily of snake venom. I was so furious that every hair on my body glowed red like a flash of fire, and the flames in my eyes blew up high like those from the underworld.</p>	

<p>องคุลิมาลพำประหารเลือดเนื้อผู้คน แล้วเอานิ้วเรียงร้อยเป็นมาลัย กันลืมนว่าได้ประหารคนมามากเพียงใดแล้ว เมื่อครบจำนวนที่หมายมั่น จะได้นำไปอ้างกับอาจารย์ชู้ฉ้อ ทวงถามเคล็ดวิชาเร้นลับ</p>	<p>Angulimala wore fingers of his victims on a garland around his neck to remember how many people he had killed. After killing as many victims as he had planned, he would tell his sly teacher and ask about the secret magic.</p>	<p>- Angulimala is a figure in Buddhism. - The researcher decides to keep the information of Angulimala in the ST since this figure is a well-known figure in Buddhism parable and even if the target readers do not know him, they will still get the idea of how ruthless he is from the context.</p>
<p>ครูชู้ฉ้อผู้คิดฆ่ากระทิงศิษย์ องคุลิมาลหรือก็โง่ไม่หยิ่งถึงวานี้คือ คำลวง</p>	<p>But the deceitful teacher planned to kill his own pupil. Was Angulimala too stupid to know it was a lie?</p>	
<p>ทันใดนั้นก็เหมือนฟ้าผ่าเบรียงลงกลางดวงใจ แล้วข้าโง่หรือไม่ว่าใช้ ชีวิตอยู่กับคมดาบกระสุนปืน ทั้งหยาบเลือดที่รวมกันแล้ว อาจจะมีเมฆท่า แม่น้ำทั้งสาย</p>	<p>All of a sudden, I felt like lightning had struck my heart. Wasn't I just as foolish for spending my life with these swords and guns, and the river of blood?</p>	
<p>หนังงูหลากหลายเผ่าพันธุ์พับกองสุ่มในกระเชอ รอนำไป แลกเปลี่ยนเป็นข้าวของเงินตรา</p>	<p>The skins of snakes from different families were piled up in a bamboo basket, waiting to be traded for food and money.</p>	

<p>ข้ากลายเป็นพรานป่ามากกว่าผู้เพาะเมล็ดพันธุ์</p>	<p>I had become more like a hunter than a cultivator.</p>	
<p>อยู่ในพรงไพรเพียงเดียวเปลี่ยวดาย ไร้ใครเคียงคู่ ยามฝันยังฝันถึง พงไพรมีงูใหญ่แยกเขี้ยวพุ่มพายนํ้าลายนำสะอิดสะเอียน ทั้งน่าเหม็น เพียง ได้กลิ่นก็ราวจะดับดินสิ้นชีวาไปในทันที โดยที่ยังไม่ได้ถูกฝังคมเขี้ยวปล่อย เชื้อพิษบาปเข้าไปในสายเลือด พิษร้ายแรงราวน้ำกรด ถูกเพียงเสี้ยวกระเซ็น เนื้อก็เปื่อยยุ่ย บาดลึกถึงแก่นกระดูก ทั้งยังกรีดเจียนย่อยสลายกระดูกให้หาย วันไปต่อหน้า</p>	<p>I was by my lonesome in the lonely woodland, no one by my side. Even when I dreamed, I dreamed of the woods filled with huge serpents. They bared their fangs and the rank, revolting saliva dripped down slowly. It seemed like the stench could slay you as soon as you inhaled it even before the serpents pierced your skin with their sharp fangs and injected their deadly venom into your veins. The venom was as potent as acid. Only a tiny splash could macerate your skin, cut your bones, and melt them straight to the marrow.</p>	
<p>สรรพสัตว์ล้วนหลีกหนีตีจากไม่กล้าข้องแวะพญางูนี้ แต่ข้าไม่ มือ กระชับมีดมั่นหมายบั่นคอสรพิษให้ดับดินสิ้นชีพลงในบัดดล แม้นตนจักต้อง ตายไปพร้อมกันก็ตาม</p>	<p>All creatures would normally run away from the serpent king but not me. I grabbed the knife in my hand tightly, determined to cut every snake's throat and slayed them, even though it meant I would die too.</p>	
<p>เลือดต้องล้างด้วยเลือด หากมีความหวาดกลัวแม้เพียงนิด ไฉนจัก ทำการใหญ่ได้สำเร็จ ผู้ทำการใหญ่ย่อมเกิดมาเพื่อชั้ยชั้ยเคลื่อนโลก โดยไม่ ไยดีว่าจะต้องมีชีวิตอยู่รับคำชมจากผู้ใด</p>	<p>Blood must be paid in blood. If there was even the slightest pinch of fear in my soul, how could I accomplish my important task? Those who were born to change the world couldn't be too concerned about winning other people's praise.</p>	<p>The researcher keeps both metaphorical image and the meaning of “ชั้ยชั้ยเคลื่อนโลก” and translates it into</p>

		'change the world.'
เขาอาจตายไปเงียบ ๆ โดยไม่อาลัยไยดีต่อลมหายใจตนเองแม้แต่น้อย เพราะการทำงานในโลกได้สิ้นสุดลงแล้ว การงานใหม่ที่อาจมีในสรวงสวรรค์ นั้น ก็เป็นอีกเรื่องหนึ่ง เกินไปกว่าที่ใครจะคาดเดาได้	He might die alone, not even caring he was dying because his job was already done. Who knew, he might have another job in paradise. It was something beyond anyone's imagination.	
ต้นโพธิ์โตแล้ว แผ่กิ่งก้านสาขาเพื่อหวังฟังเสียงนกร้อง ต้นโพธิ์มีแต่แผ่กิ่งก้านเป็นไปโดยธรรมชาติ	Which Bo tree et its boughs grow hoping to hear the beautiful song of little birds? It was only its nature to grow.	
นกน้อยต่างหากที่บินมาเกาะกิ่ง ร้องเพลงประชุมประชัน เป็นท่อนดนตรีสลบซับซ้อน ชับกล่อมให้โลกรื่นรมย์	It was those little birds that flew down, perched in the branches, and sang in harmony, creating a beautiful and elaborate serenade that lulled the world.	
มนุษย์ต้องมีสักการงานเพื่อซบซูดวงใจให้มีชีวิตอยู่ในความหอมหวาน	Human beings needed at least one job to make their hearts and lives contented.	Translate 'ซบซูดวงใจให้ชีวิตอยู่ในความหอมหวาน' to 'to make their hearts and lives contented' because 'ความหอมหวาน', here, is interpreted as fulfillment or contentment in people's lives.
พระก็มีภารกิจเพียรบารมีหวังตนพ้นจากห้วงทุกข์ หวังกลับมา	Monks also had a duty to perform meritorious acts	

<p>สอนสังฆาติโยม ให้รู้จักหนทางการพ้นทุกข์นั้นด้วย</p>	<p>in hope of ending their sufferings and bringing blessings to others, guiding them on their own journey of enlightenment.</p>	
<p>ข้ายังจำได้ถึงห้วงแห่งความสุขสม ตอนร่างห่มคลุมจีวรได้ดี</p>	<p>I still remember those moments of contentment when I wore the saffron robe.</p>	
<p>มันเป็นสุขเหนือสุข เป็นความอิ่มเหนืออิ่ม ทว่าลูกผู้ชายย่อมมีภาระงานครอบครัวพ่อแม่ผูกมัดพัวพันอะไรไม่รู้ ทำให้ข้าคิดว่า ตนไม่ควรล่งลึกสู่ห้วงความเป็นนักบวช จนถึงที่สุดแห่งภาวะสูงส่งนั้น</p>	<p>It was more than mundane happiness, more than normal fulfillment, but a man had duties, a family, and parents to commit himself to. These made me think I should not go too far on the road of priesthood and take myself to the supreme level.</p>	
<p>ทั้งที่พอมองออกราง ๆ ว่าที่สุดแห่งการเป็นนักบวชนั้นมีสภาวะอย่างไร ข้าเหลียวมองพ่อแม่ที่แก่เฒ่ามรดกน้อยกำลั้งแตกเนื้อสาว ใจคงมั่นในแดนพุทธภูมิพลันแกว่งไหว ข้าเป็นลูกชายคนเดียว แม้นคนบ้านป่าไม่ทอดทิ้งกันโดยง่าย แต่ใครเล่าจะเหมือนลูกตัว น่องน้อยนั้นก็เคียงคู่กันมาแต่เกิด</p>	<p>Although I could vaguely imagine what enlightenment would be like, looking at my parents who grew older each day and at my love who was to be in the full bloom of youth, shook my determination to continue on the Buddhism path. I was the only son and even though we, villagers, rarely abandoned one another, for my parents, no one would take the place of their own son, and I could not leave the girl I had grown up with.</p>	
<p>ข้าคิดถึงการทำเพ็ญพรตในเพศฆราวาส เป็นไปได้ว่า ข้าจะครองเรือน ขณะดวงใจดิ่งลึกลงไปดื่มกินภาวะแสนบริสุทธิ์สง่า</p>	<p>I thought of conducting devotional practices as a layman. Maybe I could be a layman with a mind that dove deeply into purity.</p>	<p>Translate “ดวงใจดิ่งลึกลงไปดื่มกินภาวะแสนบริสุทธิ์สง่า” into “a mind that dove deeply into purity” and maintain</p>

		only the meaning not the personification.
ข้าคิดถึงความ เป็นปัจเจกพุทธเจ้า การบรรลุโดยไม่จำเป็นต้องมีใคร ล่วงรู้ สิ่งเหล่านี้ล้วนเรียกเราให้ข้าก้าวล่วงจากเพศสมณะโดยเร็ว	I thought about being like a Pratyekabuddha, attaining Nirvana on his own unknown to anyone. These things urged me to quickly leave the priesthood.	Pratyekabuddha is a person who attains enlightenment through his own efforts, not by listening to the teaching of Buddha.
ทั้งข้ามีอาชงมใจให้แสวงสิ่งมการงานแห่งโลกียะที่กองพะเนินอยู่ใน บ้าน ร่างเริ่มไร้เรี่ยวแรงของพ่อแม่	I could not pretend to forget the mountain of mundane duties at home and my parents who had started to wither away either.	
ตั้งนั้นข้าจึงต้องสีกออกมาสะสางการงาน เป็นเสาหลักของ ครอบครัว	That was why I disrobed and went back to take care of all duties and be the leader of the family.	Translate a metaphor “เสาหลักของบ้าน” into non-figurative expression and keep only the meaning because although there is a metaphor that has a similar meaning such as “wear the pants,” it is mostly used with a women not both

<p>ห้วงอารมณ์ยามสึกออกมาใหม่นั้น ราวโลกร้อนระอุ บ้านไม่เป็นบ้าน ดินไม่เป็นดิน น้ำไม่เป็นน้ำ ทุกที่มีแต่ความร้อนรุ่ม เหมือนทุกก้าวย่างเหยียบลงบนกองไฟ</p>	<p>Right after leaving the priesthood, I felt like the world was on fire. Home didn't feel like home. Water didn't feel like water. It was as if every place was aflame and as if I was stepping on raging flame.</p>	<p>genders.</p>
<p>ทุกก้าวย่างมีหนามแหลมคมคอยทิ่มแทง – แม้บางห้วงในขณะคลุมจีวร ภายใจข้างประสงค้ออยากลิ้มรสความหวานให้เต็มพิภักดิ์ลิ้น</p>	<p>With each step I took, there was this freezing wind that pierced my feet - even when I was still a monk, there were times that my body and soul craved some savory or sweet treat to satisfy my taste buds.</p>	
<p>ทว่าเมื่อมาอยู่ในเพศฆราวาส อาหารอันกระสันอยากเมื่อครั้งถือครองผ้าเหลืองกลับจืดชืดสนิท เหมือนเคี้ยวฟางแห้ง หารสชาติใดไม่ได้ เป็นเช่นนี้อยู่หลายเพลาจจนข้าแข็งใจกระดกน้ำชาอันส่งมาจากมือเกลอกแก้วผู้หวังพาข้าท่องเที่ยวไปในความสำราญเบิกบานใจ ความรู้สึกถึงกลายเป็นแจ่มจ้า โลกสดชื่นขึ้นมาทันที ดอกไม้หุบกลีบมานานกลับบานบรรเจิด ท้องทุ่งตั้งย้อมด้วยสีแสนสดใส หนูแหว่ยินเสียงหัวเราะระริกของนางฟ้า โลกียะ ข้าบอกกับตัวเองอย่างแมนมั่น โลกียะ เล่ห์กลพญามารหลอกล่อให้มนุษย์หลงไหล โลกียะ พอเคลิบเคลิ้มพญามารก็หมายมุ่งเข้าครอบครอง ยึดเรือนกายใจเป็นที่บัญชาการให้หม่อมารออกก่อการร้ายบนโลก โลกียะ โลกแห่งสีสันอันเจิดจ้านี้เป็นโลกโลกียะ</p>	<p>But when I became a layman, the food I had been craving so much while I was in the yellow robe turned completely bland as if I was chewing straw that did not have any flavor at all. It was like this until I forced myself to drink up the clear liquor from a coconut shell that Kaew, my good friend who wanted me to revel in the delights of the worldly life, handed me. Then all my senses sharpened. The world immediately brightened. Trees which had been in bud for so long started to blossom beautifully, strewing the fields with colorful flowers. I even heard angels' giggle. Lust. I engraved the word on my heart. Lust is the devil's trap that lured humans in and as soon as you were off guard, the devil would dominate both your body and soul and use them to conduct acts of evil on this earth. Lust. This colorful world was the world of lust.</p>	<p>Translate “โลกียะ” into “lust” because in Buddhism, it is believed that humans have lust and monks are those who try to get rid of it. Therefore, the happiness and familiarity that he feels after drinking the liquor probably come from lust.</p>

<p>เมื่อข้ารู้ตัวทั่วพร้อม จึงยื่นมือรับน้ำขาวจากเกลออีกกะลา ไซ่แล้ว ละ เราจะดำรงชีวิตอยู่ในห้วงแห่งโลกก็ยะ</p>	<p>After my senses awakened, I reached for another shell of the clear liquor. That was right. We would live in the mire of lust.</p>	
<p>สี่ ในป่าภูพกาล เจียบหนาวรำลึกนั้นเป็นธรรมชาติของป่าดง สรรพเสียงกู่ร้องแยกไม่ ออกเสียงใดเป็นเสียงใด หากไม่ใช่หูผู้ชำนาญป่า ต้นไม้คืบค้ำบรรพ์แย่งกัน เสียดยอดสูงสูฟ้า ทากนานาน้อยใหญ่ชูคอสลอนหวังดูดดื่มเลือดจากกาย แต่ มันหมดหวัง น้ำยาสูบคั้นผสมหัวจันทน์กบก็คืบค้ำได้ทั้งตะเข็บ ตะขบ แมงป่อง ยุง ทาก สัตว์มีพิษทั้งปวง ยกเว้นงู</p>	<p>Four In a primitive wood A sharp piercing silence is in the nature of any woods. Every nuance of sound is audible but it was hard to tell which sound is which unless you have the ears of an experienced hunter. Primitive trees climb over one another, trying to reach the sky. Leeches of various sizes hold their heads up gaily, hoping to suck the blood from my body, but they can only dream. Tobacco juice mixed with the blossoms of oyster plants can ward off both long and small centipedes, scorpions, mosquitoes, leeches, and all sorts of poisonous animals but snakes.</p>	<p>- The metaphor “หูผู้ชำนาญป่า” is maintained and translated into “the ears of an experienced hunter” to keep both the meaning and the metaphorical image because the metonymy, หู, is universal and understandable in the TL. - The researcher interprets “กานบ” as oyster plant, a kind of herbs.</p>
<p>มุ่งหน้าไปทางทิศตะวันออกเฉียงใต้อย่าลดละแล้วจะถึงบึงหน้าเอง</p>	<p>Head southeast, do not turn back, and you will see Chanam swamp, said all the master hunters. I kept the words firmly</p>	<p>- Use the present simple tense to</p>

<p>ข้าเจ้าคำพูดพรานใหญ่ที่บอกตรงกันไว้กลางดวงใจอย่างแม่นยำ หากไม่ตายเสียก่อนจะถึงดงยางน่อง มหันตภัยนั้นเรียงรายรอรับเจ้าอยู่แล้ว ทว่าหากรอดชีวิตกลับมาได้ ทำเนียบพรานใหญ่ก็รอบรรจุชื่ออยู่แล้ว</p>	<p>in my mind. If you don't die before you reach the home of upas, there will be grave peril awaiting you. But if you survive and come back, you will surely be the next master hunter.</p>	<p>distinguish the master hunters' statements from the narration. - Upas or Antiaris Toxicaria is a tree in mulberry and fig family that yields latex used as an arrow poison. In this novel, it is used to as a poison to kill snakes.</p>
<p>โดยธรรมดาผู้ตัดสินใจเดินทางสู่บึงฉนวนเพียงผู้เดียวคือคนอยากถูกยกย่องขึ้นเป็นพรานใหญ่ ซึ่งไซ้จะมีมากคน หรือจู่ ๆ จะตั้งตนเป็นพรานใหญ่ได้ สถานะนี้ต้องถูกยอมรับจากพวกพรานใหญ่รุ่นก่อนหน้านี้นั่น ตอนนี้อยู่ในเขตเทือกเขาพนมพรัตน์ มีพรานใหญ่อยู่ไม่เกินสิบคน</p>	<p>Normally, the people who were determined to go to Chanam swamp on their own were those who wanted to be hailed as master hunters. Very few would do this and one couldn't simply step up to the position. The position had to be granted by previous master hunters. At the moment, in the area of the Panomporn mountains, there were no more than ten master hunters.</p>	
<p>ปีหนึ่งพรานใหญ่จะมีพิธีเลี้ยงครูพรานร่วมกันครั้งหนึ่งในเขตป่าเขาลี้ลับจนคนนอกไม่รู้ว่าเป็นที่ใด พวกพรานใหญ่เก็บเป็นความลับ พิธีกรรมเป็นอย่างไร ก็หาไม่มีใครล่วงรู้ไม่ ทั้งหมดถูกเก็บงำรับรู้กันเฉพาะในหมู่พรานใหญ่เท่านั้น แม้ไม่มีการตั้งหัวหน้าแต่ก็เป็นที่รู้กันดีว่า พ่อพรานเปี่ยมตั้งจะเป็น</p>	<p>Once a year, these master hunters would hold a ceremony to express their gratitude to the teacher hunters in such an enigmatic place in the forest that no outsider knew where it was. The master hunters kept it a secret. What kind of ritual it was, no one ever knew. Everything was concealed and had been known only in the group of hunters.</p>	

<p>ผู้นำเหล่าพรานใหญ่ พรานเปี่ยมเป็นเพื่อนรักกับพ่อข้า แม่พ่อไม่เก่งกาจจนถูกนับถือว่าเป็นพรานใหญ่ แต่พ่อคือพรานมีฝีมือคนหนึ่ง</p>	<p>Although there was no official appointment, people acknowledged that hunter Piam was the leader of all the master hunters. He was my father's best friend. Even though my father was never good enough to be included among the master hunters, he was still quite skillful.</p>	
<p>หากเดินทางเข้าไปที่บึงฉน้า แล้วรอดกลับออกมาได้ สถานะพรานใหญ่ย่อมตกสู่ข้า ไม่อาจมีสิ่งใดขวางกั้น ชีวิตพรานใหญ่นั้น ไม่สบายแม้แต่น้อย ด้วยมีข้อปฏิบัติเข้มงวด ต่างจากคนทั่วไป พรานใหญ่คือผู้ปกป้องหมู่บ้านให้พ้นจากทุกเภทภัย ไม่ว่าจะมาจากคนหรือสัตว์ เว้นแต่ก็วิญญาณที่บอบบาทจะตกอยู่กับหมอผีใหญ่ประจำหมู่บ้าน</p>	<p>If I survived from Chanam swamp, I would surely be one of them. Nothing would get in the way. A master hunter's life wasn't easy at all because, unlike ordinary people, they had to obey strict rules. These men were the guardians of our village who protected us against all dangers both from humans and animals, all but those posed by bad spirits who were our master shamans' responsibility.</p>	
<p>วัตรปฏิบัติพรานใหญ่หยาบหยาบยิ่งกว่าพระสงฆ์ นักชกบอกว่าพลัดเลี้ยวว่านผีแต่กาลก่อนอีก ข้อห้ามในชีวิตพรานใหญ่แต่ละคนไม่เหมือนกัน อยู่ที่ใครเลือกนับถือสิ่งใด เลือกระบ้าเพ็ญเพียรความขลังแบบใด เมื่อยืนอยู่ตรงหน้าพรานใหญ่ เหมือนยืนอยู่หน้าขุนเขามหึมาลูกหนึ่ง ภูเขาดีดลับนำพริ้งพริ้ว ไม่มีสิ่งใดซุกซ่อนอยู่บ้าง หากขุนเขาเองกลับมีแรงดึงดูดให้เราเดินเข้าไปสู่</p>	<p>A master hunter's daily rituals were more overloaded with details than that of a monk and even stricter than that of a person who grew sedge in those days. The rules they had to obey differed depending on their belief and practice. When you stood before a master hunter, you would feel as if you were standing in front of a massive mysterious mountain. You did not know what was hidden in it but still it drew you even closer.</p>	
<p>นี่คือความฝันอันเก่าแก่ ก่อนที่น้องข้าจะตาย ไปให้สุดทาง เท่าที่ผู้ชายบ้านปาดคนหนึ่งจะกระทำได้ ไร่นาสาโทเพื่อนพ้องน้องพี่สถานะพรานใหญ่ ข้าต้องไปเป็นหนึ่งในพวกเขาให้ได้</p>	<p>This had long been my dream before she died. I had wanted to go as high as an ordinary man could go. All the rice fields I would get, all the friends I would make, and the title of master hunter I would achieve. I would manage to be one of them.</p>	

<p>นี่คือภารกิจของผู้ชาย เกิดมาแล้วไม่ทำการใหญ่ อย่าเกิดมาเลยจะดีกว่า แต่หลังจากคนรักตาย ทุกสิ่งล้วนวางเลือนหายจากดวงใจ ความอยากได้ใคร่ดี กลายเป็นอากาศธาตุ ในใจเหลือเพียงความคุมแค้น,</p>	<p>This was a real man's quest. If you didn't want to achieve something important, it was better not to be born at all. However, when my love passed away, every dream started to fade away. My determination went with the wind and the only thing left was vengeance.</p>	
<p>วันแรกกลางป่า ข้าสังหารงูใหญ่ได้ตัวหนึ่ง ร่างมันใหญ่เท่าเสาเรือนยาวเกือบสามวา อยู่ในตระกูลงูเหลือมหลาม ลูกดอกปักตริ่งเข้ากลางหัว แม้ไม่ได้อาบยางนอง แต่โดนขนาดนี้ก็ไร้ทางรอด ข้าผูกเชือกรอบคอ แขนวงันคา คบไม้ ปล่อยางดิ่งลงพื้น มีดเข็มนรอบลำคอ แล้วกรีดเป็นแนวยาวลงมาสุดโคนหาง เลาะเนื้อติดหนัง ตรงรอบคอเว้นพื้นที่สำหรับดิ่ง ออกแรงพรวดเดียวหวังให้เหลือเนื้อขาวล่อน ติดตรงไหนใช้มีดเลาะสุดโคนหาง เนื้อขาวซีดเด่นระริก ปลอดภัยทั้งร่างไว้เป็นเหยื่อสัตว์ชนิดอื่น เอาหนังตอกหมุดตรึงติด ต้นไม้ ให้ฝูงมดกัดกินเศษเนื้อ ส่วนติดกับผืนหนัง ให้กาลเวลาลอบร่ำจันผืนหนังนี้แห้ง เมื่อหน้าใจกับการล้างเผ่าพันธุ์สรรพพิษที่บึงฉน่านแล้ว ยามย้อนกลับ (หากไม่ตายเสียก่อน) ข้าจะเก็บทุกผืนมัดรวมแบกกลับบ้าน นำไปขาย แลกเปลี่ยนเป็นข้าวของ หากตายที่บึงฉน่าน ก็ถือว่าเป็นโชคของคนหาของป่าก็แล้วกัน</p>	<p>The first day in the woods, I killed a huge snake. A member of the python family, it was as long as ninety six inches, as thick as a tree trunk. Pierced with a non-poisonous dart in the head, there was no way it would survive. I fastened a rope around its neck and hung it on a tree branch to let its tail fall to the ground. Then I cut around the neck with a knife, slit the body from top to tail and scraped the skin away from the meat I left a small part around the neck intact for pulling, and yanked the skin hoping the only pale white meat would remain and using the knife to scrape to the tail when I got stuck. That white meat constantly twitched. I unfastened the rope, left the meat behind for other animals to feed on, nailed the skin to the tree to let the ants eat up what remained and allowed the sun to dry the skin. When I have my fill of slaughtering snakes at the swamp, on the way back (if I wasn't dead), I would collect all the skins, take them back home and trade them for food and goods. If I died there, these would be little presents for foragers.</p>	<p>Change the metaphorical image in “ใหญ่เท่าเสาเรือน” into “as thick as a tree trunk” because “เสาเรือน” exists only in the source culture. Using ‘tree trunk’ is more universal and normally “เสาเรือน” is made of a tree trunk.</p>
<p>จากคำบอกเล่า นอกจากบึงฉน่านจะเป็นนครหลวงของเงี้ยวแล้ว ที่</p>	<p>Legend had it that Chanam swamp was not only home to serpents but was also swamped with crocodiles and other</p>	

<p>นั่นจะเข้ยังชุม รายรอบเต็มไปด้วยสัตว์ร้ายนานา ไชลงช้างเถื่อนที่ทั้งชีวิตไม่เคยพบคนหลายโขลง เสือ หมี มากคณานับ ข้อดีของการพบโขลงช้างเถื่อนยังไม่เคยกระสากลิ่นคนคือ ช้างเหล่านี้จะคิดว่าเราเป็นสัตว์ตัวหนึ่ง</p>	<p>dangerous animals: herds of wild elephants that had never seen men, tigers, bears, and so many other wild beasts. One good thing about elephants unfamiliar with human scent was they would think we were just another animal.</p>	
<p>เคยมีเรื่องเล่าถึงพรานที่หลงไปตกอยู่กลางโขลงช้างที่ไม่เคยพบคนมาก่อน แม้รู้ทั้งรู้ว่าธรรมชาติช้างนั้น หากไม่ถึงฤดูผสมพันธุ์แล้วยากจะดุร้าย ทั้งสัญชาตญาณสัตว์กินพืชนั้นไม่ดุร้ายก้าวร้าวหากไม่มีเหตุอันควร แต่การตกอยู่กลางโขลงช้างจำนวนเกือบร้อยนั้น ใครจะคิดละว่าคนจะมีชีวิตรอด</p>	<p>There was a story about a hunter who got lost and found himself in the midst of wild elephants which hadn't seen a human before. Although he knew that, by their nature, elephants would turn fierce only during mating season and the herbivores were not usually violent, there in a herd of a hundred elephants, he didn't think he would survive.</p>	
<p>ดูเหมือนช้างทั้งโขลงกลับไม่ใส่ใจพรานนั้นมากกว่าสัตว์อื่นที่เลาะเล็มหญ้าร่วมกับโขลงช้างนั้น นอกจากเจ้าพวกตัวเล็ก ที่มาหยอกเย้าเหมือนพรานเป็นเพื่อนสัตว์ตัวหนึ่ง</p>	<p>It seemed that all the elephants considered the hunter as nothing rather than an animal coming to nibble on the grass, and other small animals treated him like a friend.</p>	
<p>ทุกเสียงเล่าลือยังยืนยันตรงกันว่า รอบบึงฉน่านั้นมีพญาไฟ</p>	<p>Every legend had one thing in common the swamp was home to Phayafai, the king of fire.</p>	
<p>พญาไฟคือชนิดหนึ่ง จะว่าเป็นพญานาคก็ได้ เพราะไม่มีเรือนร่างวิจิตรขนาดนั้น ทั้งฤทธิ์เดชก็ไม่หาญหัวเทียมราชันแห่งงู</p>	<p>Phayafai was a kind of snake. It wasn't the same as the naga king because it didn't have such a beautiful body and its power did not compare with the naga king's.</p>	
<p>พญาไฟก็คล้ายงูจงอางนั่นแหละ เพียงแต่มีหงอนมีศรีบบนหลังทั้งมีสร้อยหางเหมือนพญานาค บางตัวก็เล่าลือว่าใหญ่เท่าลำต้นตาลด้วยซ้ำ พญาไฟเลื้อยไปทางใดที่นั่นจะไหม้เป็นแถบ ไหม้กินพื้นที่เฉพาะส่วนพญาไฟเลื้อยผ่านเท่านั้น ว่ากันว่าแค่ได้เห็นรอยเลื้อยของพญาไฟก็นับว่าคุ้มค่า สำหรับการเกิดมาเป็นคนแล้ว ชาตินี้จะมีใครสักกี่คนที่ได้เห็น</p>	<p>Phayafai was pretty much the same as a king cobra, except that it had a crest over its head, a fin on its back, and a tail similar to the naga king's. It was said that some Phayafai were as huge as the trunk of a palm tree. Wherever it went, there would be a burn mark. The mark covered only these places that the serpent slithered past. It was believed that seeing the mark was a once-in-a-lifetime opportunity</p>	

	because it was so rare and so few people had seen one.	
คืนแรกข้าขัดห้างนอนบนคาบคบไม้ให้ปลอดภัยจากเสือหมีสัตว์ร้ายทั้งหลาย ร่ายคาถาเสกทรายบัดริ่งความภูติผี ข้าไม่กินอย่างเดี๋ยวนั้น เพราะอยากฝึกตนให้ไวต่อการเคลื่อนไหวแสนเจียมเจียนของพวกมัน ฝึกตนให้ไวต่อรหัสอันลึกลับของพวกมัน ฝึกตนให้ไวต่อการเอาตัวรอด เมื่อยามสัมผัสเกล็ดคมแข็งกระด้าง หนังกายหนาแต่กลับลื่นปราดของพวกมัน ฝึกตนจนใช้เพียงสามนิ้วจับคอมันแน่นเหมือนจับปลาไหล ให้หางมันเลื้อยพันลำแขน	On the first night, I made a litter and slept in a tree to protect myself from wild beasts. I chanted a spell to repel all evil spirits. The only thing I didn't want to repel was snakes because I wanted to sharpen my senses so that they were familiar with the creatures' slow, quiet movements. I wanted to train myself to understand their puzzling codes, to survive their sharp and stiff scales, the rough and thick but disgustingly glossy skin, and to catch them by their neck with just three fingers as I did with eels, and let them bind my arm with their tails.	”ห้าง” is a bed made of tree branches that is used by hunters. It is similar to litter in that they are bed and made of natural materials.
ข้าพบว่า มีเพียงสองสิ่งที่จะฝึกฝนให้คนเรียนรู้ศาสตร์ต่าง ๆ ได้อย่างรวดเร็วเกินกว่าใครอื่น สิ่งแรกคือความรัก และสิ่งหลังคือความแค้น	I found that there were only two things that motivated a man to gain knowledge faster than other people. The first was love and the other was revenge.	
แม้ข้าไม่ใช่พรานใหญ่ แต่ข้าคือลูกพรานผู้ได้ชื่อว่ากล้าหาญที่สุดคนหนึ่ง ข้าจึงมีเสียเวลาใส่ใจ เมื่อเห็นกองทัพหลากหลายมหาอาณาจักรเคลื่อนผ่านไปตลอดคืน ขบวนช้างม้ากองทหาร ขุนพลกษัตริย์เคลื่อนพลทำสงคราม มิหยุดหย่อน ทั้งไพร่แบกขนหินไปสร้างปราสาท เสียงแฉับหลังได้ยินชัด ถนัดถนี่ เสียงร้องโอดโอย เสียงชู่ตะคอกออกคำสั่งดังระฆังไปทั้งป่า ภาพและเสียงเหล่านี้ เกิดขึ้นตรงหน้า ทว่ามันไม่ได้ดำรงอยู่จริง อย่างน้อยก็ไม่ได้อยู่คู่สมัยเดียวกับเรา ไม่ได้อยู่ช่วงเวลาเดียวกับเรา แต่ข้าไม่รู้ว่าเขาจะมองเห็นข้าอย่างที่ข้ามองเห็นเขาหรือไม่	I was not a master hunter but I was the son of one of the bravest men. So I did not waste my time stopping to look when seeing armies of many realms passing by the whole night. Trains of elephants, horses, soldiers, and warlords were on a continuous march, while servants carried stones for their castle. Bawled commands echoed round the woods. These things happened right before me but they didn't really exist, at least not in our time. They weren't in the same period of time as ours, but I had no idea if they could see me the way I saw them.	This paragraph shows one of the characteristics of magical realism where there is a cross between the world of the live and the dead.
ดูเหมือนข้าอยู่นอกเหนือการรับรู้ของพวกเขา	It seemed that I was out of their perception.	

<p>พวกเขา คือ สิ่ง ผ่าน เลย ไป แล้ว นี่ คือ การ ตก หลุม ของ เวลา พุด ให้ง่าย ที่ สุด คือ เขา เป็น ผี ผี ที่ เคลื่อน ทักษ์ มาก ักัน ไม่ หยุด หย่อน หลาย พัน ปี มา แล้ว ใน ทัน ที่ ที่ พระ อา ทิ ตย ์ ต ก ล ง ดิน</p>	<p>They were the past. This was falling into a wormhole of time. You could simply say they were ghosts, ghosts that had been battling and killing each other for thousands of years as soon as the sun set.</p>	
<p>เขายัง เร่ง ขน หิน ก้อน หนา หนัก ไป สร้าง เป็น ปราสาท ดิน แล้ว คืบ เล่า ไม่ จบ สิ้น ไม่ รู้ จะ สร้าง จะ รบ กัน ไป อี ก ที่ ชาติ ภูบ นั้น ข้า หวัน ตรี หน ก แล้ว ข้า เล่า กับ ความ คลั่ง ใฝ่ ฝัน เหล่า อสร พิษ หาก ข้า ตาย ไป ด้วย เขี้ยว ของ มัน หรือ มัน ตาย ไป ด้วย น้ำ มือ ข้า เรา ต้อง สู้ รบ กัน ไป อี ก ที่ ชาติ มัน ต้อง ผัง คม เขี้ยว ลง บน คอ ข้า อี ก ที่ ล่า น ครั้ง ข้า ต้อง นำ ว สาย ธนู พุ่ง ลูก ดอก ปัก ตรึง มัน อี ก ที่ ชาติ เมื่อ ไร เรื่อง เหล่า นี้ จะ จบ สิ้น ลง หรือ ข้า จะ ละ เลิก ปล่อย วาง สิ้น ทุก สิ่ง เพื่อ ความ เลวร้าย เหล่า นี้ จะ ได้ สิ้น สุด ลง เสีย ที่ ให้ การ เวียน วน รอบ ความ เลวร้าย ข้า แล้ว ข้า เล่า จบ ลง เสีย ที่ ทัน ที่ ที่ ข้า คิด เช่น นั้น ภาพ นอง น้อย ถูก จง อาง ฉก ปล่อย เชื้อ พิษร้าย ก็ ปรากฏ ขึ้น ข้า แล้ว ข้า เล่า เวียน วน กลับ ไป มา ร่าง เธอ บวม จู เขียว คล้ำ ฉาย ขึ้น ข้า แล้ว ข้า เล่า</p>	<p>They quickly carried huge thick stones back to build their castle endlessly, night after night. No one knew through how many lives they would continue the construction and the war. At the very moment, my heart was engulfed by fear. What about me and the revenge I sought on these serpents? If I was killed by their fangs or they were killed by my own hands, would we have to fight endlessly? How many times would they have to pierce my neck with their fangs? Would I have to pull the string and send arrows out to take their lives, life after life? When would all these things end? Or I should let everything go so that this vicious cycle would come to an end, ending the cycle loop. As soon as I thought of that, an image of my love being bitten by a king cobra, injecting its deadly venom in her body instantly appeared. It reappeared again and again. Her blue and bloated body kept flashing into my mind.</p>	
<p>ภาพ คน รัก ผม ยาว สยาย ยิ้ม อิม เต็ม ดวง หน้า ขาว นวล อุดม ด้วย เลือด ผาด แห่ง วัย สาว ล่อง เรือ กลับ บัว ใน จิต นภา การ ผุด ขึ้น อี ก</p>	<p>The image of my better half with her long silky hair and a smile on her bright and glowing young face, sailing on a lotus flower, popped up once again.</p>	
<p>ภาพ ใน วัย เด็ก ฉาย ขึ้น ต่อ เนื่อง ราว สาย น้ำ ไหล ความ แค้น ยิ่ง กระ พือ โหม ดั่ง สาด น้ำมัน เข้า กอง เพลิง สะ บัด ปลาย ร้อน แรง พุ่ง สู่ สุ รวง สวรรค์</p>	<p>Childhood memories flew by like a rushing river. A blaze of revenge burned brighter as if someone splashed oil on a bonfire, sending the raging flames to heaven above.</p>	

<p>คืนนั้นเสือสมิงก็มาด้อมมองอยู่ข้างกองไฟ เป็นสมิงที่ตบะบารมีเติบโตใหญ่กล้าแข็ง เปิดเผยตัวตนชัดเจนว่าเป็นสมิง เดินเวียนรอบกองไฟ ก้มดมท่อนไม้ติดไฟลุกโพล่ง หากเป็นเสือธรรมดาหรือจะกล้าเข้าใกล้กองไฟ เห็นเพียงแสงวูบวับ มันก็หลบลิ้นหนีหายไปเสียแล้ว หากข้าไม่ใช่คนขวัญแข็ง สมิงคงแปลงร่างเป็นคนรักหลอกล่อให้ข้าหลงไป มันจะได้เสพกินเป็นภักษาหาร แต่มันก็เหมือนกับมนุษย์ผู้รู้เท่าทันกันนั้นแหละ รู้เขารู้เราย่อมผ่านเลยไป ไม่กล้าข้องแวะ แม้ไม่หมายมอบไมตรี</p>	<p>That night, a weretiger came prowling around my bonfire. It grew so powerful that it could reveal itself as a weretiger. It stalked around the bonfire, smelling burning logs. If it were a normal tiger, it wouldn't have dared walk so close to the fire and seeing the flames move, it would have startled and run away. If my mind wasn't this still and strong, the weretiger could have transformed into my love, lured me down, and had me as a delicacy. But the weretiger was just like a man who knew the ropes. He knew me and I knew him so he did not bother me even though he didn't mean well.</p>	
<p>สมิงนั้นมีหลายแบบ แบบหนึ่งคือเสือธรรมดานี้แหละ อยู่ยาวนานจนเป็นเสือเฒ่า บำเพ็ญบารมีเต็มที่ จนสามารถแปลงร่างเป็นคน อีกอย่าง ก็คือเสือธรรมดาแต่บังเอิญไปถูกภูตร้ายวิญญูณไพรสิงสู่ จึงกลายเป็นสมิง</p>	<p>There were many kinds of weretiger. One was a normal tiger that had lived so long that it became a powerful elder tiger and could transform itself into a human. Another was an ordinary tiger that happened to be possessed and turned into a weretiger.</p>	
<p>อีกแบบคือคนเล่นอาคม แล้วของเข้าตัว หรือทำบางอย่างผิดจากคำครูจนคาถาหวนเข้ากาย กัดกินตนจนกลายเป็นเสือ จะเป็นรูปแบบใดนั้นทั้งหมดก็เป็นสมิงในร่างเสือโครงใหญ่ ข้ายังไม่เคยได้ยินว่ามีสมิงเสือดาว สมิงเสือด่าสักที วูบนั้นในโลกอันแสนหม่นหมองข้าก็พลันนึกข้า จะเป็นอย่างไรบ้าง หากมีสมิงเสือดาวหรือสมิงเสือบอง มันจะน่ารักตลกขบขันเพียงใด ตัวโตกว่าแมวหนอยิ่ง เมื่อกลายเป็นคน คงไม่แค่นั้นเป็นคนแคะ ความคิดนี้ทำให้ข้าครีมีใจ จนผลลมหวระแหะ ๆ หะ ๆ ออกมา บัดนั้นข้าจึงรู้สึกได้ว่าโลกได้สว่างไสว มวลดอกไม้แย้มกลีบ นกเหินบินบนอากาศ นาน</p>	<p>The other kind was a sorcerer hurt by his own magic or who did not keep his promise with his master so the magic had backfired and consumed his entire mind, turning him into a tiger. Every kind appeared in a massive Bengal tiger. I had never heard of a wereleopard or werepanther. Even in my darkest mood, I was amused. How cute and funny a werefishing cat or werejungle cat would be? These animals rarely bigger than a house cat. When they a took human form, they would surely be dwarves. This amused me so much I couldn't help but giggle. At the moment, I felt the</p>	

<p>เพียงใดแล้วที่ข้าไม่ได้ยิ้ม นานเพียงใดที่ข้าไม่ได้หัวเราะ นานเพียงใดข้าจมอยู่ในโลกแสนหม่นเศร้า มีเพียงเลือดความแค้นหล่อเลี้ยงชีวิตไปวัน ๆ</p>	<p>whole world was lightened, flowers started to blossom, and birds flew across the sky. When was the last time I smiled? How long since I last laughed? How long had I been in a world of sorrow, living for revenge?</p>	
<p>และข้าไม่ได้แค้นคนด้วยกัน แต่ข้าคุมแค้นสัตว์เดรัจฉาน เดรัจฉานไรมันสมอง แต่ถ้าหากว่าเสือสามารถบำเพ็ญเพียรจนมีตบะแก่กล้าสามารถแปลงเป็นคนได้ แล้วใจนงจะทำอย่างนั้นบ้างไม่ได้ และมันต้องได้แน่ ๆ ไม่อย่างนั้นคงไม่มีเรื่องเล่า งูบำเพ็ญบารมีจนกลายเป็นคนหรือ</p>	<p>And what I took vengeance on wasn't a human but an animal, a lowly class creature that did not have a brain. If a tiger could learn teachings and gain the ability to transform into a human, why couldn't a snake do the same thing? It surely could. If not, there wouldn't be a tale of a snake that turned into a human after years of learning Buddhist' teachings.</p>	
<p>หรือในกรณีคนนั้น พอมิวิชาแก่กล้า ก็สามารถแปลงกายเป็นสัตว์ชนิดใดก็ได้ ข้าไม่รู้มันมีความเชื่อมโยงกันอย่างไรระหว่างมนุษย์กับสัตว์ ใยสิ่งหนึ่งกลายเป็นอีกสิ่งได้</p>	<p>Or a tale about a sorcerer who acquired the skill of morphing into many different kinds of animals. I didn't know if there was any connection between humans and animals. How come one creature could turn into another.</p>	
<p>ข้าคิดถึงเรื่องปลาไหลกลายเป็นพังพอน</p>	<p>Then I thought of eels turned into mongooses.</p>	
<p>ใกล้หมู่บ้านนั้น มีที่ชุ่มน้ำกว้างใหญ่อยู่แห่งหนึ่ง มันชุ่มฉ่ำจนกลายเป็นบึงในฤดูฝน และทุกชุมด้วยปลาไหล พอลมหนาวย่างเยือก จนผืนแผ่นดินแห้ง หญ้าระบัดยอดพลั่ว ที่นั่นก็เต็มไปด้วยพังพอน ผู้เฒ่ายังเล่าต่ออีกว่า ที่พังพอนเอาชนะงูได้อย่างง่ายดายคงไม่ว่างูจะตัวใหญ่เพียงใด เพราะมันหยั่งรู้ท่วงท่าการเลื้อยคลานของงูเป็นอย่างดี ครั้งหนึ่งมันก็เคยใช้ลำตัวแตกไปตามพื้นดินเหมือนกัน ห้วงเวลาที่ทุ่งหญ้ากลายเป็นบึงนี้เอง ชาวบ้านจะพบสัตว์ประหลาดชนิดหนึ่ง ยิ่งเฉพาะยามปลายฝนต้นหนาว สัตว์ที่ชาวบ้านจับ</p>	<p>Near the village, there was a large area of marsh which became a pond filled with eels in the rainy season and a normal field full of fluttering grass and a home to mongooses when winter came. The elders in our village said the reason mongooses could easily defeat snakes, no matter how big, was that they knew their way around the snakes' movements. They had once slithered over the ground. When this field was a swamp, especially during the end of the rainy season and the beginning of winter, the</p>	

<p>ได้นั้น เนื้อหนังมันเป็นปลาไหลซัด ๆ แต่กลับกลมป้อมมีตีนโผล่ออกมา ทั้งยังมีหูแหลมเล็กโผล่ออกมาด้วย ขี้มีขนเกิดใหม่ทั้งตัว เมื่อเพ่งพิศดูขนทั้งมองดูดวงหน้าของมันแล้ว ทุกคนก็บอกตรงกันว่าเป็นคือพังพอน</p>	<p>villagers would catch these abnormal creatures. The animals had the skin of an eel but also short feet, small pointy ears, and newborn hair over their whole bodies. Looking at the fur and the face, everyone agreed they were mongooses.</p>	
<p>แล้วยังใบไม้กลายเป็นแมลงอีกล่ะ แทนที่จะผลิบเป็นรูปเรียวยาวเขียวขจี กลับห่อตัวเป็นรูปหนอน จากนั้นจึงคลี่คลายกลายเป็นแมลง ส่วนเชื่อมต่อกับกิ่งพลันหลุดร่วงโบยบินสู่อวกกว้าง</p>	<p>And what about leaves that turned into insects? Some leaves didn't stay flat and green but rolled up like a worm and after unfolding, they turned into insects. The part that attached to a branch fell off, and the insects flew off to a whole new world.</p>	
<p>ชาวบ้านป่าเรานั้น ใ่วว่าจะห่างไกลเชื้อสายความเป็นสัตว์ ห้วยรินไหลผ่านหมู่บ้านนั้นชื่อว่าห้วยเสือ เล่าสืบกันมาว่า เสือใหญ่ผู้สร้างลำธารนี้ โดยการกรีดเล็บเขาให้เป็นร่องน้ำ ถ้าเราดำดิ่งลงไปสู่ก้นธารจะพบรอยร่องน้ำเหมือนถูกกรีดจากอุ้งเล็บเสือขนาดใหญ่หมา หากใครดื่มกินเติบโตมากับธารสายนี้ คนนั้นคือลูกหลานของเสือใหญ่ มีวาสนาร่วมกันกับเสือใหญ่</p>	<p>We, villagers, weren't completely unrelated to animals. There was a brook called Tiger Brook flowing past the village. According to legend, a gigantic tiger dug out channels with his claws to make it. If we dived down to the bed of the brook, we would find channels that looked like the marks from a huge tiger's claws. Anyone lucky enough to have drunk water from the brook growing up, was considered one of the tiger's descendents.</p>	
<p>เป็นเรื่องน่าแปลกว่าลูกหลานชาวบ้านป่าไม่เคยถูกเสือขบเลยสักครั้ง ทั้งไม่เคยมีเสือร้ายเข้าไปรบกวนในหมู่บ้านด้วย</p>	<p>It was weird that none of our children was ever attacked by tigers. Neither did a tiger ever invade our village.</p>	
<p>แต่ที่ลำธารนั้น คืนเดือนหงายหลายคนเคยเห็นเสือตัวหนึ่ง เสือใหญ่อาย่างยิ่งใหญ่ราวไม่ใช่เสือ แต่เป็นสัตว์ประหลาดที่มีรูปลักษณ์เหมือนเสือเดินลงมากินน้ำแล้วตระเวนไปรอบหมู่บ้าน คล้ายรักษาอาณาเขตตนไม่ให้ศัตรูรุกล้ำล้ำกราย</p>	<p>Around the brook on a moonlit night, people claimed they saw a tiger. He was so unnaturally massive that he looked more like a tiger-like monster. The tiger went to drink water from the brook and then patrolled around the village as if guarding his territory against enemies.</p>	

<p>วัตรปฏิบัติหนึ่งของพรานใหญ่ ผู้เคยดื่มน้ำจากห้วยเสือคือจะไม่รังแกรบกวนสัตว์ตระกูลเสือเป็นอันขาดซึ่งก็รวมไปถึงแมวด้วย หากเขาไม่มุ่งหมายมาทำร้ายเราก่อน ซึ่งนั่นก็ไม่เคยเกิดขึ้นเลยสักครั้ง,</p>	<p>One of the rules of the master hunters who had drunk water from Tiger Brook was to do no harm to or harass animals in the tiger family, including cats, by any means unless it was to protect us from attack, but that had never happened.</p>	
<p>ห้วงวันหลังจากนั้น ข้าก็มีชีวิตซ้ำซาก ตั้งวันแรกที่ก้าวเท้าสู่ผืนป่า เพียงแต่ย่ำเดิน ป่ายิ่งรกมากขึ้นทุกขณะ มีต้นไม้แปลก ๆ ที่ข้าไม่เคยพบมาก่อน หยัดต้นแขนยอดสูงสู่ฟ้า</p>	<p>after that day, I had such a humdrum life. Each new day was same as the first day I had stepped in the woods. The only difference was the deeper in I walked, the denser the woods become There were peculiar trees I had never seen, with branches reaching high up into the sky.</p>	<p>The first word of the sentence is not capitalized because this gives an impression of an unusual pattern which is similar in the ST where the use of comma is uncommon</p>
<p>ระหว่างทางต้องหลีกเลี่ยงโขลงช้างใหญ่ ที่มีพลายหนุ่มงางอนจรดดินแล้วเหินเขิดสู่ฟ้าหลายโขลง ห่วงยามเช่นนี้ ข้าเลือกปีนป่ายสู่ยอดไม้สูง จนเขาย้ายโขลงกันแล้วนั่นแหละ จึงค่อยกลับลงมาเดินทางต่อ</p>	<p>On the way into the woods, I had to yield to many big herds of elephants, the young males with tusks growing low to the ground and curving up to the sky. I decided to climb to the top of a tree and stayed there until the herds had moved on before I went down.</p>	
<p>ตั้งมั่นไปทางตะวันออกเฉียงใต้ เหมือนมีสายตาจับจ้องตลอดเวลา แต่จะแปลกอะไร นี่คือป่า ในป่าอย่าได้คิดว่าเราอยู่คนเดียว แม้เราจะคุ่มเดินไปเดียวดายก็ตาม ก็อย่างพวกกองทัพที่ยังรบกันอยู่ไม่รู้หยุดหย่อนนั่นล่ะ แม้เวลาจะผ่านไปเป็นร้อยพันปีแล้ว</p>	<p>I kept walking to the southeast. I felt like I was being watched but this wasn't a weird thing since I was so deep in the woods. When in the wild, don't think you are alone even when you are walking by yourself. You always have something like those armies doing battle nonstop although hundreds of years have passed, as company.</p>	<p>A pronoun 'เรา' is translated to 'you' instead of 'we' because 'เรา' in this paragraph refers to people in general, not</p>

		a specific group of people.
อย่างพวกไพร่แถว ที่ชนหินก้อนแล้วก้อนเล่าไปสร้างปราสาทมิหยุค หย่อน ก็ร้อยพันปีมาแล้วที่ชนหาสร้างกันอยู่เช่นนั้น	Like those slaves carrying stones, one after another, to build the castle. How many years had they been doing that?	
ปราสาทโบราณหลายแห่ง ล้วนจำหลักเรื่องราวทวยเทพดงาม อลังการ ดุจดั่งไม่ได้ทำจากน้ำมือมนุษย์	A number of castles were engraved with the mythology of immortals so magnificent that they didn't look like they were made by the hands of mortals.	Translate “มนุษย์” into “mortals” to make it parallel with the word “immortals”.
ในยามค่ำคืน ข้ายังเห็นนายช่างนั่งแกะสลักอยู่ไม่รู้แล้ว กองไฟลุก โชติช่วง แต่ข้ารู้ว่านั่นหาใช่ไฟจริง มันคือกองไฟที่ถูกจุดขึ้นมาหลายร้อยพันปี แล้ว แต่ข้ายังอบอุ่นหัวใจ เมื่อมองเห็นกองไฟแห่งมาอยู่ที่ลุกโชติช่วง ข้า คิดถึงการแรมรอนจากบ้านเกิดเมืองนอนมาผู้เดียว ข้าคำนึงถึงแสงไฟใน กระท่อมยามค่ำ ป่านนี้พ่อแม่คงดับได้นอนนานแล้ว มีเพียงแสงจันทร์ส่อง อาบไล่ไปทั่วหมู่บ้าน นกละเมอขับขานบทเพลงแห่งพงไพร ข้าเดินคนเดียวกลางป่า	In the middle of the night, I still saw a craftsman repeatedly carving stone. A bonfire blazed but I knew it wasn't real fire. It was a bonfire that had been lit on thousands of years ago. I felt warm at heart as I looked at the magic fire though. I thought of leaving my hometown and being on my own and the light in our shack at night. Father and mother had probably put out the torch and gone to bed. There was only moonlight showering the entire village. Birds sang a song about the forest in their sleep while I was making my way through the wild alone.	
เสี้ยวหนึ่งแห่งอารมณ์ ข้าถามไถ่ตนว่า นี่กำลังทำเรื่องราวโง่งม จนถึงที่สุดหรือไม่	Part of me asked if I was doing the most stupid thing imaginable.	
แต่ทุกครั้งเมื่อความคิดเดินทางมาจนถึงจุดที่ว่า ภาพน้องพลันผุด ขึ้นมาทุกที เธอตายด้วยพิษงู ตายขณะบุปผาของชีวิตยังไม่ทันเบิกบานเจิด จ้า เธออาจตายลงเพื่อให้ข้าได้พิสูจน์ตน พิสูจน์ตนในฐานะคนรัก พิสูจน์ตน	However, everytime my mind reached that point, the image of her instantly appeared. She died of snake venom, died before the bud of life would beautifully bloom. Her death must be a test for me to prove myself as a lover, as a real	

<p>อย่างถูกผู้ชายคนหนึ่ง ที่ยอมพลีแล้วทั้งดวงวิญญาณ เพื่อล้างผลาญเผ่าพันธุ์ที่พรากเธอไป,</p>	<p>man who would be willing to dedicate his soul to wiping out the creature that had taken her away.</p>	
<p>เสือนั้นยืนทึบทะมึนตั้งขุนเขาเมื่อแสงเช้าอ่อนละมุนสาดส่องเล็ดลอดมวลิใบไม้ลงมา แวตาดเสือดั่งน้ำพุใสบริสุทธิ์จนออกเขียวลึกล้ำราวหยกโบราณ ข้ารู้สึกว่่าที่มองเห็นนั้นไม่ใช่เสื่อ แต่คือคนคนหนึ่งที่มีเลือดเนื้อเช่นเดียวกับข้า หากเป็นสมิงย่อมเป็นสมิงตัวใหญ่ยักษ์สุด เป็นปู่เฒ่าแห่งสมิง</p>	<p>The weretiger stood tall and still like a mountain as soft daylight shone through the spaces between the leaves. His eyes were like a crystal clear waterfall and as green as ancient jade. I felt as if what I was seeing wasn't a tiger but a normal man just like me. If he was a weretiger, he had to be the biggest one ever, the ancestor of all weretigers.</p>	
<p>น่าประหลาดที่ข้ามิได้หวาดกลัวเสือดวงนี้เลย รัศมีแสงที่ฉายออกมาจากร่างเสื่อ ทำให้ข้ารู้สึกอบอุ่น อย่างที่เคยได้จากพ่อเมื่อครั้งยังเด็ก จิตใจหวนประทัดถึงภาพพ่ออุ้มข้าขึ้นขี่คอ ท่องไปตามทางเดินสายเล็ก ๆ แห่งหมู่บ้านป่า พ่อผู้สอนให้ข้านาวสายธนูเล็งศูนย์หน้าไม้ จับดาบกุมมีดเหน็บให้เข้มแข็งว่องไว</p>	<p>It was strange that I wasn't afraid of him at all. The aura that radiated from him gave me warmth like the warmth I had got from my father when I was a boy. My mind wandered back to the time my father carried me up on his shoulders and carried me along a small stream in the village. Father, who taught me how to draw the bow string, aim a crossbow, hold the e-neb knife tightly and use it fluidly.</p>	
<p>สอนให้ลงมือไถหว่าน แกะรอยสัตว์เพื่อยังชีพ แม้เติบโตเต็มวัยกลายเป็นหนุ่มฉกรรจ์ ข้ากับพ่อไม่ได้พูดคุยบ่อยครั้งนัก แต่เรายังใช้ใจสื่อสารกันได้อย่างลึกซึ้งตลอดเวลา,</p>	<p>The one who taught me to plough, sow, and track animals' trail so that I could make a living. Although when I became a sturdy young man, my father and I didn't talk that often, we still felt deeply connected.</p>	
<p>เสือนั้นยืนทึบทะมึนนิ่งสงบไม่ดิ้นไหว ดูจดังเป็นรูปสลัก มากกว่าจะมีเลือดเนื้ออยู่จริง ไม่น่า ป่าแถบนี้มีปราสาทโบราณหลายแห่ง นี่เสื่ออาจเป็นหิน ที่คนยุคก่อนฝากฝีมือเอาไว้ก็ได้</p>	<p>the tiger stood perfectly still as if it were a sculpture not a real tiger. Who knew? In the woods here, there were a number of ancient castles. This might be a stone tiger that the people in those days had carved.</p>	<p>The first word of the sentence is not capitalized because this gives an impression of an</p>

		unusual pattern which is similar in the ST where the use of comma is uncommon
แต่หากจะว่าเป็นป่า ก็อาจไม่ถูกนัก เมื่อก่อนป่านี้ก็เป็นเมือง	To call this place woods wasn't really suitable as it was once a city.	
หากเราเดินตามแนวปราสาทไปทางทิศตะวันออกเรื่อย ๆ จะพบนครหลวงเก่าแก่ ผู้ที่เคยไปเยือนเล่าให้ฟังว่า สิ้นไร้หนทางจินตนาการถึงความยิ่งใหญ่แห่งมัน หากไม่เคยไปเห็นด้วยตัวเองกับตา	If you walked along the castle, heading towards the east, you would see an ancient metropolis. People who had been there said it was majestic beyond your wildest dreams and that you couldn't understand how magnificent it was unless you saw it with your own eyes.	
ก่อนถึงนครหลวงเก่าแก่ มีปราสาทตั้งอยู่ยอดสุดของขุนเขา ที่ลึกลงไปคือหุบเหว ปราสาทบนยอดเขานี้ก็งดงามยิ่งใหญ่มหาศาลไม่แพ้นครหลวงโบราณที่ล่มสลายไปแล้วนั้น	Before the metropolis, there was a castle positioned on a hilltop where there were deep gorges down below. The castle was as beautiful and monumental as the ruined metropolis.	
หากเดินจากหมู่บ้านลัดตัดป่าไป มันก็ไม่ไกลนัก ที่นั่นนอกจากพืชใช้ตั้งอันดูร้ายสัตว์ป่าซุกซุมแล้ว ยังมีวิญญาณผีอารักษ์ ที่หากเราไม่ไปลบหลู่แล้ว ท่านก็ไม่ข้องแะอะไรกับเรา ปราสาททุกหลัง ต่างจากบึงฉนาคที่ซีกป่าลี้ลับนั้นไปถึงนี้ บึงฉนาคเกือบเหมือนแดนลับแล ไร้ผู้กล้ากล้าราย นอกจากเหล่าพรานใหญ่,	It was a short walk through the woods. The place wasn't only a land of jungle fever and ferocious beasts but it was also a land of guardian spirits who would do no harm if we didn't disrespect them. But unlike these castles, Chanam swamp, where I was heading, was like a mystical place. Nobody but master hunters dared to go.	
บึงฉนาคมีความอาถรรพ์ไม่ต่างจากป่าช้าข้าง จะผิดกันก็แต่บึงนั้นมีอยู่จริง มีผู้เคยไปเยือนจริง แม้ไม่มีใครเคยล่องเรือผ่านเหนือห้วงน้ำกว้างนั้นเลย แต่ป่าช้าข้างนั้น แม้พรานใหญ่ที่ยอดค้นหาพลิกฟ้าคว่ำแผ่นดิน แต่ไม่เคย	Chanam was as mysterious as an elephant graveyard. The difference was the swamp really did exist, some people had been there, no one ever sailed across the vast basin though,	

<p>มีใครพบ</p>	<p>and nobody had seen the graveyard. Master hunters searched high and low for it but never found it.</p>	
<p>ป่าช้าข้างเป็นฝันที่ฟุ้งอยู่ในอากาศ แม้มีส่วนความจริงสนับสนุนให้น่าเชื่อมากก็ตาม อย่างที่ว่ามันแหละ โหนมีใครเคยเห็นข้างป่าแก่ตายหรือล้มลงตามธรรมชาติบ้างไหม กระดูกเพียงเก้าตุลเดียวไม่เคยเห็น ไม่ต้องถามถึงกะโหลกหรืองา หลายครั้งพรานป่าเคยเห็นโขลงข้างประคองเพื่อนบาดเจ็บหรือแผ่ซรามุ่งหน้าไปบางแห่ง ไม่รู้ว่าเป็นที่ใด เคยมีพรานตามไปหวังว่าคราวนี้คงพบป่าช้าข้างเป็นแม่นมั่น เพราะดูอาการของตัวที่ถูกชนาบข้างประคองไปนั้นร่อแร่ทำท่าไม่รอด แต่พอตามไปได้ราวสองวัน ข้างโขลงนั้นพลันแยกเป็นสองฝ่าย ข้างตัวเจ็บเพิ่มเป็นสองตัว อยู่โขลงละตัว พรานลละล่าละลังไม่รู้จะตามโขลงไหน จึงต้องเสี่ยงวัดดวง เพราะโขลงที่แยกกันนั้นต่างก็มีข้างเจ็บ</p>	<p>The graveyard was like a dream hanging in the air. Although there were some facts supporting the story, no one could prove it. Who had ever seen a wild elephant grow old and die a natural death? No one had ever found a speck of their soot, not to mention their skulls or tusks. There were times that hunters saw elephants carrying an injured friend or elder, heading for an unknown place. A hunter had followed them, hoping this time to see the elephant graveyard because the elephant being carried looked like it wasn't going to make it. However, after two days, the herd split into two. There were two injured elephants, one in each herd. The hunter hesitated, not knowing which herd he should choose. He had to rely on his luck as both herds had injured members.</p>	
<p>มันงตรงที่ว่า ข้างสองโขลงนั้นเหมือนกันอย่างกับแกะ จำนวนโขลงก็ไม่ได้ลดลงจากตอนแรกเลย เหมือนจู่ ๆ เงามข้างทั้งโขลงก็มีชีวิตขึ้นมา เดินแยกเป็นสองสาย</p>	<p>What perplexed me was that the two herds were like two peas in a pod. A number of members in each herd were still the same. Suddenly, elephants' shadows started to move in two different directions.</p>	
<p>พรานคือผู้ค้นคว้าหลักธรรมชาติลับของป่าเขาโดยใช้ชีวิตตนเป็นเดิมพัน ดังนั้นจึงไม่เห็นไร หากตามข้างสายหนึ่งไปแล้ว ไม่ได้พบป่าช้าข้างดังใจมุ่งหวัง</p>	<p>As hunters were those who studied mysterious nature of the forest, and even staked their lives on it, it was alright if stalking one of the herds didn't lead him to the graveyard as he hoped.</p>	
<p>นั่นคือการพิสูจน์แล้วว่า การผจญภัยครั้งนี้ล้มเหลวซึ่งเป็นเรื่อง</p>	<p>This was proof that this adventure would end in failure</p>	

<p>ธรรมดาสำหรับการท่องเที่ยวไพร มีพรานคนใดไม่เคยหลงป่า</p>	<p>which was normal for people who roamed in the wild. Even the best hunter sometimes got lost.</p>	
<p>แต่บางครั้งป่าก็ไม่อนุญาตให้พรานทดลองความเชื่อตนจนถึงที่สุด จู่ ๆ พากี้มีดครีมี อีกอีตใจ ฝนเทหลังตั้งฟ้าทั้งผืนเป็นมหาสมุทร สาดเทลงมา สู่ผืนโลกจนมองไม่เห็นสิ่งใด รุนแรงจนแทบสลัก ด้งเดินอยู่กันแม่น้ำลึก อืด ใจต่อมา ฝนพลันขาดเม็ด แสงแดดส่องแรงกล้า ด้งเมื่อครู่ฝนไม่ได้ตกลงมา แม้เพียงนิดเดียว โขลงข้างไม่รู้เดินหายไปทิศไหนแล้ว ไม่ใช่ครั้งเดียวเสียด้วย เหตุการณ์ทำนองนี้เกิดขึ้นซ้ำแล้วซ้ำเล่า ด้งคำสาปจากเทพแห่งป่าเขา หรือ โขลงข้างนั้นมีอาถรรพ์บังไพรเหนือกว่าคาถาใดของนายพรานป่า</p>	<p>There were times that the woods didn't allow hunters to test their wisdom. For example, one minute, the sky was overcast and the rain poured down as if the sky was actually an ocean that flooded the entire world. You weren't able to see anything, you almost choked, and felt as though walking at the bottom of a deep river. Another minute, the rain suddenly stopped, and the sun shone brightly as if the rain hadn't just fallen seconds ago. Now, the herds were nowhere to be seen. This didn't happen only once but it occurred again and again like it was a curse from the God of the woods or maybe the elephants had a spell to conceal themselves, one that was more powerful than any spell the hunter knew.</p>	<p>Translate 'ความเชื่อ' into 'wisdom' as the word gives a sense of the confidence the hunters have in their ability.</p>
<p>สำหรับคนขวัญอ่อน หมดสิทธิ์พิบเหตุการณ์แปลกประหลาดเช่นนี้ ด้วยซ้ำ เพียงแค่คิดตามข้างเจ็บที่ถูกขู่ไปโดยโขลงของมัน บัดนั้นพลายงา งอนยาวจรดดินก็ปรากฏอยู่ตรงหน้า เท่านั้นพรานไพรก็รับรู้ว่ตนหมดสิทธิ์จะ ทำสิ่งใด นอกจากก้มหน้านึ่ง ละเลิกแผนการทุกอย่าง หันหลังจากป่าคืนสู่ บ้าน</p>	<p>Fearful hunters had no chance to experience any of these extraordinary circumstances. As soon as they thought of following the wounded a elephant carried by its fellows, a male elephant with stunning curved tusks would suddenly appear before them. That was when they knew they could do nothing but accept the truth, give up all the plans, and leave the woods for home.</p>	
<p>พรานใหญ่นั้นยอมไม่ล่าช้างอันถือว่ามีศักดิ์ศรีเกือบเท่ามนุษย์เป็น อันขาด อย่าว่าแต่พรานใหญ่ที่ถือศีลพรานเคร่งครัดเลย แม้แต่พรานชั้นรองก็ จะไม่ทำอันตรายช้างเป็นอันขาด เราถือว่เป็นความบาปมหันต์</p>	<p>Master hunters would never hunt elephants which were considered almost as noble as human beings. It wasn't only master hunters who had to obey this rule strictly, but lower-ranked hunters wouldn't hurt elephants by any</p>	

	means either. All believed it was a grave sin.	
กล่าวกันตามจริงแล้ว การล่าช้างป่านั้น พรานระดับรองมืออาจเหิม เหิมคิดได้โดยเด็ดขาด เพราะนั่นหมายถึงการเดินเข้าหาความตาย อย่างไร บัดซบที่สุด,	To tell the truth, hunting wild elephants should never be in the mind of any lower-ranked hunter because it meant signing your own death warrant in the most stupid way.	
เสือนั้นยืนทึบทะมึน ราวไม่หายใจ ใหญ่โตราวขุนเขา ย่อมไม่ใช่เสือ ธรรมดา ถ้าไม่ใช่เสืออาคมมวลหมู่สมิง ย่อมเป็นข้าชวงใช้จ้าวป่าเขา แต่จะ มาตีมาร้าย ย่อมเหนือความคาดเดา มีแต่ต้องเฝ้าพิจารณาดูท่าทีก่อน	the tiger stood unnaturally still as if it wasn't even breathing. As enormous as a hill, it couldn't be just an ordinary tiger. If it wasn't one of the magical tigers or weretigers, it must have been a servant of the king of the forest, but whether it was friend or foe, no one knew. I had to wait and see.	Translate ‘มาตีมาร้าย’ to ‘friend or foe’ to keep compensate the repetition of ‘มา’ in the original.
ข้าผู้ได้รับการคาดหมายว่าจะขึ้นสู่สถานะพรานใหญ่ ย่อมมีคาถา พอตัวจะต้านทานสิ่งชั่วร้ายให้กระเด็นกระดอนพ้นไปจากทางเดิน ทั้งพุ่งคืน กลับไปสู่ทิศที่มันมา	Of course, as a man expected to be a master hunter, I had enough magical power to cast evil aside and throw it back to where it came from.	
กระแสความอบอุ่นแผ่ซ่านจากร่างเสือ นั่นจึงทำให้ข้าไม่แปลกใจ เมื่อเขาเอื้อนเอ่ย	Sensing warm aura radiating from the tiger, I wasn't surprised when he uttered,	
“จะฆ่าฟันกันไปอีกมากมายเพียงใด ถึงจะดับไฟแค้นในใจเจ้าได้”	“How many lives must you take to put out the fire of revenge in your heart?”	
“เจ้าไม่รู้หรือว่า กิ่งไม้มันยิ่งหักยิ่งผลิใหม่และแตกกิ่งก้านมาก กว่าเดิม ดั่งความแค้นยิ่งพินม้นด้วยดาบแห่งความแค้นเพียงใด ความแค้น ใหม่ยิ่งเติบโต แตกกิ่งก้านสาขา”	“Don't you know that when you break a branch, the tree will only grow more branches? This is the same as revenge, the more you slash it with the sword of vengeance, the more it encroaches on your heart.”	
สิ้นคำพูดเสือดุ ข้าก็สะดุ้งตื่น โอ ความฝันอันแจ่มชัดเหมือนความจริง นี่ยังเป็นยามดึกอยู่ เบื้องล่างใต้หังนอนนั้น กองทัพโบราณยังยกพลไม่รู้	When the sound died away, I woke up. Oh, the dream was so vivid and felt so real. It was still dark, but, below my litter, the ancient armies were still mobilizing, slaves still	At this point, readers may wonder what the truth is and what is

<p>สิ้นสุด โพรชนหินก็ยังทำงานไม่หยุด เสียงสกัดหินดังมาจากปราสาทเก่า ช่างสลักยังทำงานไม่รู้หยุด ข้าคิดถึงตัวเอง เมื่อตายไปคนรุ่นหลังอาจยังเห็น ข้าสู้รบกับงูอย่างไม่รู้หยุดปีแล้วปีเล่า วิญญาณยังวนเวียน ไล่ล้างงู ดุจ กองทัพโบราณเหล่านี้ ความแค้นช่างฝังแน่น ดิ่งลึกลงไปในตัววิญญาณ กาลเวลาได้พานี้ แต่จะให้ข้าทำอะไรได้ ในเมื่อใจระอุไปด้วยเพลิงความ คลั่งแค้นเสียแล้ว การไล่ล้างงูได้กลายเป็นภารกิจแห่งชีวิตข้าเสียแล้ว</p>	<p>worked endlessly, and the ceaseless sound of stone carving came from the ancient castle. The craftsmen were still working. Then I started to think of myself. After I died, those who came after would probably see me fighting with snakes for years on end. My soul would never leave. I would keep pursuing snakes, just like these armies. My wrath would still be rooted deep in my soul even after years had long passed. What could I do when my mind burned with hate and killing snakes had already become my mission in life?</p>	<p>the illusion as before the character wakes up, he did not mention only about the weretiger, but also spirits of soldiers which he still sees and hears even when he is awake.</p>
<p>แต่ทันใดนั้น ความสยดสยองของฝูงงูโจมตีดวงใจข้า ข้าคิดถึงสมิงที่ชอบ จู่โจมจุดอ่อนแอสุดของมนุษย์ จู่โจมจนดวงใจแตกสลาย จนมนุษย์สูญเสียทุก สิ่งที่อยู่กลางดวงใจ บัดนั้นความพ่ายแพ้ย่อมมาเยือน</p>	<p>Then the greatest fear darted onto my heart. I thought of weretigers who loved to use human weak points, break our heart and everything our mind held onto to pieces. When that happened, we would suffer a defeat.</p>	
<p>หากเสือในฝันเป็นสมิง ดวงใจข้าจะขึ้นบานอบอุ้มยามสงบดวงตา เขาได้อย่างไร สมิงยอมเป็นสมิง นั่นคือมีแต่ความเลือดเย็น โหดเหี้ยม ไร้ ความปรานี ความอามหิตนั้นถึงอย่างไรก็ไม่อาจแปรเปลี่ยนกลายเป็นความ อบอุ้มได้</p>	<p>If the tiger in my dream was a weretiger, how could I feel so joyful and comforted when I looked into his eyes? Weretigers were always weretigers. That is, they were cold-blooded, ruthless, heartless, and fiendish. They should never have given me comfort.</p>	
<p>หรือจะเป็นโคตรของสมิง มหาลอกให้ปณิธานสูญดับ เมื่อดวงใจ อ่อนเปลี้ย จิตไม่ตั้งมั่นในศรัทธา ไร้พลังต่อต้าน มันจะใช้โอกาสนี้ เข้าย่ำขาบ กินข้าโดยง่ายตาย</p>	<p>Maybe he was the elder weretiger, coming to wipe out my determination. When my mind went weak and started to wobble, and I had no strength to fight back, he would siege the chance to eat me up.</p>	
<p>ข้าอยู่ในห้วงความสับสน กองทหารปีศาจยกทัพอยู่ไม่รู้หยุดหย่อน โพรเลวชนหินสร้างปราสาทไม่รู้หยุดหย่อน เสียงสกัดหินดังไม่รู้หยุดหย่อน</p>	<p>I was plunged into a state of utter confusion while the ghostly armies yet headed off to war, the slaves ceaselessly</p>	

<p>แน่แท้ว่าวิญญาณเขา ยึดติดวนเวียนอยู่กับปณิธานอุดมคติตนเมื่อครั้งยังมีชีวิตอยู่ไม่เสื่อมคลาย</p>	<p>carried stones to construct the castle, and the sound of stone carving hadn't yet faded. It was obvious that their souls centered around and clung to the old conviction they had while still alive.</p>	
<p>หรือเขายังไม่ตาย หรือเวลาขณะนั้น ดำเนินคู่กันไปกับเวลาขณะนี้ เป็นไปได้ไหมที่คนรักข้า ในอีกเวลาหนึ่ง ยังมีลมหายใจอยู่ ร่างบ่มเลือดผาด ยังคงงดงาม</p>	<p>Or they hadn't died? Or did their time move in tandem with mine? Was it possible that my love, in another time, was still alive, her body beautifully flushed as it had been?</p>	
<p>หากเป็นเช่นนั้น หรือทุกสิ่งไม่เคยสูญหาย มันเพียงลบเลือนไปจากการรับรู้ของเรา แต่ทว่ายังคงอยู่ในห้วงเวลาหนึ่งไม่เคยเปลี่ยนแปลง กระทั่งตัวข้าก็มีหลากหลายคนซ้อนทับกันอยู่ในแต่ละห้วงเวลา</p>	<p>If so, maybe nothing was ever gone or died. They were only erased from our awareness but were still in some parallel time, in the same state they had been in. Maybe I, myself, even had different incarnations in each time.</p>	
<p>มีข้าวันนี้ ข้าปีที่แล้ว ข้าพวงนี้ ข้าวันมะรืน ข้าปีหน้า โอ ยิ่งคิดยิ่งตกอยู่ในห้วงความสับสนจนปวดหนึบไปทั้งหัว ดวงไฟผีโพงลอยว่อนไปทั้งป่า ข้าตอกเหล็กไฟจ่อกระบองได้ลูกโพง รื้อล่วมยาออกมากิน บรรเทาอาการปวด</p>	<p>There might be a today me, a last-year me, a tomorrow me, a day-after-tomorrow me, and a next-year me. Damn, the more I thought, the deeper I fell in to the state of confusion. My head was in agonizing pain. Ghostly orbs floated around the woods. Using lekfai or a flint to light a torch, I ransacked my bag for herbs that could relieve the pain.</p>	<p>“เหล็กไฟตบ” is a tool that people in those days used to light a fire, the same as a flint. The researcher keeps the word and adds “a flint” as an explanation to make it easier to understand.</p>
<p>เสนียดเพลิงหนึ่งส่วน หมากสุกหนึ่งส่วน ดีปลีเปลือกหนึ่งส่วน เขมาจันทร์หนึ่งส่วน ธรรมดาของพวกนี้ต้องฝีกกับหินลับมีด นำไปละลายน้ำแล้วดื่ม แต่ยามเดินป่า ข้าใช้มีดถากเป็นชิ้นเล็ก ตำผสมคลุกเคล้าเข้าด้วยกัน</p>	<p>Justicia adhatoda, ripe areca-nut, long pepper, and some soot of Diospyros decandra. Normally these herbs were ground with a whetstone and mixed with water before drinking, but in the wild, I chopped them with a knife and</p>	<p>- Justicia adhatoda is a medical plant native to Asia. It contains vasicine</p>

<p>พอใช้ฟันเคี้ยวเหล็กจนยาออกรส ชั่วเวลาไม่นาน สมองปลิ้นผ่อนคลาย หาย เป็นปลิดทิ้ง รวไม่เคยมีเรื่องราวใดขุ่นข้องมาก่อน ข้าเอนหลังลงนอน ปล่อย โลกปราศตรีเคลื่อนขบวนชีวิตต่อไป,</p>	<p>roughly crushed them so that I could chew on them to get the juice. A few minutes later, my brain relaxed, and the agony was gone as if I hadn't been in pain before. I lay down, letting everything in the forest in this late night hour continue.</p>	<p>which has an ability to abort antimicrobial activity against inflammation and pyorrhea. - Diospyros decandra is a tropical tree in Ebony family. Its fruit has medical properties such as treating fever, aphthous ulcer, and diarrhea.</p>
--	---	--

6. Translation Review

This study aimed at finding an appropriate approach to the translation of *Rueanglaonailokluangta* and solving translation problems so that both the unique writing style and meaning of the text could be fully rendered in an English language translation that had equivalent effects on target readers' emotions. In order to do so the researcher needed to thoroughly study translation theories such as textual analysis, interpretive approach, literary translation, and the strategies of translating figurative senses, metaphors, and similes, and other related concepts including poetic language and magical realism before applying them to the translation.

The textual analysis by Christiane Nord (2005) provided a useful process for analyzing and comprehending the text since it required the researcher to pay attention to both extratextual and intratextual factors. In this process, the researcher not only obtained information about the writer and his intention but also gained awareness of his writing style and other elements, including punctuation, vocabulary, metaphors, etc. However, as this type of analysis is more applicable to pragmatic texts, literary factors were added in order that the analysis covered important areas such as characters, narrative techniques, etc. To promote an even deeper understanding of the text and the language, the concepts of poetic language and magical realism were implemented. The knowledge of poetic language helped the researcher to perceive major characteristics of the SL and gave a general idea of what the TL should be like, while the concepts of magical realism explained questions and ambiguity found throughout the text.

After comprehending and analyzing the text was the translation process. During this stage, the interpretive approach by Jean Delisle (1988), the literary translation approach by Fortunato Israel, and strategies of translating figurative senses, metaphors, and similes were utilized to cope with translation problems and to produce a target text characterized by poetic language. The interpretive approach helped the researcher to create a translation in an organized manner. That was, first, the researcher needed to grasp the meaning of the text before translating it into the SL. The last step was to reverbalize the text to see if the meaning of the translation gave the target readers the same emotional effects that source readers got and had the same meaning as the ST. The researcher has found that the approach was a very practical and effective tool for the text because the reverbaling stage required the researcher to examine the translation once again to be sure that the final result was the most appropriate translation. The stage was especially important since in translating literature, where form and meaning are almost inseparable (อิสราเอล, 2540 cited in วัลยา, 2547: 113), it is possible that translators translate the language or the form as opposed to the meaning. In addition, due to the different nature of the SL and the TL, it was difficult to find suitable equivalents for elements of poetic language such as

metaphors, similes, and assonance, and solutions vary. Therefore, it was almost impossible to achieve a very good result from the first translation. Reverbalingizing the tentative solution gave the researcher another chance to look at solutions made during the first translation process and compare the translation to the original to check whether they had the same emotional effects on their readers and whether the meaning matched.

The literary translation approach by Fortunato Israel (ฟอร์ตุนาโอ อิสราเอล, 2540) was as useful. The approach suggested that even though the language and meaning could be inseparable in literary texts, the language or form was only a courier of meaning and emotional effects. In translating literary texts, the translator should pay attention to the relation of the form and meaning as opposed to form alone and strive to recreate the same relation in the TT instead of trying to maintain only the form. This was similar to the interpretive approach, which aimed at translating the meaning while retaining the emotional effects of the original.

Another element that helped in retaining the effects was strategies of translating figurative senses, metaphors, and similes. These offered ways of coping with these special elements which are often found in poetic language and allowed the researcher to make changes where needed. They suggested that if it is possible to find, for example, a metaphor in the TL that had a very similar meaning to the original, the metaphor should be maintained but if there is no equivalent metaphor, it is better to keep only the meaning. These strategies also reminded the researcher to be more careful about connotation and collocation of metaphors, similes, and other figures of speech as some metaphors have the same denotation as the original but had different connotation or collocation. For example, “เสาหลักของบ้าน” and “wear the pants” share a similar meaning but the first metaphor can be applied to both men and women while the latter is usually used with women.

After translating the text, the researcher realized that some problematic features could not be kept in the same place as the original and some could not be maintained at all due to differences between ST and TT. This meant that the poetic language could not be fully maintained in the TT which did not support the hypothesis: In translating the poetic language in *Ruenglaonailokluangta*, translation theories are necessary to recreate equivalent poetic language in the target language.

In conclusion, in translating *Ruenglaonailokluangta*, a novel that was written in a unique poetic style, translation loss was unavoidable. There were only some elements that could be translated and retained while others were omitted or compensated for. Although there were in some cases, ways to keep the form, the resulting translation would sound very unnatural and not very readable, and this

would affect the emotions evoked in the target readers. As Israel stated, the translator should pay attention to the relation of form and meaning, not the form itself, and try to recreate the same emotional effects on the target readers. Therefore, although the style of writing was compromised, the researcher managed to preserve the same effects on the target readers' emotions when rendering most of the meaning of the text.

Due to the limited time and scope of the study, it was hard to solve all the problems found in the novel. Therefore, there are other interesting features which are very challenging to translate and worth studying such as incantations.

Lastly, the researcher hopes that those who are interested in translating poetic language find this research helpful.

Bibliography

Printed Media

In Thai

ประสิทธิ์ กาศย์กลอน. แนวทางการศึกษาวรรณคดี: ภาษากวี การวิพากษ์และวิจารณ์.

กรุงเทพมหานคร: ไทยวัฒนาพานิช จำกัด, 2518.

เปลื้อง ณ นคร. ภาษาวรรณนา: วิวัฒนาการและวิบัติของภาษาไทย. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ:

ข้างฟ้า 2542.

พิเชษฐศักดิ์ โพธิ์พยัคฆ์. เรื่องเล่าในโลกดวงตา. กรุงเทพมหานคร:

สำนักงานกองทุนสนับสนุนการสร้างเสริมสุขภาพ, 2555.

พอร์ตุนา โอ อิสราเอลและคณะ. ศาสตร์การแปล รวบรวมความเชิงทฤษฎีและปฏิบัติ. แปลโดย

สดชื่น ชัยประสานร่วมกับสุมาลี วีระวงศ์ และคณะ. กรุงเทพมหานคร:

โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2540.

ลลิตา ผลทอง. แนวทางการแปลเพื่อถ่ายทอดวัฒนธรรมที่สะท้อนแนวคิดจักรวรรดินิยม

ในนวนิยายเรื่อง Burmese Days ของจอร์จ ออร์เวลล์. สารนิพนธ์คณะอักษรศาสตร์

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2548.

วิญญา วิชญเชิธร. แนวทางการแปลเพื่อถ่ายทอดวัฒนธรรมของตัวละครเอกของนวนิยายเรื่อง

The Remains of the Day. สารนิพนธ์คณะอักษรศาสตร์

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2556.

วior นิลนิมิต. กลวิธีการแปลอุปมาจากภาษาไทยเป็นภาษาอังกฤษในนวนิยายเรื่อง

“พันธุ์หมาบ้า” (Mad Dogs & Co) ของชาติ กอบจิตติ จากสำนวนการแปลของมาร์เซล

บาร์ัง (Marcel Barang). สารนิพนธ์คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2555.

วัลยา วิวัฒน์ศร. การแปลวรรณกรรม. กรุงเทพมหานคร:

โครงการเผยแพร่ผลงานวิชาการคณะอักษรศาสตร์. 2545.

อรจิรา โกลากุล. การถ่ายทอดวัฒนธรรมในการแปลนวนิยายเรื่อง *The Waves*
ของเวอร์จิเนีย วูล์ฟ. สารนิพนธ์คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2549.

In English

Arp, Thomas R. and Johnson, Greg. Perrine's literature : structure, sound, and sense.
 Austraria: Thomson/Wadsworth, 2006.

Bassnett, Susan. Translation Studies. London: Routledge, 2002.

Benjamin, Shoshana. On the Distinctiveness of Poetic Language.
New Literary History. 43 (2012): 89-111.

Delisle, Jean. Translation: an interpretive approach. translated by Patricia Locan
 and Monica Creery. Ottawa: University of Ottawa Press, 1988.

Harvey, S., and Higgins, I. Thinking Translation.
A Course in Translation Method: French-English. London:
 Routledge, 1992.

Landers, Clifford E. Literary Translation: a Practical Guide. Great Britain:
 Cornwell Press Ltd., 2001.

Larson, Mildred L. Meaning-based Translation. Lanham:
 University Press of America, 1984.

Lefevere, André. Translating Literature: Practice and Theory
in a Comparative Literature Context. New York: the Modern Language
 Association of America, 1992.

Lois Parkinson Zamora and Wendy B. Faris,
Magical Realism: Theory, History, Community. Durham and London : Duke
 University Press, 2000

Newmark, Peter. Approaches to Translation. Oxford and New York:
 Pergamon Press, 1981.

Nord, Christiane. Text Analysis in Translation. Newyork: Rodopi B.V., 2005

Nord, Christiane. Translating as a purposeful activity :
functionalist approaches explained. Manchester, UK:
 St. Jerome Publishing, 1997.

Pattayanunt, Suwimon. 'Lookham' Kab Sam Sahai Translation Project (From Thai to English). Special Research, Faculty of Arts, Graduate School, Chulalongkorn University, 2006.

Vadapalli, Rao, V. V. B. Rama. Literary Translation: Choices and Predilections. ICFAI Journal of Earth Sciences. 3 (2009): 60-67.

Vinay, J.-P., and J. Darbelnet. Comparative Stylistics of French and English: A Methodology for Translation. Trans. Jean Sager and M.-J. Hamel. Amsterdam and Philadelphia: John Benjamins, 1995.

Electronic Media

In Thai

“เหล็กตบไฟ” [ออนไลน์]. เข้าถึงได้จาก:

<http://www.oknation.net/blog/kondee007/2009/08/04/entry-1>

In English

Abhishek, Mmishima, Kyle Rhoads, “How to Use a Dash in an English Sentence.” [Online]. Available: <http://www.wikihow.com/Use-a-Dash-in-an-English-Sentence>. 2014.

“Angulimala”. [Online]. Available: <http://angulimala.org.uk/the-story-of-angulimala/>.

“Antiaris Toxicaria”. [Online]. Available: http://en.wikipedia.org/wiki/Antiaris_toxicaria.

“Diospyros decandra”. [Online]. Available: http://www.qsbg.org/database/botanic_book%20full%20option/search_detail.asp?botanic_id=2271.

“Justicia adhatoda”. [Online]. Available: http://en.wikipedia.org/wiki/Justicia_adhatoda#Cultural_reference.

“Pratyeka-buddha”. [Online]. Available: <http://global.britannica.com/EBchecked/topic/474083/pratyeka-buddha>

“Upas”. [Online]. Available: <http://www.thefreedictionary.com/upas>.